

65KR.

SCIENCE FICTION FANTASY HORROR

53
EFTERÅR
2017

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

Science Fiction Land

***Holder ophørs udsalg,
og siger farvel med den fænomonale
pris af 5,- pr. bog***

***Stadig ca. 27.000 bøger.
Lav en aftale for at browse i dette
fantastiske land.***

***Kontakt os på: 22355630
Eller via mail: Scifisonja@gmail.com***

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

Nummer 53, Efterår 2017

HIMMELSKIBET beskæftiger sig med de fantastiske genrer. Bladet bringer artikler, noveller, kunst, anmeldelser, nyheder m.v., der på den ene eller den anden måde har med fantastik at gøre. Se mere på www.himmelskibet.dk.

HIMMELSKIBET er et non-profit forehavende, der udelukkende bliver produceret af ulønnet arbejdskraft. Alle indlæg er © indlæggenes ophavs-mænd.

HIMMELSKIBET udgives af foreninen Fantastik. Læs om Fantastik på www.fantastik.dk.

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Æ. Mogensen
Tlf. 30 65 11 22
himmelskibet@fantastik.dk

Kontaktadresse

(bl.a. ved adresseændring):
Thomas Winther
Bovneager 75
2600 Glostrup
kasserer@fantastik.dk

Dette nummers redaktør:

Klaus Æ. Mogensen

HIMMELSKIBET udkommer ca. fire gange om året. Medlemmer af foreninen Fantastik modtager bladet gratis. Institutions-abonnement koster 250 kr. for fire numre. Medlemskab eller abonnement kan opnås ved at indbetale 250 kr. til konto i BankNordik 6515 30504775661. Husk at angive navn og adresse. Girokort til indbetaling kan rekvireres ved at sende en e-mail til forening@fantastik.dk.

Løssalgspris: 65 kr./stk.

Layout & montage:

Klaus Æ. Mogensen

Forsidegrafik: Michael Bernth

Tryk: Frederiksberg Bogtrykkeri
ISSN-NR: 1603-5836

Deadline for #54: 1/2 2018

Annoncepriser:

Omslag, bagside: 400 kr.
Omslag, inderside: 250 kr.
Helside inde i bladet: 150 kr.
Halvside inde i bladet: 100 kr.

Korrektur: Tue Sørensen & Thomas Winther

INDHOLD

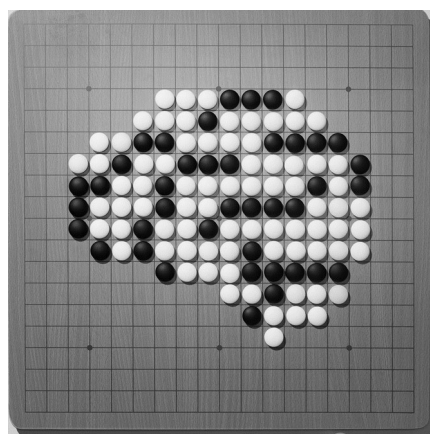
Forsideillustration: Klaus Æ. Mogensen
Fotokollage med digitale effekter

Den fantastiske virkelighed.....	4
Artikel af Flemming R.P. Rasch	
Natarbejde i Sortetårnet.....	6
Tegneserie af Peder Riis	
Deus ex machina.....	11
Novelle af Sebastian Reinert Scheuer	
Anmeldelser.....	12
Bøger, film og spil	
Et halvt spøgelse.....	34
Novelle af Mikkeline W. Gudmand-Høyer	
Brian W. Aldiss 1925-2017.....	38
Nekrolog af Stig W. Jørgensen	
Skyggen.....	43
Novelle af Thomas Strømsholt	
Fantasy-tegneserier: Monstress.....	46
Artikel af Klaus Æ. Mogensen	
Anátema, del 2.....	47
Novelle af Manfred Christiansen	
Nyt om fantastik.....	52
Ved Klaus Æ. Mogensen	
Ny fantastik på dansk.....	54
Ved Janus Andersen	
Sirenens sang.....	56
Novelle af Rune Meikle	

DEN FANTASTISKE VIRKELIGHED

Af Flemming R.P. Rasch

Jeg har ofte svært at vælge hvad jeg skal skrive om, fordi der hele tiden sker nye spændende ting i videnskaben og teknologiens verden. Denne gang gang har jeg valgt at skrive om to ting der er sket for ganske nylig. Af de mere jordnære nyheder er der en maskine som har besejret verdensmesteren i et spil. Denne gang var det Go det gik ud over. Langt ude i universet genereres der tyngdebølger, som er ganske svære at opdage her på Jorden. Derfor er årets Nobelpris i fysik uddelt til tre af dem der stod bag opdagelsen af tyngdebølger.

Go og kunstig intelligens

Tilbage i den kunstige intelligens' barndom jublede man over bare at kunne konstruere en maskine der kunne hitte ud af skak-reglerne og spille spillet nogenlunde. Nu er det så omkring tyve år siden verdensmesteren i skak Gary Kasparov tabte revancekampen mod IBM's Deep Blue. Hvor det har været relativt nemt at få maskiner til at blive gode til skak, har det hidtil knebet med at opnå det samme med Go. I skak gælder det om at få ram på modstanderens konge, og vejen dertil går gennem at forbedre sine brikkers stilling og eliminere fjendens brikker. Det er muligt at opstille regler for hvilke stillinger der er bedst: Have flest brikker, erobre fordelagtige felter o.s.v. På den måde kan maskinen regne sig frem til hvilke stillinger den kan arbejde sig frem imod for at vinde. Det viste sig at være mere kompliceret for Go, der godt nok kun har en slags brikker, men har rigtig mange af dem, et meget større bræt at spille på, og mere indviklede regler for hvordan man eliminerer en brik.

Nu er det så lykkedes for maskiner at slå nogle af verdens bedste Go-spillere, inklusiv ham der regnes for den bedste. Programmet der gjorde det hedder AlphaGo. Det er udviklet af DeepMind, et af de mange småfirmaer der arbejder med kunstig intelligens, som Google har købt op de seneste år. Teknologien er kunstige neurale netværk, som har eksisteret i mange år, men har udviklet sig en del i årenes løb.

Princippet er at man træner sit neurale netværk op med en større mængde data; en proces som kaldes maskinlæring. For et spil kunne data være en stor mængde spil spillet af mennesker der er gode til det. Netværket kan så se mønstre og system i data, ikke ud fra en forståelse af hvad det kigger på, men ved statistiske metoder. Hvis et bil-

lede har en vis procent chance for at være en bil, bedømt ud fra hvordan en større mængde billeder af biler ser ud, siger netværket at det er en bil.

En af de nye ideer i kunstig intelligens hedder *deep learning*. Her laver man et neuralt netværk i flere trin. Det kan sammenlignes med vores hjerners bearbejdning af information den får fra øjnene. De rå data er meget lig det en computer modtager fra et digitalt kamera eller et webcam – et antal pixels af forskellige farver, svarende til hvad hver enkelt celle på nethinden har set. Men vores hjerne går så ind og laver pixels om til noget vi bedre kan forstå. I første omgang streger, dernæst figurer som stregerne danner. Noget tilsvarende sker i AlphaGo og lignende programmer, når man træner dem op. Bestemte stillinger af brikkerne bliver til 'mellemløbet' og de kombineres da til taktik i spillet. Det viser sig at være meget mere effektivt end at lade programmet gå hele vejen fra rå data til taktik i et trin. I bil-eksemplet ovenfor træner man først programmet op til at genkende dele af biler, hjul, døre o.s.v., dernæst til at kombinere dem til hele biler.

AlphaGo anvender også en anden maskinlæringsteknik. Det er *reinforcement learning*, en metode der måske minder om konkurrence på et marked eller evolution. Man laver to udgaver af programmet, hver af dem trænet op lidt forskelligt, og lader dem spille mod hinanden. Dette gentages på den måde at man lader de bedste udgaver af programmet overleve og kasserer de dårligste.

Menneskelige Go-spillere er blevet overraskede over AlphaGos spil. Det virker som om den har fundet på helt nye måder at spille spillet på. Som om maskinen var meget kreativ og i stand til at bruge intuition. Så er vores menneskelige kreativitet og intuition noget som maskinerne snart vil overgå os i? Måske på

længere sigt. Men her og nu er maskinerne kun i stand til at overgå os i meget specialiserede opgaver, så som at spille skak og Go. Det er stadig os mennesker som er langt de bedste til at håndtere mere komplekse opgaver. I de kommende år vil vi få flere og flere områder hvor mennesker kan erstattes med maskiner, og flere og flere områder hvor maskiner kan udføre delopgaver bedre end os. Men hvis der kommer et tidspunkt hvor vi vil føle os som forældet teknologi i forhold til maskiner, så ligger det i hvert fald stadig et godt stykke ude i fremtiden.

Tyngdebølger

For over lidt hundrede år siden forestillede man sig at det ydre rum bestod af æter. Det var en ganske naturlig ting at antage det, for man vidste at lyset er elektromagnetiske bølger der bevæger sig gennem luft og andre materialer, så hvorfor ville der ikke være noget tilsvarende i rummet mellem himmellegemerne, som lyset derude bevægede sig gennem? Ikke luft naturligvis, men noget som stof kunne bevæge sig gennem uden at blive bremsed op. Den antagelse viste sig ikke at holde, og i stedet fik vi det tomme rum og relativitetsteoriene.

Med æterteorien kan man nemt forestille sig at nogle voldsomme begivenheder kan få hele rummet til at 'gynge' og skabe bølger i det. Som et jordskælv forplanter sig gennem jord og vand og skaber en tsunami. Men med den almene relativitetsteori som erstattede æterteorien og de andre gamle teorier, viser det sig at det faktisk kan lade sig gøre teoretisk at skabe bølger i 'det tomme rum'. Det er nemlig efter den teori tyngdekraften som på en måde skaber rummet, og hvis nogle meget tunge ting pludselig bevæger sig meget hurtigt, vil der skabes 'bølger' i selve universet.

Helt så enkelt var det nu ikke. Der var faktisk uenighed om

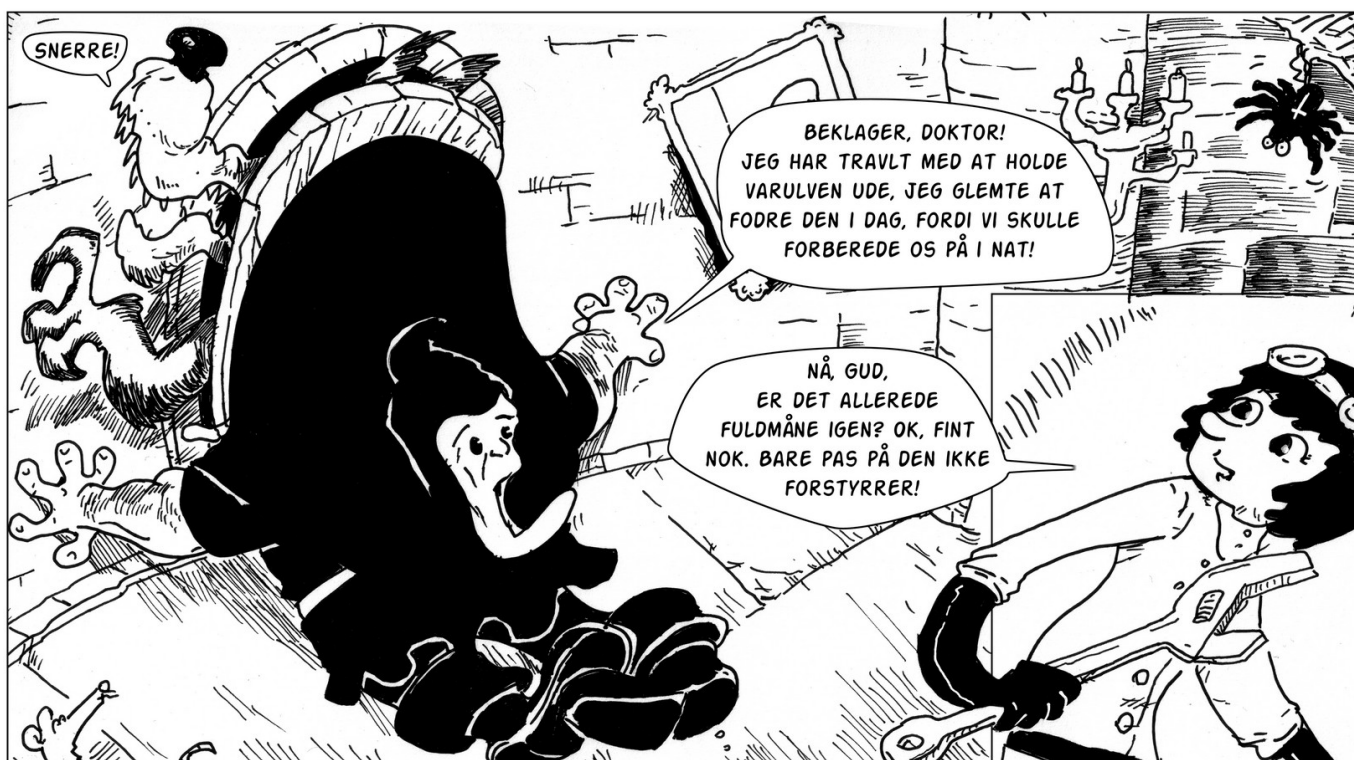
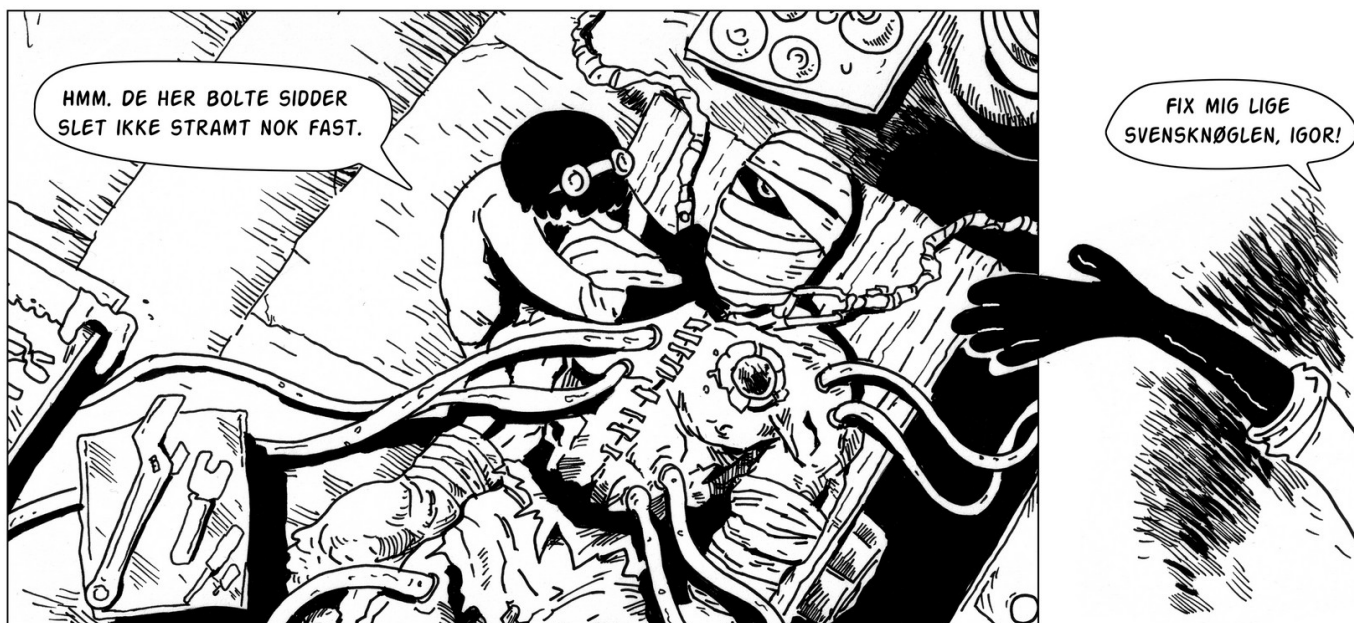
hvor vidt tyngdebølger fandtes langt op gennem det 20. århundrede. Einstein selv (som fremsatte den almene relativitetsteori) var i tvivl om de fandtes. Men hvis man er i tvivl om det teoretiske, hjælper det som regel at lave nogle eksperimenter eller observationer. Efterhånden fik man da også lavet astronomiske observationer, som tydede på at tyngdebølger faktisk fandtes. Men det var indirekte målinger, som kunne forklares med tyngdebølger, men ikke direkte observerede dem. Helt fra omkring 1970 prøvede man også at konstruere instrumenter som kunne måle tyngdebølger direkte. Men først i 2015 lykkedes det for første gang at måle tyngdebølger direkte. Det udløste allerede i 2017 en nobelpris til tre af de forskere som havde været involveret i opdagelsen.

Den ene af disse forskere er Kip Thorne. Ham har man måske også hørt om som viden-skabelig konsulent på Christopher Nolan-filmen *Interstellar*. Da jeg så filmen første gang, var jeg meget fascineret af at filmen viste at nogen ude i rummet tilsyneladende var i stand til at målrette tyngdebølger så præcist at de kunne skubbe bøger ud af en reol. Sikke et mysterium at starte en science fiction-film med! Senere i filmen blev det desværre lidt latterligt, da de kunne påvirke et lommeur. Men det var næppe Kip Thornes fejl. Thorne havde også lavet beregninger af det sorte hul der optræder i filmen, men desværre valgte Nolan at lade vor helt flyve ind i det sorte hul og finde nogle væsener som var i stand til at ignorere fysiske love, så Kip Thornes arbejde var lidt spildt. Men nok om den af mine kæp-hest, det var tyngdebølger det skulle handle om:

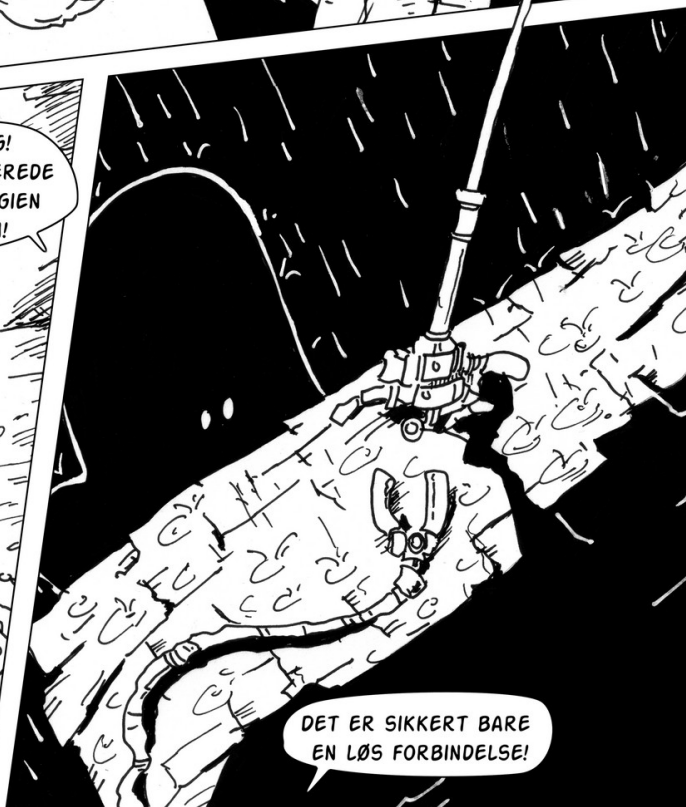
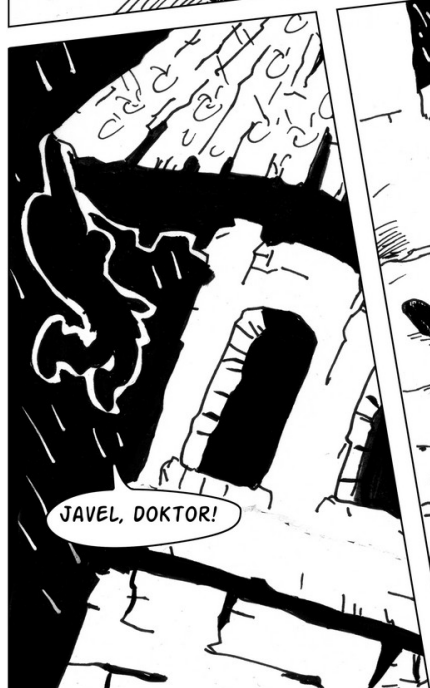
Instrumentet man opdagede tyngdebølgerne med, hedder LIGO. Ligesom man med de mest avancerede partikelacceleratorer, så som LHC, skal bruge et kæmpe instrument til at undersøge meget små ting med,

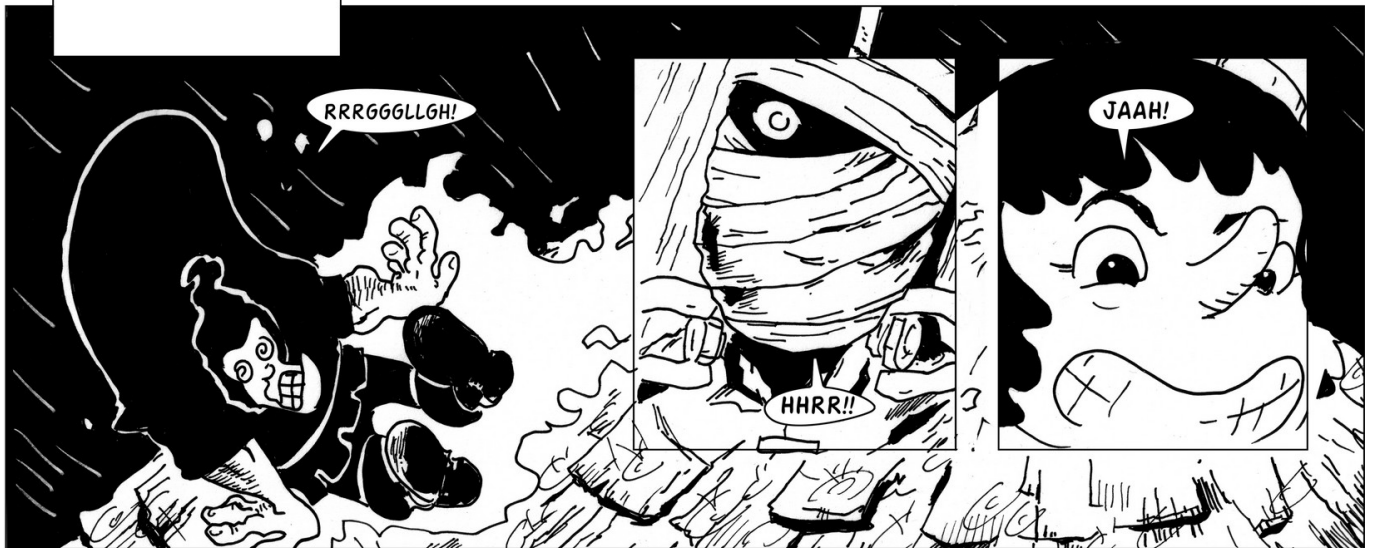
gælder noget tilsvarende for LIGO. Designet minder faktisk meget om det instrument som Michelson og Morley brugte i deres berømte eksperiment fra 1887, som endte med at aflive æter-teorien. Men hvor M&M kunne have deres eksperiment stående i et almindeligt laboratorium, består LIGO af kilometer-lange 'arme'. De laserstråler som man måler på bevæger sig frem og tilbage inde i "armene" ved hjælp af spejle, så den samlede længde strålen bevæger sig bliver 1120 km, mod M&M's 11 meter. LIGO måler så ikke hvordan Jordens bevægelse gennem æteren påvirker lysstrålen (som M&M's eksperiment), men hvordan tyngdebølger fra rummet påvirker det. Ved hjælp af det kan man opdage når rummet 'bølger' med omkring en tusindedel af en atomkernes størrelse i udsving.

For at kunne bruge sådanne målinger til noget, er det vigtigt at sammenholde det man måler med data fra andre instrumenter. LIGO er faktisk to instrumenter, som ligger i hver sin ende af USA, så de kan lave uafhængige observationer og triangulere kilden til bølgerne. Siden den første måling af en tyngdebølge har man faktisk, ved hjælp af LIGO og andre tyngdebølge-instrumenter, kunnet lokalisere hvor en tyngdebølge kom fra med så stor præcision at man kunne observere begivenheden med mere traditionelle teleskoper. Det viste sig at bølgen sandsynligvis kom fra to neutronstjerner som stødte sammen for 130 millioner år siden, eller med andre ord ligger 130 millioner lysår væk. I de kommende år vil vi sikkert få mange flere interessante observationer af tyngdebølger, og der er flere nye instrumenter planlagt og i gang med at blive bygget rundt omkring i verden. Det er ligesom neutrino-detektorer en helt ny måde at observere universet på.

DEUS EX MACHINA

Af Sebastian Reinert
Scheuer

Sebastian Reinert Scheuer er 28 år og bor på Østerbro. Han er indskrevet på retorik ved KU og er frivillig retoriktræner ved Politikens debattør og kritikerkole. Han har alle dage interesseret sig for sci-fi og fantasy.

"Deus ex machina" er illustreret af Sebastians kammerat Mikkel Lock Svendborg

Han stikker tungen ud og lader den glide over den nøgne bark på det store egetræ. Han er godt skjult bag dens tykke stamme. Hvad mon hun ville sige, hvis hun vidste, han havde fundet hendes nye gemmested?

Et rødt morgenlys penetrerer træernes grene og tegner en mosaik af skygger over hendes nøgne krop. Hun bøjer sig ned og lader vinden omfavne sine tunge bryster. Svampen dypper

hun i søens overflade og fugter med let berøring sine arme, mens hun fløjter melodien til "Kringsat af fjender". Han holder vejret. Næsen løber.

En voksen mandestemme invaderer hans tankestrøm. "står du nu igen og lur på din storesøster? Din lille bastard."

Risikoen for at blive opdaget tvinger omridset af en åre frem i panden på ham.

Tilbage til nuet. Hun smiler. Et dyp. Et til. Med øjnene følger han hende slynge om sig med sine rødbrune krøller. Vandet pibler ned ad hendes ryg og munder ud i et vandfald der, hvor væggene af hendes balder skiller kroppen ad.

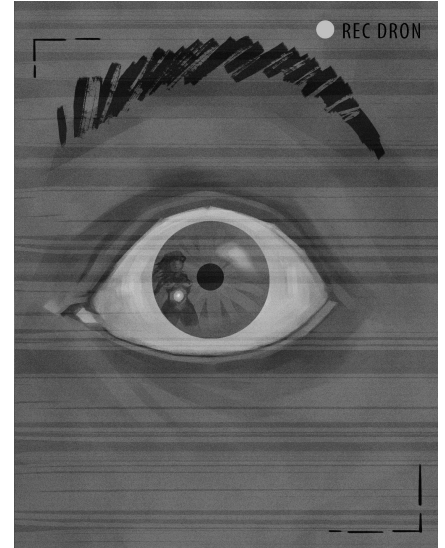
Hans åndedræt bliver hurtigere. Ind. Ud. Ind, ud-ind. Hans øjne ruller let tilbage i kraniet, mens han giver slip i undermundten og lader øjenlågene falde i. Det går op for ham, at hans fingre er i gang med at undersøge forsiden af hans afklippede denimshorts.

Et hvin volder sig igennem hans bevidsthed og får hans øjenlåg til at mase sig sammen i en rynket fold. Det flimrer. Hvinet gentager sig, denne gang i form af en ytring: "Mathias!" Øjnene spærres sig op, og han bliver mødt af sin søsters råbende blik. Afsløret.

Hun skynder sig at lade sin højre arm klæbe hen over sit bryst og den venstre skærme sit køn, blikket stadig fikseret på drengen.

Alting er som forstenet. Hende, ham, skoven.

Han bliver distraheret af noget, der tager form omme ved træerne bag søsteren. Det rosa morgenlys i baggrunden brydes af et pulserende, saftbevandsgrønt skær. Hun blottet forsiden af sine tænder som en slags til-løb til at hæve stemmen, da endnu en lyd melder sig. Denne gang kommer den bag hende. Som en alarm fra en gammel-dags mobiltelefon – først stille, så stigende. Hun forsøger med øjnene at fastholde kontakten med ham, men hans blik flakker

hele tiden mellem hende og fænomenet bag træerne. Søsteren, lyset, søsteren. Det grønne skær i baggrunden er nu så intenst, at det næsten blokerer for alt andet. Hele skoven bag hende ånder som et levende LED-lys.

Hun skal lige til at dreje hovedet for at se, hvad broren pludselig er blevet så optaget af, da der under hendes navle frembryder en tynd, grøn lysstråle, der brænder sig igennem hendes krop. Hendes pupiller bliver små, mens hendes venstre kind afgiver en sær sitren. Den ætsende kraft fra den grønne stråle opløser søsterens mavesæk for øjnene af drengen og trækker fine tråde af tarm og kød med sig ud gennem hendes mellemgulv. Han stirrer et øjeblik ind i det vakuum, der har tegnet sig i hende: Organerne hænger i trevler som branket råkost, og en flig af røg stiger op fra det åbne sår og danner små revner i luften. En lugt af brændt kylling blander sig med duften af fugt fra skovbunden.

Der står hun en stund, som om intet er hændt. Som om hendes krop ikke rigtig vil erkende, at den er ved at falde fra hinanden. Hendes næsebor udvider sig stødvist. Hun kniber det ene øje sammen og hoster lidt blod op, der blander sig med ord i hendes svælg:

"Mathias. Dronerne."

ANMELDELSER

Film & TV

- *The Circle*
- *Twin Peaks sæson 3*
- *Blade Runner 2049*
- *Star Trek: Discovery*
- *Thor: Ragnarok*

Bøger

- *Star Trek – Discovery: Desperate Hours*
- *Varulvens forbandelse*
- *Ørkenrose*
- *Endorfin*
- *The Grace of Kings*
- *Skæbnemageren*
- *Horror zeitgeist – Auteur Larry Cohen*
- *Scarlet – Lunar Krøniken 2*
- *Skyggen over Mundstrup*
- *Når en drage drager ud*
- *Den nat, vi skulle have set Vampyros Lesbos*
- *Klovn*
- *De Ualmindelige – den bøjede mønt*
- *Martin Fox – Rejsen til Urso-pia*
- *En sag for Luckner: Den samlede portefølje 1973-2017*
- *Mare, Mare minde*
- *Reservedelenes by*
- *Sikaniars arvinger: Mørkets søn 3*

Spil

- *Kathy Rain*

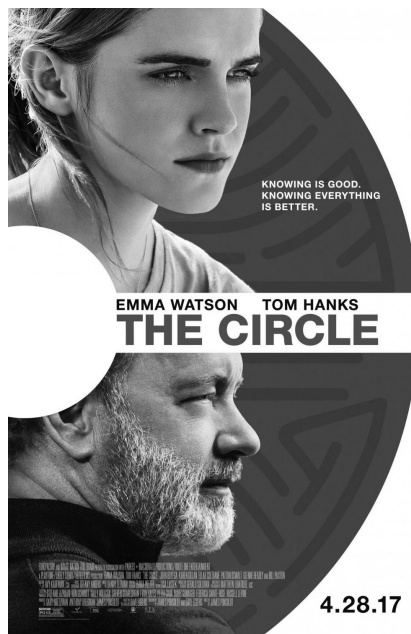
Læs nye og gamle anmeldelser på *Himmelskibets* anmelderblog: himmelskibet.dk/anmelderblog

The Circle

Film, USA 2017, 110 min.

Instr.: James Ponsoldt

Medv.: Emma Watson, Tom Hanks, John Boyega, Karen Gillan, m.fl.

Advarsel: Der forekommer spoilere i denne anmeldelse.

Jeg var så imponeret over denne film at jeg straks købte og læste den roman af Dave Eggers som filmen er baseret på. Bogen er ikke kategoriseret som science fiction, men det er den.

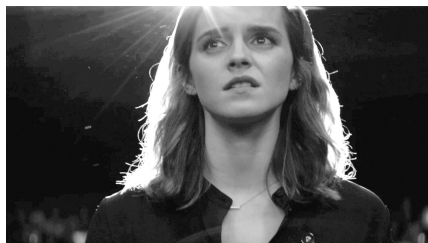
The Circle er et magtfuldt social netværk, som nok skal forestille en kombination af Facebook, Google og Twitter. Det integrerer folks aktiviteter i en sådan grad at netværkets dominans bliver mere og mere total; med tiden kan netværket overvåge alt og alle i samfundet (og alle skal have en Circle-profil), og til sidst skal (skal!) man også stemme via *The Circle* når der er valg. Samtidig har ledelsen i *The Circle* ultrahøje idealer om demokrati og åbenhed (information wants to be free!) og hjælper politikere med at 'go transparent', så al deres politiske aktivitet er overvåget og korruption derfor ikke længere kan forekomme. *Infocommunism* er et ord der bruges i bogen.

Det store tema i både bogen

og filmen (især i filmen, som af pladshensyn må skære nogle af de øvrige temaer bort) er bort-eroderingen af folks privatliv. Er privatliv i virkeligheden vigtigt hvis vi med total åbenhed kan skabe et ideelt og demokratisk samfund? Er behovet for privatliv ikke bare baseret på skam og lavt selvværd; ting som hurtigt ville forsvinde i et perfekt og inkluderende samfund?

Vi følger Mae Holland, som er heldig at få et eftertragtet job i *The Circle*. Hun starter med at svare på brugernes klager, men stiger hurtigt i virksomhedens grader, fordi hun med tiden lærer at acceptere dens basale og radikale værdier. Hun gennemgår forskellige oplevelser, hvor hendes egne grænser for privatlivets fred bliver sat på prøve og hvor hun må stå skole-ret foran sine ledere for ikke at leve op til deres idealer. Men hun omfavner bravt åbenheds-principperne og ofrer sit privatliv ved selv at 'go transparent', dvs. hun bliver udstyret med kamera og højttaler, så alle altid kan følge med i alt hvad hun laver (undtagen om natten og på badeværelset). Som toneangivende medlem af *The Circle's* ledelse er hun hyperaktiv på de sociale medier, fortæller offentligheden om virksomhedens mange banebrydende nye ideer og projekter og promoverer alle mulige produkter ved at anbefale dem til sine millioner af følgere. Hun er faktisk typen der accepterer denne opløsning af privatlivet, med henvisning til at man som offentlig person kan udrette uendelig meget mere for sine medmennesker ved at dele alle sine oplevelser med dem, og indgå i forskellige konstruktive sammenhænge med andre. Og at man i øvrigt opfører sig mere moralsk når alle kigger med.

Det, der er virkelig spændende ved denne historie, er hvordan modtageren reagerer på den. Folk som synes at privatliv er meget vigtigt (og det er utvivlsomt flertallet af forbrugerne i vores nuværende samfund) vil se

udviklingen i denne historie som en slags dystopi, der krænker og overskrider folks grænser. Men hvis man kan se, og acceptere, at mange af disse udviklinger alligevel er uundgåelige og at de faktisk vil føre enorme samfundsforbedringer med sig (fordi alting vil blive mere demokratisk og velfærdsbaseret) og at behovet for privatliv i høj grad er irrationelt i yderste konsekvens, så vil historiens udvikling i stedet virke utopisk og positiv for modtageren.

Dette er derfor en historie af sjældnen kunstnerisk kvalitet, som formår at sige noget substantielt og nuanceret om *modtagerne*, og dermed om samfundet og dets udvikling og fremtid. Den sætter en lang række spændende problemstillinger på dagsordenen og kommenterer på næsten alle aspekter af sociale medier og deres fremtidige udvikling. Som sådan burde filmen være på skemaet i enhver skoleklasse, for dette er emner og situationer som unge især bør tænke over og forberede sig på.

Filmen (såvel som bogen) består stort set af snak; der er ikke noget tempofyldt action. Både derfor, og fordi den typiske modtager vil værne nidkært om sit privatliv, er filmen blevet et enormt flop, med næsten ude-

lukkende negative anmeldelser. I dette tilfælde tager anmelderne dog meget fejl, og det er ganske ufatteligt for mig at de alle sammen kan være så uforstående overfor så visionær og vigtig en fremtidsfortælling. Den skildrede udvikling virker tydeligvis dystopisk i deres øjne, men det er kun fordi de frygter det ukendte og ikke kan abstrahere fra deres nuværende tilværelse. Som sagt er mange af disse udviklinger helt givet uundgåelige, og derfor er vi bedre tjent med at forberede os på dem og tage kontrol med dem i stedet for bare at løbe væk fra dem.

Bogen og filmen følges ganske meget ad. Filmen har selvfølgelig ikke alt fra bogen med; bl.a. er to figurer fusioneret til én, og Maes romantiske/sexuelle forviklinger er ikke med i filmen (lidt ærgerligt, måske, men det ville have gjort filmen alt for lang). Den eneste væsentlige forskel er måden de to versioner slutter på, og det er håndteret virkelig godt. I bogen ender Mae med at forblive loyal overfor The Circle's ledelse, som i sidste ende er dobbeltmoraliske forretningsfolk der planlægger at blive verdens herskere. Bogen ender altså som en *cautionary tale*, hvor tingene er gået galt, fordi The Circle er blevet en totalitær *big business* der kontrollerer alt og måske nok kan indgyde verden med væsentlig mere demokrati, men også selv har magten til at omskrive og kontrollere alt hvad der sker i samfundet, herunder at misbruge folks nye mangel på privatliv. Den ender

altså – men kun i allersidste korte kapitel – på en måde så de modtagere, der finder udviklingen dystopisk, kan ånde lettet op og forsikre sig selv om at udviklingen faktisk var dystopisk! Men er det nu også hvad forfatteren faktisk mener...?

I filmen (som jeg tror at forfatteren har haft en finger med i) er budskabet en del tydeligere: Her ender det med at de korrupte Circle-ledere bliver afsat, og alle idealerne om åbenhed bliver gennemført uden den kapitalistiske overbygning som lederne havde planlagt – altså ægte demokrati og utopisme! Med det budskab at privatliv ikke er essentielt, eller videre ønskværdigt, hvis man er typen der elsker åbenhed og humanisme. For hvis alt hvad vi foretager os er normalt og ikke på nogen måde fordækt, og vi ikke behøver skamme os over vores eventuelle 'grimme' sider (som nok alligevel er almenmenneskelige), hvilken nytte er privatliv så til? I bogen sættes situationen naturligvis på spidsen; i virkeligheden skal man selvfølgelig ikke være 'på' hele tiden; det er klart at sådan et samfund også skal respektere behovet for at vi engang i mellem har brug for at koble af og tage en pause fra det hele. Naturligvis skal samfundssystemet generelt respektere at vi er individer og har lyst til forskellige ting, så selvfølgelig skal vi ikke alle sammen være sociale på samme måde, de samme steder, omkring de samme emner. Men så længe den respekt eksisterer (hvad den implicit gør i dette tilfælde), så kan jeg ikke se at privatliv er noget vi skulle have specielt brug for. Og dermed hjælper denne historie os til at forstå og måske acceptere nogle af de utopiske aspekter som fremtidens sociale udvikling vil byde på.

Karakter: 10 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

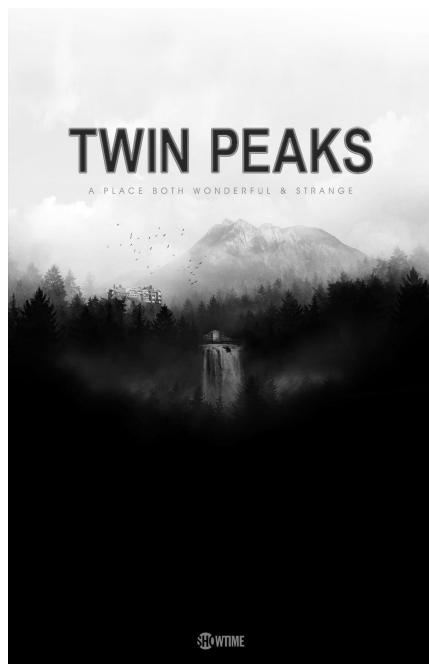
Twin Peaks sæson 3

Tv-serie, USA 2017, 18 afsnit à ca. 56 min.

Forfattere: Mark Frost og David Lynch

Instruktør: David Lynch

Medvirkende: Sheryl Lee, Kyle MacLachlan, David Lynch, Mädchen Amick, m.fl.

Advarsel: Der forekommer spoilers i denne anmeldelse.

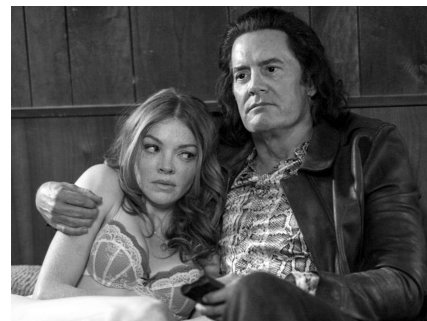
Skal jeg opsummere mit indtryk af den tredje sæson af David Lynchs *Twin Peaks* i ét ord, så kan det kun blive "Wow!" Man sidder med kæben helt nede på gulvet til sidst – ikke bare fordi man er imponeret over hvor godt det er, men også fordi man undrer sig over hvad satan der foregår. Det er helt exceptionelt tv. Noget helt andet end alt andet – ikke bare historiemæssigt, men også produktionsmæssigt. David Lynch er ikke nogen run-of-the-mill tv-instruktør. Når han sidder i stolen bliver ingenting overladt til tilfældet, hverken plotmæssigt eller rent visuelt. Han insisterede på at få penge nok til at realisere sin vision for denne sæson, og det må man sandelig sige at han har gjort. I forhold til at det nemt kunne blive lidt pinligt med en masse skuespillere der pludselig kom-

mer tilbage efter 25 år for at lave en efterfølger til en af verdens største kult-tv-serier – en efterfølger som mange måske kunne frygte ville blive halvhjertet og anti-klimatisk – så tager jeg hatten af for en helt fantastisk præstation.

Tredje (og forhåbentlig ikke sidste!) sæson af *Twin Peaks* er et produkt som instruktøren har fuldstændig i sin magt, og i hans hænder er der skabt kunst af høj klasse. Det er flot. Det er hamrende tankevækkende. Det er dybt bizart. Og der er så meget af det som er næsten totalt uforståeligt! Så mange spørgsmål som man aldrig får svar på. Men der er dog svar og struktur nok i det til at man ikke er i tvivl om at det er stor kunst. Eller om at David Lynch stadig er på sit højdepunkt, sprudlende af ideer og entusiasme.

Hvordan skal man fortælle om denne serie; denne overnaturlige krimi-thriller? Der er myriader af personer og plottårde, tæt sammenvævet med mystik og symbolik. Der er dobbeltgængere (trippelgængere?), der er engle og dæmoner, der er andre verdener, og man kan aldrig være sikker på hvem der er hvem, hvad der kun er symbolsk, eller om det hele foregår i en drøm. Til sidst i denne sæson er der tilsyneladende sågar tidsrejse involveret. Det er utroligt underligt, men det er også utroligt underholdende.

Overordnet set handler det jo – kind of – om mordet på Laura Palmer. Men alle historiens øvrige kvaliteter til trods, så virker det også som om Lynch er interesseret i helt andre ting end dem der på overfladen har betydning for plottet. Her i tredje sæson har vi det meget mystiske afsnit 8 (tallet 8 refereres også i sidste afsnit – det lader til at være noget med en tidsløkke), hvor man ser at kæmpen (spillet af Carel Struycken), som er en gudelig-nende figur der kaldes The Fireman (!), tilbage i 1956 (!) skaber Laura Palmers sjæl (!)

som en modvægt til at dæmonen Bob bliver sluppet løs (!). Helt sikkert et af tv-historiens aller-mest mind-blowing afsnit; fuldkommen psykedelisk.

Men hvad er det egentlig man som publikum og fan af det gamle *Twin Peaks* gerne vil se i denne tredje sæson? Jo, man vil gerne se Agent Cooper igen. Man vil gerne høre hvad der skete efter den anden sæsons super-fede cliffhanger, hvor Cooper – well, ret beset hans dobbeltgænger – var blevet besat af dæmonen Bob! Hvad gik denne dobbeltgænger rundt og lavede i 25 år?? Og man vil selvfølgelig også gerne have den gammelkendte Cooper tilbage. Men Lynch giver ikke ved dørene! Vi får næsten ikke noget substantielt at vide om disse ting i sæson 3. Cooper (dvs. Kyle MacLachlan) er med, men han render rundt i to forskellige dobbeltgængerformer; en der er dæmonbesat og involveret med diverse knap så specificerede kriminelle typer, og så én der er stort set katatonisk, som fungerer som en slags back-up plan, i fald den ægte Cooper ikke kunne komme ud af The Black Lodge. Først i afsnit SEKSTEN (gaaaah!) ud af atten kommer den rigtige Cooper endelig tilbage, kun lige i tide til at smutte tilbage i tiden og lave om på det hele!

Hvad der egentlig foregår i denne sæson (og i *Twin Peaks* i det hele taget) er der naturligvis mange fan-teorier om, og jeg har også min egen teori, men for ikke at spoile slutningen fuldstændig, og fordi det ville gøre denne anmeldelse for lang, vil jeg afstå fra at gå i detaljer omkring den. Imidlertid vil jeg

sige at jeg synes det stærkt tyder på at der er logiske elementer og huller i sagaen som Lynch lader til at være ganske ligeglad med, og aldrig kommer til at give os svar på. Jeg synes tredje sæson er genial, men den er det på en anden og langt mere ikke-lineær måde end de to gamle sæsoner. I tredje sæson er der langt mere weirdness, mere langsom handling, mindre overordnet plot, mere visuel skønhed og flere overnaturlige elementer end der var i den gamle serie. Men det hænger alligevel på en eller anden måde utrolig godt sammen, især pga. den bro mellem anden og tredje sæson som 1992-filmen *Fire Walk With Me* udgør. Sæson 3 har rigtig mange referencer til filmen, og man bør absolut (gen)se filmen lige inden man ser sæson 3. Fordi der er flashbacks og til sidst også tidsrejser med, er der en del meget veludførte effekter som sammenklipper gamle og nye scener, mens der er andre effekter hvor man på acceptabel vis bare har brugt billeder af skuespillerne, f.eks. Frank Silva's Bob og Don S. Davis' Major Briggs.

Jeg kunne egentlig godt tænke mig at diskutere slutningen, for den er relevant for hvordan man håndterer tidsrejser i science fiction-historier, men jeg tror jeg vil stoppe her. Som tidligere nævnt har den nye sæson imponeret mig meget, og det er helt sikkert noget jeg vil se igen, og svælge i (for)underligheden af. Min status som kæmpe *Twin Peaks*-fan er intakt efter denne sæson, selvom den ikke gav os hvad vi troede, vi ville have. Til gengæld gav den os en kunstnerisk oplevelse af karat. Så vidt jeg ved er der ingen planer om en fjerde sæson, men jeg ville være den første til at klappe i hænderne hvis en sådan alligevel skulle blive annonceret. Jo tak, jeg vil gerne have mere, for Lynch & Frosts hjerne- og hjertebarn er en smuk, smuk ting.

Karakter: 10 stjerner ud af 10.
Tue Sørensen

Blade Runner 2049

Film, USA 2017, 163 min.

Instr.: Denis Villeneuve

Medv.: Ryan Gosling, Harrison Ford, Ana de Armas, Jared Leto, Robin Wright, m.fl.

Advarsel: Denne anmeldelse indeholder spoilers!

Hvordan laver man en efterfølger til *Blade Runner*? Det er denondelynemig svært! Især når den originale films fans er opdelt i to grupper: dem der mener at Deckard er en replikant, og dem der mener at han ikke bør være det (den sidste gruppe, som jeg også selv tilhører, har siden udgivelsen af *Director's Cut* været i mindretal, men lader til at være vokset gevaldigt i de senere år)! Så hvad gør man når man skal lave en film som alle fans'ene helst skal kunne lide? Jamen, man bygger da bare hele filmen op omkring dette spørgsmål, og giver ikke noget endegyldigt svar! Man kommer med væsentlige spor der kunne tyde på at han er en replikant, og andre væsentlige spor der tyder på at han ikke er. På den måde kan begge fanlejre gnække i skægget og gnide sig i sine små hænder, og føle at filmen netop opfylder deres præference. Som sagt, så gjort. Så har man ikke fornærmet nogen, og alles fan-dom er intakt. Er det fan-

service? Er det et kommercielt hensyn?

Well, det er faktisk lidt lige meget om det er dette eller hint, for filmen er ganske enkelt ufattelig flot, og har sin egen opslugende historie, med sine egne budskaber, sin egen æstetik og sine egne mysterier. Forfatteren, Hampton Fancher, er om noget blot blevet bedre i de forløbne 35 år, og til vores utrolige held understreger *Blade Runner 2049* at en af dette århundredes største instruktører er kæmpe science fiction fan. Villeneuves næste projekt er intet mindre end en ny filmatisering af *Dune*! Man udbryder næsten "Hallelujah!"

Men tilbage til den aktuelle replikant-film. Ryan Gosling spiller 'K' – en 'blade runner' under L.A.P.D. der, ligesom Deckard, jager og 'pensionerer' løbske skin jobs. Da jeg satte mig til rette i biografen regnede jeg ikke med at det hurtigt ville blive afsløret at 'K' også selv er en replikant (jeg havde slet ikke formuleret nogen holdning til om han var det eller ej), men det gjorde det. Logisk nok, tænkte jeg; hvem bedre til at jage replikanter end dertil indrettede replikanter?

Der er gået 30 år siden handlingen i den første film, og en del er forandret. Nexus 6-modellerne, som ikke havde følelser (i hvert fald ikke noget videre), er for længst væk; efter deres pensionering var det Nexus 8-modellerne, der overtog. Rachael var den første af disse, og de har følelser og ingen begrænsning på deres levetid (om dette så betyder at de ældes naturligt, ligesom mennesker, eller er udødelige, får vi intet endeligt svar på). Dette var imidlertid så problematisk, at Nexus 8'erne forsøgte at frigøre sig selv, og ikke adlød menneskenes ordrer. Derfor blev de udrenset, og der er nu kun en mindre gruppe tilbage på fri fod.

Den nye standardmodel af replikanter, som nu er overalt, er en type som er programmeret til

at adlyde ordrer, uden undtagelse. Såvidt vides er vores hovedperson, 'K', en af disse. Selvom denne model ikke har helt fri vilje, så har de rigeligt med følelser, og lever noget der ligner en normal tilværelse til forveksling. 'K' har endda købt sig en virtuel kæreste, en intelligent og følende Joi-model, som opvarter ham i hans lejlighed pr. hologram-automatik – og giver ham menneskenavnet 'Joe'. Meget tyder på at replikanter ikke har lov til at indgå i forhold med mennesker; mange mennesker opfører sig dybt racistisk overfor 'huddukkerne'. Et centralt tema i filmen er altså følende kunstige intelligenser som er blottet for rettigheder og lever et rent slaveliv.

'K' finder ud af at han muligvis er mere end han tror. Det viser sig at Deckard og Rachael fik et barn sammen og at Rachael og dette barn (og Deckard – måske!) således er de eneste replikanter som indeholder hemmeligheden om hvordan de kan forplante sig – en viden som den onde replikant-producent, Wallace, er såre interesseret i at få fingre i. I sine undersøgelser begynder 'K' at tro at han selv er det barn de fik for 30 år siden. Han opsøger derfor Deckard, som han efter en del strabadser sporer til den 'nominelt' radioaktive spøgelsesby som fremtidens Las Vegas er blevet til. Det er meget morsomt at byen beskrives som 'nominelt radioaktiv', for det kan jo både tolkes som at den faktisk er radioaktiv, eller at den kun kaldes radioaktiv uden reelt at være det. Er den radioaktiv, kan der ikke være normale mennesker derinde, hvilket er et spor om at Deckard er

replikant. Men er den kun 'nominelt', altså såkaldt, radioaktiv, kan mennesker godt være der, og så kan Deckard godt være et menneske. Clever, clever!

Filmens sidste del indeholder en del actionscener. Måske også tiltrængt, da filmen på dette tidspunkt har været i over to timer. Og så alligevel: actionscenerne er faktisk det mindst interessante i hele filmen. Det er de lange, stemningsfulde, støv-futuriske sekvenser man længes efter at blive opslugt af, krydret med orange sandfarver så insisterende at man sværger på at man kan smage både kobber og svovl. *Blade Runner*-stemning? Også i dén grad! Dette er en film der kæler så meget for sit publikum at det næsten er en seksuel oplevelse. En utrolig præstation fra instruktørens side.

Hvad historien ender med skal jeg ikke gå i detaljer med her, men det bliver ikke endeligt fastlagt om 'K'/Joe egentlig er en normal, lydig, moderne replikant, eller om han måske er en Nexus 8-model (måske har han handlet ud fra fri vilje, eller måske var det hele en del af hans programmering). Så han får sit eget mysterium, præcis ligesom Deckards status som enten replikant eller menneske. Og historien har mysterier nok til at den sagtens kan fortsætte i en film mere, men denne flotte film står nu spektakulært godt alene. Den er helt og aldeles guddommeligt filmet og kommer helt sikkert til at vinde nogle Oscars til næste Academy Award-ceremoni, specielt for cinematografien. Man føler for alle figurerne, og henrykkes over de episke visuelle vingesus der kærtegner biograflærredet, også i form af et soundtrack inspireret af, men ikke identisk med, Vangelis' oprindelige. En stor, stor, smuk, smuk film som jeg ser frem til at fordybe mig i igen og igen! Et mesterværk.

Karakter: 10 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

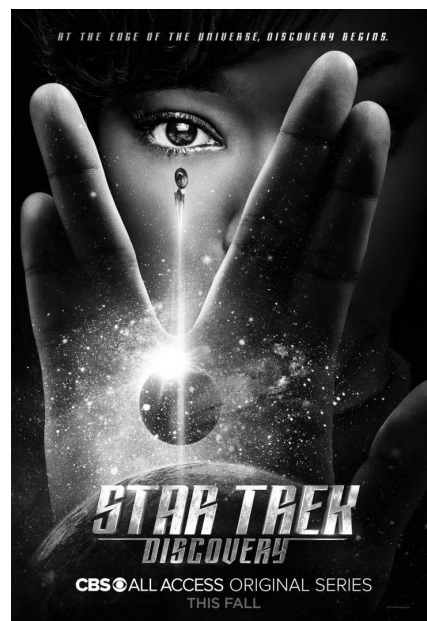
Star Trek: Discovery

Sæson 1, episode 1-5

Tv-serie, USA 2017

De første 5 ud af 15 episoder

Medv.: Sonequa Martin-Green, Michelle Yeoh, Doug Jones, James Frain, m.fl.

Ja, så er der startet en ny Star Trek tv-serie – den første i 12 år. Der er i skrivende stund kommet fem afsnit ud af de femten i første sæson af *Star Trek: Discovery*, og de kan ses på Netflix. Vi har desuden allerede hørt at der også kommer en sæson 2. Serien er endnu en retro-serie, der foregår efter den forrige serie (*Star Trek: Enterprise*), men ti år før Kirks tid i *Star Trek: The Original Series*. Så The United Federation of Planets er stadig meget ung, og første sæson af *Discovery* fokuserer på en krig mod klingonerne.

Jeg havde egentlig skrevet en rimelig positiv anmeldelse af det indledende dobbeltafsnit af *Discovery*, som nærmest er en indledende film, der fortæller om tiden før handlingen på rumskibet USS Discovery. Men efter afsnit 3 blev min lurende skepsis og mine bange anelser desværre realiseret, og jeg måtte trække den første anmeldelse tilbage.

Nu har jeg så haft tid til at kigge nærmere på de i skrivende stund seks udkomne afsnit, og

min holdning til serien er desværre overvejende negativ. For der trædes godt og grundigt på Gene Roddenberrys utopiske vision i den nye serie. Nu må officererne på Føderationens stjerneskibe pludselig gerne opføre sig som røvhuller overfor hinanden. Og sige “fucking”. Producenterne her gør sig umage for at blæse på alle de utopiske elementer som gør *Star Trek* til *Star Trek*. Og de dekonstruerer og destruerer derved hele konceptet. Samtidig kannibalisere de sig selv i kraftigere grad end nogensinde før ved at lade alle plotpunkter og alt design i den nye serie være totale efterligninger af de seneste tre Abrams-producerede film. I hvert eneste afsnit er der ting som ikke passer med de gamle seriers kanoniske elementer.

Det værste er at hele stemningen ikke er det mindste *Star Trek*-agtig; den er tværtimod meget nutidsagtig. Figurernes sociokulturelle referencerammer er alt for meget ligesom vores i dag; serien forestiller sig ikke rigtig et anderledes fremtids-samfund. Dermed er der ikke længere ret meget science fiction over det – det er bare blevet til overfladisk visuelt lir og forfejlet fan-service. Fan-fiktion.

Star Trek er gået samme vej som *Star Wars* og *Doctor Who* i de senere år: det er blevet for mainstream; for udvandet; for fantasiløst; for kommercielt – al den gammelkendte substans er erstattet af ren action og metaelementer der klapper sig selv på ryggen. Bare fordi der er en

masse politisk korrekt indhold som den identitetspolitiske bølge kan glæde sig over (og som jeg i øvrigt ikke har noget i mod), betyder det desværre ikke, som producenterne i deres indbildskhed lader til at tro, at der samtidig er automatisk kvalitet i historierne. Og dét kunne jeg skrive side op og side ned om i min retfærdige harme og forargelse. Om hvordan referencer til tidligere episoder (i *Doctor Who* såvel som i *Star Trek*) i gamle dage var motiveret af et ønske om world building; om at udvide handlingsuniverserne, mens referencerne i dag er næsten ren ‘sequelitis’; en kommerciel formularisering der indsnævrer handlingsuniverserne! Men jeg skal nok spare jer, og i stedet komme nærmere ind på de første afsnit af *Star Trek: Discovery*.

Seriens indledende dobbelt-afsnittet, som består af episoderne “The Vulcan Hello” og “Battle at the Binary Stars”, er en slags prequel-film, som skildrer begivenheden der ligger til grund for den overordnede historie i resten af sæsonen. En ny og spændende ting for en *Star Trek*-serie er at *Discovery* ikke følger en kaptajn, men en person der starter som First Officer og derefter gennemgår degradering og vanære. Hovedpersonen, Commander Michael Burnham (Sonequa Martin-Green), virker til at begynde med som en spændende, velspillet og sympatisk figur. Hun er et menneske der er opvokset på Vulcan, men i de sidste syv år har tjent på stjerneskibet USS

Shenzhou under kaptajn Philippa Georgiou (en skøn rolle at se kampsportsstjernen Michelle Yeoh i – selvom kampsporten dog udebliver), hvor hun har lært at temperere sin vulcanske opdragelses rendyrkede logik med menneskelige følelser, som hun har problemer med at kontrollere. Burnham er i øvrigt Spocks stedsøster, opdraget af hans forældre, Sarek og Amanda, og det kan man læse mere om i den ganske anstændige nye *Discovery*-roman, *Desperate Hours* af David Mack (også anmeldt her i bladet).

Burnhams forældre blev, da hun var helt lille, dræbt som en del af en større massakre begået af klingons, og hendes karriere på USS Shenzhou ender med at få en brat afslutning da de løber ind i en omgang fundamentalistiske klingoner, der insisterer på at starte en krig med The United Federation of Planets. Kunstgrebet i dette dobbelt-afsnit ligger i måden Burnham er skildret på og hendes uheldige rolle i en krise som hun egentlig ikke kan lave om på. Hun og kaptajn Georgiou har én chance for at forhindre krigen, nemlig at tage den klingonske krigerprofet T’Kuvma til fange, så han fremstår som svag i sine artsfællers øjne. T’Kuvma planlægger selv at starte krigen ved at lade sig dræbe i kamp som en martyr. Burnham er ganske klar over situationen og (næsten) kompetent nok til at gøre hvad der skal gøres, men så sker uheldet: T’Kuvma slår kaptajn Georgiou ihjel – og så skyder Burnham ham i hævn-gerrig vrede. Og udløser dermed krigen – en altomfattende krig mellem de nyligt forenede 24 huse i det Klingonske Imperium og så Føderationen. På den ene side ville krigen være kommet alligevel, og på den anden side er Burnham kompetent nok til at være heltinden der kunne have stoppet den. Men nu må hun tage ansvaret for sin handling og blive syndebuk for krigsudbruddet – hun ender med intet min-

dre end at blive idømt livsvarigt fængsel (!!), hvilket virker som en ret overdrevet straf.

Men når man analyserer situationen i bakspejlet, så er det egentlige problem med Burnhams handlinger at hun er blevet for følelsesladet og har mistet evnen til at skelne mellem hvornår noget er rationelt og hvornår det er emotionelt. For at redde sin kaptajn og besætning fra klingonerne, begår hun mytteri ved at forsøge at gøre køb på Starfleets princip om aldrig at skyde først. Hun sætter altså kaptajnen og besætningen før Starfleets regler og idealer, hvilket en rationel vulcaner (eller bare en god Starfleet-officer) aldrig ville gøre. Kaptajnen bliver dræbt alligevel, så mytteriet var forgæves, om end man kan argumentere for at hun måske reddede nogle af besætningsmedlemmerne. Under alle omstændigheder er det noget rod, og det gør Burnhams figur endnu mere forvirret og konfliktfyldt end jeg tror forfatterne havde til hensigt.

Det kan ikke benægtes at det er en flot serie med masser af fede SFX. Det overordnede design er måske ikke hyperoriginalt; de blå uniformer og grå skibsvægge minder lige lovlig meget om farveskemaet i *Enterprise*. Stilen er også lidt mørk i det, hvor jeg personligt langt hellere så noget mere lys og kulør. Et af de væsentlige punkter hvorpå serien kan kritiseres, er at den lægger sig utrolig meget op ad de tre nyeste, JJ Abrams-producerede Star Trek-film (hvoraf de to sidste er rigtig dårlige). *Discovery* starter f.eks. med en sekvens hvor vores hovedpersoner skal redde nogle aliens fra en lokal apokalypse, ligesom i *Star Trek into Darkness*. Der er en actionscene hvor vores heltinde tager en farlig tur i rumdragt, præcis som i begge de to første Abrams-film. Der er lens flares (endda en voldsomt stærk én i form af Klingonernes beacon) og adskillige andre callbacks til de nye film (som fore-

går i the Kelvin timeline; en divergeret tidslinje) – men der er samtidig også ganske rigeligt med referencer til klassisk Trek (den såkaldte Prime timeline); f.eks. er scenen hvor de indser at Burnham måske er død, ganske mage til den tilsvarende scene med Kirk i filmen *Star Trek: Generations* – hvilket ikke helt fungerer; dels fordi Burnham måske er lige knap så vigtig en figur som Kirk, og dels fordi det viser i alt for overdreven og elitær grad at der gøres forskel på folk, hvilket ikke er i tråd med Føderationens idealisme. Faktisk er det, bl.a. af disse grunde, stadig ikke helt klart om *Discovery* foregår i Prime-tidslinjen eller i Kelvin-tidslinjen. Producenterne har gentagne gange insisteret på at det er Prime-tidslinjen (og det må jeg da sige at jeg også tror på), men det overordnede indtryk ville indtil videre stort set passe ligeså godt ind i Kelvin-tidslinjen.

Tredje afsnit starter seks måneder inde i Burnhams aftjening af sin strenge livstidsdom. Kaptajn Gabriel Lorca fra stjerneskibet USS *Discovery* inddrager Burnham i krigsindsatsen mod klingonerne. Lorca er en hårdkogt og kynisk fyr som allerede har mistet en besætning i denne krig, og nu vil gøre hvad som helst for at vinde krigen, uanset hvor uetisk det end måtte være. Ombord på *Discovery* finder vi den besætning som er vores ensemble-hovedpersoner (de introduceres dog ikke alle i dette afsnit), f.eks. ingeniøren Cadet Sylvia Tilly, som er en Barclay-agtig figur med anlæg for overdrevet nervøsitet, og løjtnant Paul Stamets, som er en astromykolog der øjensynlig er hamrende bitter over at hans forskningsprojekt er blevet overtaget til anvendelse i krig, og som er konstant uenig med kaptajn Lorca. Der er også den usympatiske sikkerhedschef, Landry, som i selvudslettende grad er loyal overfor Lorca. Og der kommer flere til i næste

afsnit, om end de øvrige ikke virker så vigtige som disse. Det firkløver vi følger, ser ud til at blive Burnham, Lorca, Tilly og Stamets (med førsteofficer Saru som et femte hjul ude på side-linjen).

Discovery er et videnskabsfartøj med mange videnskabelige eksperimenter ombord, det vigtigste af hvilke er en spændende ny måde at rejse med overlyshastighed på: de forsøger at navigere gennem et galaktisk svampenetværk, så de kan materialisere sig øjeblikkeligt et hvilket som helst sted i galaksen. Hvilket jo er brugbart når der er en krig mod klingonerne i gang. Men, vi ved jo allerede fra de andre serier, der foregår senere, at denne transportform ikke vil være brugbar på længere sigt. Og der foregår også underlige ting i laboratoriet, med folk der ser ud til at fase ind og ud af eksistens. Det lader til at det kommer til at have noget at gøre med en parallel dimension: the Mirror Universe! Det fede ved svampenavigationen er dog at ideen er baseret på en rigtig teori om et kæmpe svampenetværk der måske strækker sig over hele Jorden. En af hovedpersonerne i tv-serien, videnskabsofficeren Paul Stamets, er sågar opkaldt direkte efter virkelighedens videnskabsmand af samme navn.

Discoverys søsterskib, the USS *Glenn*, udfører lignende eksperimenter, men er ude for en ulykke der dræber alle ombord. Besætningen fra *Discovery* må derover og redde udstyret og møder et underligt og farligt rumuhyre derovre. Glens besætning er blevet revet i stykker af en ukendt kraft, og det er som om at dette afsnit specifikt skal give minder om en *Alien*-film, og/eller *The Thing*.

Ser man bort fra at afsnit 3 ikke er spor utopisk eller Star Trek-agtigt, så fortæller det faktisk en robust historie med udmærket world building for det nye *Discovery*-miljø. Jeg var ganske vist skuffet over det, men

ved anden gennemkigning havde det alligevel noget potentiale; noget substans der kunne arbejdes videre med. Desværre blev dette potentiale ikke opfyldt i de efterfølgende episoder.

Afsnit 4-6 springer alt for hurtigt videre og byder ikke på ret mange interessante udviklinger. Jeg begyndte faktisk at finde serien trættende og uværdig til anmeldelse, og derfor vil jeg ikke gå noget videre i detaljer omkring de efterfølgende afsnit. F.eks. går det hurtigt ned ad bakke med skildringen af Burnham. Hendes status som anti-autoritær mytterist bliver definierende for hendes efterfølgende handlingsmønster, hvilket ikke gør figuren nogen tjenester. Det var meningen at hun skulle reformere og forbedre sig; råde bod på sine fejl. I stedet for bliver hun ved med at mene at det er rigtigt at fortsætte med at være en egensindig og arrogant regelbryder, som er alt for drevet af følelser. Historien tager ikke konsekvenserne af dens egne udviklinger; der kommenteres ikke på dilemmaerne, og figurerne reagerer ikke på dem, for i næste afsnit er vi allerede et par uger inde i en ny udvikling. Dette gør måske nok historien uforudsigelig, men det efterlader også en masse løse ende og plotpunkter, og skaber et forvirret og dårligt struktureret helhedsindtryk. Der er ikke tid til at komme nærmere ind under huden på andre figurer end Burnham og måske en lille smule kaptajn Lorca; som ensemble eller besætning betragtet er denne serie en omgang ufatteligt tyndt øl.

Og den eklatant manglende utopiske dimension ender med at ødelægge rigtig meget af det essentielle Star Trek-indhold, og gør desværre serien til noget der (for nu at parafrasere Douglas Adams) er næsten fuldkommen, men ikke helt, ulig Star Trek. Det er ganske utilgiveligt.

Karakter: 4 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

Thor: Ragnarok

Film, USA 2017, XXX min.

Instr.: Taika Waititi

Medv. Chris Hemsworth, Tom Hiddleston, Cate Blanchett, Jeff Goldblum, Tessa Thompson, Idris Elba m.fl.

Marvels *Thor* har altid været en særegen hybrid mellem mytologi, superhelt og science fiction. Dengang Stan Lee og Jack Kirby skabte serien, havde de kun et overfladisk kendskab til nordisk mytologi, og det var tydeligt. Thor blev en glatbarberet blonde, Odin havde begge sine øjne, Asgård var en højteknologisk kultur, og der blev introduceret en mængde aser (eller *Asgardians*) som var frit opfundet af skaberne: Skurge the Executioner, The Warriors Three, Enchantress og mange flere. Senere forfattere, blandt andre Walt Simonson, satte sig mere ind i mytologien, men da var 'skaden' allerede sket.

Denne særegenhed er afspejlet i Marvel-filmene om Thor, og den nye film, *Thor Ragnarok*, rammer måske bedst blandingen af de tre genrer mytologi, superhelt og science fiction,

hvor de to tidligere især har fokuseret på det mytologiske, om end Marvel-udgaven af mytologien.

Filmen begynder *in media res* med Thor som fange hos ildjætten Surtur. Allerede i denne scene bliver filmens fokus på humor og action over drama lagt fast: Man skal ikke tage tingene alt for seriøst. Det kan virke som et underligt valg når nu filmen handler om selve den nordiske udgave af Dommedag, Ragnarok, men hvis man kan abstrahere fra det, er filmen enormt underholdene, og man fornemmer at alle de involverede går ind i deres roller med stor entusiasme.

Det er ikke fordi der mangler ting, der kunne gøres til stort drama: Dødsgudingen Hela (Cate Blanchett) er undersluppet fra underverdenen og vil erobre Asgård; Odin er forsvundet, og Loki har taget hans plads på Asgårds trone.

Thor får hurtigt ordnet de sidste to problemer, godt hjulpet af Doctor Strange i sin første filmoptræden siden filmen om ham fra 2016, men inden han når at gøre noget ved Hela, bliver han slynget gennem et ormehul til en planet i den anden ende af universet, hvor en figur kaldet Grandmaster (muntert spillet af Jeff Goldblum) arrangerer gladiatorkampe mellem mægtige krigere, som han har taget til fange – nu også Thor. Og Thors første modstander viser sig at være Hulk, udstyret med rustning og kæmpeøkse.

Herfra går tingene slag i slag, både på Grandmasters planet og i Asgård, hvor Hela gør sin entré. I filmens sidste akt når Thor tilbage til Asgård i selskab med gamle og nye allierede, tidsnok til måske, måske ikke at forhindre Ragnarok.

Filmens instruktør Taika Waititi, som er fra New Zealand og er halvt maori, har som sagt valgt at fokusere på kvik humor og rap action, en blanding der fungerede fint i *Guardians of the Galaxy*, men der er delte menin-

ger om hvorvidt det er passende til historien om Ragnarok. Personligt havde jeg ingen problemer med det, og man bør ikke glemme at Thor-tegneserien, når den har været bedst, heller ikke har taget sig selv alt for alvorligt.

Filmen er fuld af *easter eggs* for Marvel-kendinge, blandt andet i form af henslængte bemærkninger, der refererer til klassiske tegneseriehistorier, som den af Walt Simonson, hvor Loki forvandler Thor til en frø. I kulisserne på Grandmasters plan er der også en del at finde for den opmærksomme. Påskeæggen er dog lagt så subtilt ind, at folk der ikke kender henvisningerne, ikke opdager at der er noget de er gået glip af.

Til sidst får vi selvfølgelig de obligatoriske teasers under rulleteksterne. I den første og væsentligste støder Thor og kompagni i det ydre rum på et kolonormt rumskib, som sandsynligvis skal forestille at tilhøre superskurken Thanos, der har rumsteret i baggrunden på efterhånden mange Marvel-film, men som kommer i front som den store skurk i den næste *Avengers*-film, *Infinity War*, der får premiere næste år. Der er således lagt op til at Thor kommer til at spille en væsentlig rolle i denne film, i selskab med *Avengers*, *Guardians of the Galaxy* og hvem der nu ellers kan finde på at kigge forbi.

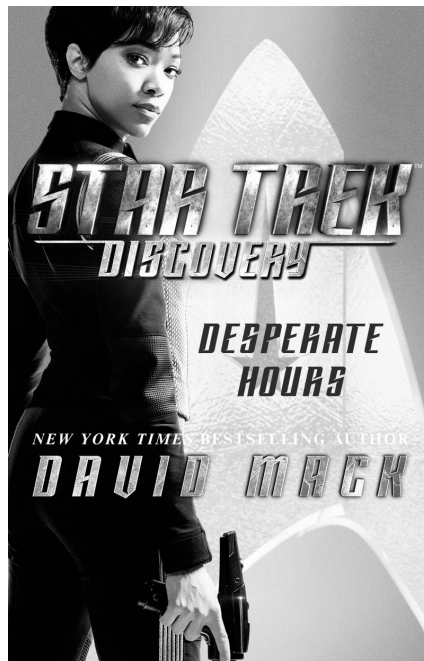
Til opsummering vil jeg anbefale *Thor: Ragnarok* til folk, der gerne vil underholdes uden det store Shakespeare-drama og som holder af klassiske historier fra Thor-tegneserien, især fra Walt Simonsons stjerneperiode. Hvis jeg skal give filmen stjerner, må det blive 8 ud af 10.

Klaus Æ. Mogensen

Star Trek – Discovery: Desperate Hours

Roman af David Mack
Gallery Books 2017, 368 sider

I forbindelse med den nye tv-serie *Star Trek: Discovery* er der samtidig udgivet den første Trek-roman med tilknytning til den nye serie. Den foregår dog før serien, så den har reelt ikke noget med stjerneskipet USS Discovery at gøre. Til gengæld fokuserer den på et eventyr som er et cross-over mellem Michael Burnhams tid på stjerneskipet USS Shenzhou og Christopher Pikes periode som kaptajn på USS Enterprise (ham der sad i kaptajnsædet før James T. Kirk).

I denne historie er der en ni millioner år gammel 'alien juggernaut'; et rumskib som har ligget i dvale og som vågner til live og begynder at angribe den minekoloni som det befinder sig på. Dens teknologi og ødelæggelsesevne er så avanceret at Starfleet er bange for at den vil flyve til adskillige nabosystemer og lægge dem øde. Derfor indkalder de ikke bare den humane kaptajn Georgiou med stjerneskipet USS Shenzhou, men også den åbenbart meget hårdkogte kaptajn Pike og Enterprise, hvis besætning også tæller Spock. For Starfleet har nemlig i

sinde at ofre hele mine-kolonien og de 300.000 kolonister for at beskytte de større omkringliggende kolonier, og de ved at Georgiou nok ikke vil være enig i den beslutning, men at de kan regne med at Pike nok skal adlyde sådan en ordre.

Så nu må besætningerne på de to stjerneskibe dels arbejde sammen, dels slås om hvilket synspunkt er mere moralsk rigtigt end det andet. I dette præmis kan man godt undre sig over hvorfor Starfleet bare går ud fra at Georgiou ikke vil adlyde en ordre om at ofre planeten og hvorfor de overhovedet har givet hende en kaptajntjans hvis hun ikke vil adlyde ubehagelige ordrer fra sine overordnede. Men åbenbart er de meget fleksible omkring deres kaptajners forskellige moral. Ja, for samtidig undrer man sig selvfølgelig over hvorfor det er klart for Starfleet at Pike da naturligvis vil gøre alt hvad de beder ham om, uanset hvor moralsk anløbent det end måtte være. Men det er jo en kompleks problemstilling som romanen ikke går yderligere bagom, men det fører da til en del spændinger og skænderier mellem Georgiou og Pike.

Kernen i historien er at Burnham og hendes stedbror, Spock, bliver sendt ind i denne fremmede 'juggernaut' for at se om de kan lukke den ned i tide til at redde både denne og de nærliggende kolonier. Inde i det ældgamle rumskib bliver de udsat for en række meget svære prøvelser, som skal teste deres niveau af intelligens, og som bliver stadig mere avancerede. Så de kommer ordentligt på prøve, og det er disse prøvelser, som har forskellige former for videnskabelig beskaffenhed, der er bogens klare styrke. Ideen om et 'dødens palads' fyldt med dødsensfarlige faldgruber og gådefulde intelligenstests, er ikke original; den virker klart inspireret af f.eks. Doctor Who-historien "Death to the Daleks" (1974), samt andet album i Don Lawren-

ces tegneserie *Storm*, som netop hedder *Dødens palads* (udkom på dansk i 1984). Men den er ganske effektiv, og gør *Desperate Hours* til en underholdende roman – til trods for at den (som de fleste Trek-romaner sikkert er) er skrevet i en neutral og farveløs stil uden noget særligt forsøg fra forfatterens side på at tilføje sin egen subjektive skrivemåde. Der er, som sædvanligt i franchise-romaner, masser af action og ikke så meget plotdybde, men personskildringen er bestemt ikke dårligere end i den typiske *Star Trek* tv-serieepisode. Så det var såmænd en udmærket Trek-roman. Dem tror jeg da, jeg skal have læst nogle flere af.

Karakter: 7 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

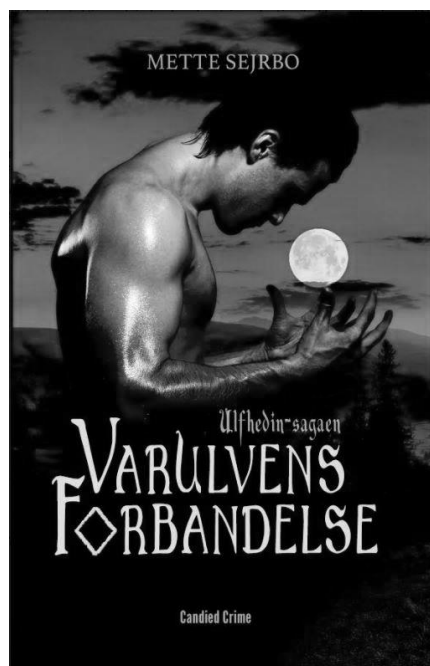
Varulvens forbandelse

Roman af Mette Sejrbø

Ulfhedinsagaen, 2

Candied Crime, 2016. 470 sider

Omslag: Caroline Kjellberg
Juul Mortensen

“Low dark mytologisk horror fantasy med lidt paranormal romance, erotik og slikken på ruder.” Sådan beskriver Mette Sejrbø selv sin mytologiske fantasy-serie for voksne. Og det er

faktisk lige på korntet.

Varulvens forbandelse er anden del i Ulfhedinsagaen. Første bind hedder *Heksens kald*, og her blev vi introduceret for Emilie; en stille og genert pige, der i løbet af første bog både forelskede sig i HF-kammeraten Jonas, mødte den fascinerende natklub-ejer Sebastian og fandt ud af, at hun var kaldet som volve.

Heksens kald sluttede med noget af en cliffhanger. Emilies veninde Maria blev myrdet, og samtidig opdagede Emilie, at Jonas var en varulv – eller hamramme som vølverne kalder dem, og som de har forpligtet sig til at udrydde.

Varulvens forbandelse starter umiddelbart efter. Jonas er fuldstændig ødelagt over Emilies reaktion og føler ikke at livet er værd at leve. Derudover har han frygtelig dårlig samvittighed overfor sin familie, som nu er nødt til at flytte endnu en gang, fordi han har eksponeret dem for vølverne.

For at gøre ondt værre, ser det ud til, at også Jonas lillebror, Andreas, bærer varulvegenet, så midt i flytningen må Jonas sammen med sin onkel Martin tage med Andreas til Norge. Her har Andreas fået kontakt med en gruppe, der ved rigtig meget om varulvenes historie, og Jonas håber på, at de kan give et svar på, hvordan han slipper af med forbandelsen.

Imens prøver Emilie at finde balancen og komme sig over både Marias død og afsløringen af Jonas' hemmelighed. Som volve er det hendes pligt at udslutte alle varulve, men kan hun se ud over sine følelser for Jonas? For at komme videre sætter Emilie alle kræfter ind på at finde Marias morder, og det fører vølverne i kontakt med en hidtil ukendt kraft – den mørke.

Ligesom i første bind er *Varulvens forbandelse* en blanding af action, spænding, erotik og masser af spændende detaljer fra den nordiske mytologi tvistet med hekse, varulve og vampy-

rer. Det lyder måske umiddelbart som et *Twilight*-ripoff, men det er det bestemt ikke. Mette Sejrbø giver læseren smæk for skillingen både hvad angår action og erotik, så serien er bestemt for voksne, selvom her også bliver plads til lidt romantik.

Bortset fra min personlige fordom mod en ung, kvindelig hovedperson, der tiltrækker mænd og væsener en masse, så er jeg blevet godt grebet af Ulfhedinsagaen. Sejrbø skriver flydende og med sans for at fremmane historien nærmest som en film for læserens indre blik. Her i *Varulvens forbandelse* kommer vi mere ind i Jonas' historie, hvor Sejrbø åbner for en interessant forbindelse mellem vikinernes bersærkere og varulve-myten. Og ligesom i bind et lader Sejrbø en bombe falde til slut.

Trods mine forbehold før jeg begyndte at læse serien, må jeg sige, at Mette Sejrbø kan sit kram. Ulfhedinsagaen er underholdende fantasy for voksne, som både er spændende og til tider næsten fik mig til at rødme.

Jette S. F. Holst

Ørkenrose

Den trofaste bror bind 2

Roman af Jacob Kokkedal

Ulven og Uglen, 2017, 563 sider

Ørkenrose er anden del af fantasyserien *Den Trofaste bror* af Jakob Kokkedal. Mens handlingen i første bind foregik i den nordlige del af Gudshave, foregår denne i den sydlige del. Her har vampyren Silassi invaderet byen Bahruin i landet Parsien med hjælp fra rottemænd og janisharkerne, ørkenens forhadte røvernømmader. Parsien var regeret af Shahen Marmatin og adelklassen, og “størstedelen af adelen og resten af den kongelige familie blev henrettet allerede dagen efter” (s. 45) at vampyren Silassi satte sig på

Bahurins trone. Dog når Shahrens datter Jasmin at flygte sammen med sin onkel Baba Al'Bakshiban. Og Jasmin vil have hævn over Silassi og erobre magten fra Silassi. Silassi har nemlig indgået en aftale med Parsiens nabostater om afholdelse af en årlig turnering med gladiatorkampe på liv og død. Den som vinder kampen, kan få magten i Parsien. Jasmin og Baba kommer i kontakt med Balt, som vi mødte i første bind, og vil have ham til at kæmpe mod Silassis gladiator, Gengangeren, som har vundet alle kampene som har været hidtil. Balt siger ja til at kæmpe imod Gengangeren, og de tager så til Parsien. Men det er en rimelig lang rejse med forhindringer på vejen. Spørgsmålet er også om Silassi vil afgive magten hvis Balt vinder kampen mod Gengangeren.

En emne bogen tager op, er undertrykkelsen af homoseksualitet. Her er det dværgen Enrod der bliver udvist fra dværgenes samfund for at have gjort oprør mod dværgenes love om undertrykkelse af homoseksualitet.

Endvidere er der en voldtægt af Jasmin, som er direkte beskrevet. Jeg synes at forfatteren burde have holdt stilen fra første bind og ikke beskrive voldtægten så direkte. Balt fungerer som en slags lærer for Jasmin. Og Balt hjælper hende med at bearbejde oplevelsen med for-

skellige øvelser. Men jeg synes ikke at det virker så overbevisende, at disse øvelser skulle virke så hurtigt som de gør i bogen. Eller om de skulle virke i det hele taget.

Jasmins liv har ikke handlet om andet end hævn, og Baba "kunne faktisk ikke huske hvornår hans sidst havde set sin niece le – om hun da på noget tidspunkt havde gjort det i løbet af det seneste årti" (s. 340), og Balt lærer Jasmin at hævn ikke er alt. Og hvis hun kan få magten fra Silassi, må hun kæmpe for andre værdier såsom afskaffelse af slaveri. Det gode er med andre noget der skal læres ligesom i første bind. Og Jasmin skal igennem en udvikling ligesom kongesønnen Eumon i første bind.

Således ligner historien måske for meget historien i bind 1, omend den er en smule mere kompliceret. Og de onde er virkelig onde, ligesom i bind 1. De onde kunne med fordel ikke have været beskrevet så overdrevet onde som tilfældet er.

Ørkenrose kan læses som en afsluttet historie ligesom bind 1, *I døden og videre*, og er fyldt med action. Jeg synes at det andet bind en smule bedre end første bind i serien. Det kan vises ved denne fine landskabsbeskrivelse som der godt kunne være flere af: "En flig af månen kom op over bakkerne. Dens blåhvide lys fejede ind over ørkenen og fik sandet til at glimte som et ocean af diamanter. Klitterne (...) kastede i månelys spidse og riflede skygger som stivnede bølger på et hav, indtil den allestedsnærværende vind skubbede til skyer på himlen eller sandet på jorden og lidt ad gangen omformede landskabet." (s. 218). Endvidere er der nogle metaforer som fungerer, bl.a.: "Lyse op på slagmarken som små lanterner i dagens sidste lysstråler" (s. 93) og "Eftermiddagssolen trak med mellemrum den buttede købmands øjenlåg ned som tunge gardiner" (s. 195). Gardiner er

en metafor som forfatteren også brugte i første bind *I døden og videre*: "Kraftig mos hang fra små træers tyngede gren som klamme gardiner" (*I døden og videre* s.83). Her fungerer den dog bedre end i det første bind.

Ørkenrose kan anbefales.

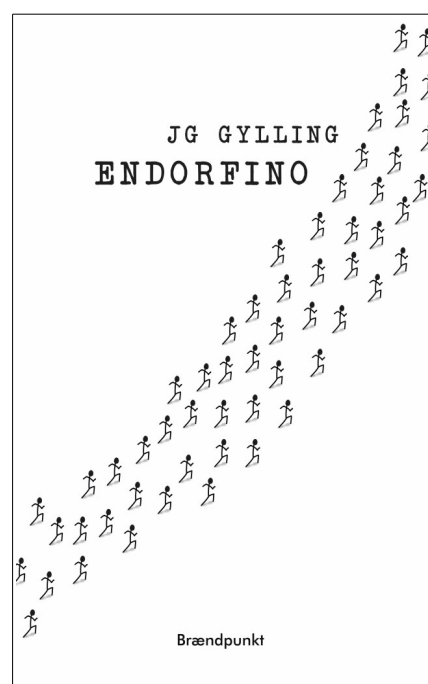
Jóannes á Stykki

Endorfino

Roman af JG Gylling

Forlaget Brændpunkt, 2017

179 sider

Endorfino er en roman af makkerparret (?) JG Gylling, som beskriver en nær fremtid i et næsten kendt miljø. Bogen er en skildring af et samfund der er gået fitness-amok. Den lægger op til en debat om vores samtid.

Vi følger moren i en lille familie med far, mor og fire børn. Far har fået et godt job, mor arbejder for kommunen og er ved at segne over også skulle være direktør og logistiker for familien og ansvarlig for det al emotionelle arbejde med børnene.

Helt ned i børnehaven skal de små træne og leve op til samfundets krav til konstant positiv atti-

tude og et præsentabelt (instagram-egnet) liv og et BMI under 30. Hvis det kniber med at leve op til kravene, bliver man sendt til livstilscoach ... som stjæler endnu mere af den tid, der skulle gå til familiens samvær og ægte kontakt.

De, som ikke kan leve op til de mange krav; de fede, de der ryger, de der er sindssyge; bliver sendt ud i et reservat for at dø. Bogens dramatiske højdepunkt er en dannelsesstur, hvor moren og den ældste datter i familien besøger det uhyggelige reservat. Sproget i bogen er i velskrevet og letlæst. Der er et par fejl i udgivelsen, stavfejl, grammatiske fejl, mystiske ord der ikke er fanget af redaktionen m.m. Der er valgt bindestreg til at angive direkte tale, hvilket flere gange gjorde at jeg måtte læse sætninger igen, for at finde ud af om de hørte med i den direkte tale eller ej.

Jeg var fint underholdt af romanen mens jeg læste den, og jeg vil anbefale den til mine læsevenner, så vi kan snakke om de tendenser i vores nutid, som den beskriver og overdriver.

Majbrit Høyrup

Skæbnemageren

Graphic novel af Kenneth Bøgh Andersen & Lars Gabel
Høst & Søn, 2017

Simon og Tim er tvillinger. Simon har altid følt sig i skyggen af Tim. Deres mor troede kun at hun var gravid med Tim. Simon kom som en overraskelse. Det er altid Tim der får opmærksomheden og Simon er altid i baggrunden. En dag bliver Simon så træt af Tim, at han ønsker Tim væk.

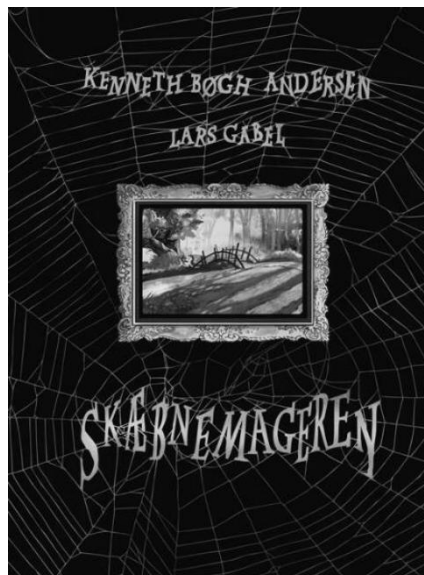
Næste morgen er Tim forsvundet fra alle billeder i huset, han har aldrig eksisteret. Deres forældre har glemt Tim og Simon er også ved at glemme ham. Han fortryder det straks. Han får heldigvis en chance for at redde

hans bror. Et maleri på Simons værelse åbner sig som en portal til en anden verden. Han må begive sig ud på en farefuld færd for at redde sin bror fra spindelheksen. Spindelheksen tager uønskede søskende og putter dem i sit edderkoppespind. Simon får hjælp af et løjerligt væsen ved navn Tom, som minder lidt om Yoda. Sammen rejser de igennem en ny og anderledes verden, som meget gerne vil gøre det af med Simon.

Skæbnemageren er en smuk og fangende graphic novel. Lars Gabel har virkelig formået at skabe en dystert, men også smuk stemning. Hans tegninger minder mig lidt om Hayao Miyazakis fantastiske univers. Bogen starter med flere helt sorte sider, hvor der kun er en enkelt taleboble på hver. Det gjorde at jeg blev nysgerrig og fanget fra første side. Når Simon rejser gennem portalen bliver man nødt til at vende bogen på hovedet. Der er mange forskellige små sjove ting som gør fortællingen lidt mere levende og spændende.

Jeg har altid beundret Kenneth Bøgh Andersens evne til at skabe og fortælle virkelig gode historier. I *Skæbnemageren* har han igen skabt en fantastisk fortælling. En fortælling om at finde sig selv og skabe sin egen skæbne.

Majbrit Høyrup

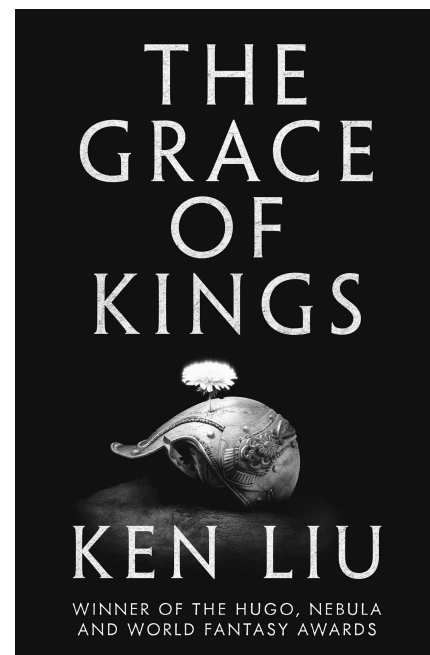

The Grace of Kings

Roman af Ken Liu

Saga Press, 2015

Første bog i The Dandelion Dynasty

Ken Liu stammer fra Kina. Han har tidligere skrevet i magasinet *Fantasy & Science Fiction*, *Asimov's Science Fiction* og *Analog*. Det er der, hvor jeg først har læst ham. Han har også i 2011 skrevet *The Paper Menagerie*. Jeg fik *The Grace of Kings* af Bjarne Sinkjær til min fødselsdag i 2015. Det er Wuxia-versionen af *A Game of Thrones*, står der på omslaget. Wuxia er en terminologi som handler om eventyr med folk der dyrker kampsport i Kina.

The Grace of Kings handler om en verden med en stor ø og en masse mindre øer rundt om. Der er en kejser, som har magten i verden. To mænd, Kuni Garu og Mata Zyndu, begår oprør mod kejseren. De må gå i eksil oppe i bjergene. De kæmper en krig mod kejseren, og derfor starter der en blodig borgerkrig op som tager lang tid.

The Grace of Kings kan sammenlignes med *A Game of Thrones*. *The Grace of Kings* er dog mere fokuseret på samme sted og går mindre rundt om de enkelte karaktere. Der er ligesom i *A*

Game of Thrones ikke så meget magi og egentlig ikke så mange fantastiske væsner. Der er ikke magi i *The Grace of Kings*. Der er et fåtal af fantastiske væsner. Der er dog store luftskibe som folk rejser i.

Ken Liu har mange detaljer med om handlingen. Der er mange personligheder med i bogen. De bider sig også fast i læseren. De mange detaljer kan sammenlignes med Peter F. Hamilton. Jeg syntes at *The Grace of Kings* minder om hans bøger. Man får mange historier med om verdenen og det som findes i verdenen. Ken Liu kan virkelig gå i dybden med dem.

Jeg læste bogen i mine to busrejser med Vitus Rejser. Bogen er dog lidt stor at tage med men det gik. Alternativt kan man også købe den som e-bog og læse den på ens tablet.

Jeg var godt underholdt af bogen. Det er også sådan, at senere i bogen tager den et twist, som jeg ikke har afsløret her men som dog afsløres på nettet f.eks. på Amazon. Jeg vil sige at hvis man har lyst til at læse bogen, bør man holde sig fra at læse anmeldelser på nettet, før man er færdig. Der er også visse irriterende Youtube-anmeldere, som giver hele plottet og slutningen væk til point-og-click adventure-spil som de anmelder og ødelægger dem for mig. Man kan under ingen omstændigheder forudse hvad som kommer til at ske i bogen, hvilket er ret godt. Jeg vidste ikke hvem som kom til at vinde borgerkrigen.

Bogen er godt skrevet på engelsk. Der er indtil videre kommet en efterfølger, *The Wall of Storms* (2016). Det virker som om det var mere af det samme, hvilket er godt. DMG Entertainment har købt filmrettigheder til *The Dandelion Dynasty*-serien.

Jeg vil give bogen 9 ud af 10 stjerner. Den var god at læse.

Andreas J. Søe

Horror zeitgeist

– Auteur Larry Cohen

Faglitteratur af Jacob Lillemose & Karsten Wind Meyhoff
Space Poetry, 2017, 88 sider

Bogen starter med at slå fast at filmskaberer Larry Cohen skal nævnes i samme åndedrag som Wes Craven, Tobe Hooper, George A. Romero, Joe Dante, John Carpenter og David Cronenberg. Den lægger dermed op til at han er i samme kategori som de helt store horrorinstruktører fra 70'erne og 80'erne. Jeg skal ærligt indrømme at jeg ikke genkendte navnet Larry Cohen da jeg først hørte det, men det hjalp de der begyndte at komme nogle filmtitler på, specielt da filmen *The Stuff* blev nævnt; en film som jeg var godt underholdt af da jeg så den i sin tid, og det var netop dette minde der gjorde at jeg satte mig og læste denne bog.

Bogen består af tre kapitler, hvor det første er en form for introduktion der sætter perspektiv på Cohens film og den tid de er lavet på. Det er interessant læsning, men afsnittet lider af at det sætter som forudsætning at man har set de film som den omtaler, da der stort set ikke er nogen præsentation af filmene i teksten. Da jeg med skam må indrømme at der er nogle mang-

ler i min filmopdragelse på dette punkt, gjorde det at læsningen af teksten var lidt frustrerende, da man sad med en fornemmelse af at mangle noget viden for at kunne læse den. Omvendt så gjorde den dog at der kom et par ekstra titler på min liste over film jeg skal have opsporet og læst.

Næste del af bogen er et interview med Cohen lavet i forbindelse med en visning af *The Stuff* i Cinemateket i København. Dette er hovedafsnittet i bogen, og det er spændende læsning at høre noget om hans arbejde og små anekdoter fra nogle af hans film, og efter at have læst dette, fik jeg bestemt lyst til at få opsporet den VHS-udgave af *The Stuff* som jeg i sin tid så, for at få genset filmen.

Bogen afsluttes med et lille kapitel omkring horror og omkring hvordan horrorfilm er blevet mere tilgængelige. Et fint afsluttende kapitel.

Udgivelsen har form af en bog, men indholdet har mere form af et fanzine. Den bygger på en interesse for et snævert område. Den er rettet imod et snævert publikum, som allerede har en viden på området. Hvis udgivelsen havde haft form af et fanzine, så ville jeg ikke på samme måde havde savnet de nærmere præsentationer af filmen, på samme måde som jeg går nu hvor det er en bog. Når det er sagt, så er det en flot lille bog, trykt på 'groft' papir og med en del illustrationer, der alle sammen passer rigtig godt til indholdet og formatet.

Det er en fin udgivelse til et snævert publikum, men finder den det publikum, så skal de bestemt nok sætte pris på den, og uanset hvad så giver den lyst til at se eller gense Larry Cohens film.

Thomas Winther

Scarlet –
Lunar Krøniken 2
Roman af Marissa Meyer
Høst & Søn, 2017, 416 sider

I *Scarlet* møder Rødhætte og Askepot hinanden i et fantastisk sci-fi univers.

Scarlet er efterfølgeren af den fremragende historie om Cinder, den udelige cyborg. Cinder blev fængslet for statsforræderi i den foregående historie. Allerede i starten af bogen lykkes det hende at flygte sammen med en anden forbryder ved navn Carswell Thorne. Hele forbundets militær bliver sat efter hende og hun bliver den mest efterlyste fange nogensinde.

På den anden side af Jorden, i Frankrig, møder man Scarlet Benoit. Hun bor på landet med sin bedstemor Michelle. En dag er Michelle forsvundet. Hendes ID-chip ligger på køkkenbordet, så hun er umulig at spore. Scarlet har knyttet et meget tæt bånd til Michelle og vil derfor gøre alt for at finde hende.

På landsbykroen møder Scarlet gadekæmperen Ulv, som aldrig har smagt en tomat. Ulv vil gerne hjælpe Scarlet med at finde Michelle. Scarlet er meget mistroisk overfor Ulv, da han meget gerne vil arbejde på hendes gård. Ulv får dog overtal

Scarlet til at rejse med ham til Paris, hvor han mener Michelle befinder sig. De rejser hastigt afsted; først med et tog og senere til fods, da der er pestudbrud på toget. På den lange rejse falder Scarlet hurtigt for Ulv. Men Ulv viser sig senere ikke at være den, han giver sig ud for at være.

I Cinder foregik historien i New Beijing, som var en meget proppet og rodet by. I *Scarlet* foregår historien på landet i Frankrig. Landsbylivet bliver beskrevet virkelig godt, da alle kender alle når de mødes på kroen. Jeg er også ret vild med Scarlet og Michelles gård, den virker bare så hyggelig!

Historien foregår selvfølgelig også i Paris. I dag er Paris en storslået og smuk by, men efter Fjerde Verdenskrig er den smadret. Der har ikke været ressourcer til at genopbygge de sønderbombede bygninger. Derfor ligger halvdelen af byen i ruiner. Michelle bliver holdt fanget i en gammel operabygning. Den er helt mørklagt, men man kan se hvor spektakulær en bygning den var engang.

Scarlet er en virkelig sej hovedperson. Hun har et meget højt temperament og får derfor ofte raserianfald. Hun har et stort, krøllet hår og går i en rød hættetrøje, ligesom rødhætte. Hun elsker sin bedstemor meget højt. Michelle tog Scarlet til sig da hun var meget lille. Scarlets rejste fra sin far da hun var teenager. Michelle gav hende lov til at bo hos hende, og der har hun boet lige siden. Scarlets viljestyrke er ustopkelig. Hun går altid med en pistol på sig og er ikke bange for at bruge den. Hendes viljestyrke er ustopkelig, og så kan hun endda flyve et rumskib!

Ulv giver sig ud for at være en helt normal gadekæmper. Han er fyldt med ar og sår. Men hans tænder er spidse som en ulvs. Hans sanser er også helt overnaturlige. Han fortæller Scarlet at han var medlem af en bande. Banden var som et stort

ulvekobbel. Ulv var en beta-ulv, en der var lavest i rangordenen, og han har forladt banden. Men kan man stole på Ulv?

Bogen er en fantastisk efterfølger til Cinder. Det fungerer virkelig godt med at Marissa Meyer blander gamle eventyr med en helt ny sci-fi verden. Det var også helt okay at følge to personer, jeg har nemlig oplevet bøger hvor det bare ikke fungerede. Jeg glæder mig allerede til næste bog i serien, som er baseret på eventyret om Rapunzel, og det sidste bind der kommer til at handle om Snehvide.

Ea Marie Løfstedt

Skyggen over Mundstrup

Roman af Mads L. Brynnum
Calibat, 2017, 210 sider

Når en drage drager ud
Børnebog af Mads L. Brynnum
Illustreret af Mads H. Johansen
Calibat, 2017, 48 sider

Mads L. Brynnum udgav i 2015 rimbogen *Mythos ABC*, hvori han havde flettet væsener fra H.P. Lovecrafts Cthulhu-mythos ind i børnerim og havde fået Tom Kristensen til at illustrere

den. Bogen var en børnebog og var således ikke direkte inspireret af Lovecrafts digte, men blot inspireret af de skabninger der indgik i hans mytologi.

Mads begiver sig nu igen ud i en bog hvor inspirationen er hentet hos Lovecraft, men hvor han ikke forsøger at ramme Lovecrafts skrivestil, men bringer inspirationen ind i sin egen skrivestil.

I *Skyggen over Mundstrup* følger vi forfatteren Mathias, som er inde i en krise. Hans kæreste er gået fra ham, og han kan ikke rigtigt få gang i at skrive sin næste bog, hvilket er et problem, da han allerede har været godt i gang med at bruge det forskud han har fået fra forlaget. Han har dog arvet et gammelt hus fra en afdød onkel. Huset ligger dog i provinsen i byen Mundstrup som Mathias aldrig har hørt om før. Han ender dog med at tage ud for at bo i huset for at komme væk fra det hele, og måske finde inspiration til bogen.

Det han kommer ud til, er et lille fiskersamfund, og han bliver egentligt taget vel imod, men borgmesteren er lidt loren ved at Mathias' bog skal have Mundstrup som ramme, for han vil helst ikke at folk skal få et dårligt indtryk af byen.

Jeg afslører næppe noget som folk ikke selv havde gættet, ved at sige at byen har en hemmelighed og at Mathias nok skulle have taget det som et hint om at blive væk, allerede da onklens advokat fortæller at onklen egentligt ville have ændret sit testamente så Mathias ikke arvede huset. Der er dog også positive ting i byen, da byens historie med djævletilbedelse og heksejagt giver en god ramme for hans næste krimi. Og så er der jo byens bibliotekar som han hurtigt får et godt øje til, også selvom hun også virker til at have hemmeligheder.

Skyggen over Mundstrup er en underholdende bog, og jeg tænker at unge læsere vil kunne finde passage i den uhyggelige.

Bogen kan læses som en hyldest til Lovecraft sat i Udkantsdanmark, et Udkantsdanmark hvor man har sin egen form for provinsidyl. Bogen skal, som med enhver bog, læses på sin egen præmis, som en underholdende fortælling om et mystisk lille samfund, hvor man sammen med hovedpersonen afdækker hemmelighederne.

Mads L. Brynnum har også en anden ny bog på boghandelrens hylde. Lige som med *Mythos ABC* er der tale om en rim-bog, denne gang illustreret af Mads H. Johansen. Inspirationen til rimene er denne gang klassiske fantasyvæsner, hvilket titlen *Når en drage drager ud* også antyder.

Der er rimet om zombiens madvaner og hvorfor drager egentligt bortfører prinsesser. I rimet om poltergeister får man helt ondt af dette misforståede væsen, og man lærer om et af de problemer der følger med hvis man er varulv.

Lige som med *Mythos ABC* flyder rimene rigtigt godt, og der er masser af humor i dem. Illustrationerne passer godt til de underholdende rim og rammer den tone som teksten har.

Det bør også nævnes at bogen er en flot hardcoverudgivelse på en god kvalitet papir der passer rigtigt godt til en gennemillustreret bog som denne.

Begge rimbøger er blevet finansieret via crowdfunding, og jeg vil bestemt holde øje med hvad Brynnum lægger på af projekter næste gang.

Thomas Winther

Den nat, vi skulle have set Vampyros Lesbos

Novellesamling af Lars Ahn
Kandor, 2017
320 sider

Dette er kun den anden novellesamling fra Lars Ahn, men han har haft noveller med i stort set alle de antologier der har været i de seneste år inden for science fiction og horror. Det viser at det stort set altid lykkes ham at levere historier i en kvalitet der gør at redaktørerne finder det blandt de bedste af de indsendte. Det at en novelle er blevet udvalgt til at komme med i en antologi, gør at den har et kvalitetsstempel på sig, sat af redaktøren.

Seks af de ni fortællinger i *Den nat, vi skulle have set Vampyros Lesbos*, er noveller der har været bragt i antologier, og derved har de allerede her et kvalitetsstempel på sig. Ofte når man læser en antologi igennem, så er det ikke alle novellerne der brænder lige meget igennem og langt fra alle man husker. Nu hvor jeg sad med de seks noveller samlet i samme samling, så skulle jeg ikke læse meget andet end et par linjer af hver novelle før jeg klart huskede dem, og selvom jeg huskede så vel handling som slutning, var det et glædeligt gensyn og en god læseoplevelse. Samlingen er ikke kun genudgivelser, der er også tre nye noveller med, og lad mig allerede her sige at de fuldt lever op til dem jeg allerede havde læst.

Samlingen lægger ud med en af de nye noveller, en novelle der på mange måder er typisk for Lars Ahns historier. Han er ikke bange for at bruge meget plads på at opbygge sine historier, men man føler aldrig at de bliver for lange. I "Fortovsdrab" er en mand taget tilbage til sin barndomsby, og han genkalder sig sin barndom; i særdeleshed det fortov som han hver dag gik på. Han legede legen med at man ikke må træde på stre-

gerne. Han udvidede dog legen, og opbyggede hele eventyr i bedste Indianna Jones stil omkring det. Han endte sågar med at indbygge en risiko, som at nogen han kendte ville komme til skade hvis missionen ikke lykkedes. Og noget kunne tyde på at det ikke blot var en uskyldig leg, men at der rent faktisk var en konsekvens når han fejlede. Hele novellen lægger op til at der må være nogen der har lidt en virkelig seriøs konsekvens ved legen, specielt fordi novellen starter med ordene "Er børn onde?" Novellen endte ikke der hvor jeg havde forventet den ville ende, hvilket er endnu en typisk ting for Lars Ahns noveller; de er aldrig forudsigelige, og selvom de overholder genrekonventioner, så bøjer han altid disse hvilket er med til at give de god læseoplevelser.

Titelnovellen "Den nat, vi skulle have set Vampyros Lesbos" gør meget det samme. Den tager læseren ind i en længere fortælling, hvor man hurtigt følger med i spænding over hvor den fører en hen. I denne novelle følger vi filmnørden der er ved at miste sin bedste ven til en pige. Han er sikker på at kammeratens kæreste må være en vampyr, og han sætter sig for at bevise det. Han finder da også ting der efter hans opfattelse underbygger teorien. Som læser skal man selvfølgelig også hele tiden vurdere hvor troværdig fortælleren er, for han er jo sikker i sin sag og derfor ikke objektiv i fremlæggelsen af den. Novellen er krydret med fakta om filmen *Vampyros Lesbos*, noget der passer godt ind i fortællingen.

I "Langt ude i skoven" har en mand været ude for et færdselsuheld og vandrer nu rundt i skoven efter en mystisk lille pige som hele tiden går og synger. Det paradoksale er at han arbejder med at analysere færdselsuheld for at kunne finde sikkerhedstiltag så dødsulykker kan forhindres. Men måske er der noget ondt og gammelt som

vil mene at arbejde som det han laver, er at snyde dem for det der er deres, og måske er de ikke tilfredse med det.

Novellen "Blomstervanding" er en af de noveller jeg fandt værende blandt de bedste i den oprindelige samling *Dystre Danmark 2*, og da den er genbrug, så vil jeg også tillade mig at genbruge de ord jeg skrev om den dengang: "... gør det en god, dystre historie skal. Den tager udgangspunkt i dagligdagen og giver den så et twist, eller antydning af at der er noget galt. Denne historie er en tragisk historie om en mand der går i hundene og som ender med at

gøre noget utilgiveligt. Der ender historien dog ikke, for de berørte er det ikke ovre endnu. Historien er skrevet som Facebook-opdateringer, et noget anderledes format for en horror-novelle, men det fungerer faktisk rigtigt godt..."

"Donation" var oprindeligt med i antologien *Vampyr*. Det var en samling hvor de fleste af forfatterne fandt meget alternative vinkler på at fortælle vampyrhistorier. I "Donation" er det livsglæde og tillid der suges ud af et par den dag en ung dreng banker på deres dør. Det er en novelle der ikke er blodig, men en som efterlader en med et ube-

hag da den er så velskrevet.

Da jeg i sin tid anmeldte samlingen *Pix – Nygotiske skæbner*, hvor "Telefon fra afdøde" var med i, kom jeg nok til at spoile lidt for meget af denne novelle, så måske skal jeg denne gang blot sige at dette er et godt eksempel på hvordan Lars Ahn kan føre sin historie hen imod en anden slutning end den man først så for sig.

"La petite mort" var første gang trykt i antologien *Drifter*. Da jeg anmeldte den samling, ville jeg prøve at undgå at spoile noget for læserne, så jeg udvalgte de tre noveller jeg fandt bedst og beskrev dem kort, uden at sætte titel eller forfatter på. Men lad det her være sagt at en af de noveller jeg valgte at fremhæve fra den samling, var "La petite mort". Det er en fortælling om en leg med døden, noget man altid skal være forsigtig med.

"Lauras forudsigelige skæbne" er den sidste af de ny-skrevne noveller. To unge piger opsøger en spåkone for i sjov at få at vide hvordan deres liv vil blive. Laura får den dystre besked at hun vil møde sit livs kærlighed og at han vil blive hendes død. Spåkonen virker så oprevet da hun fremsiger dette, at det resten af Lauras liv får stor indflydelse på de valg hun træffer. Hun har forhold til mænd hun ikke virkeligt elsker, for hun ved at de er 'sikre', og da hun så møder ham der kunne være hendes livs kærlighed, lurer spådommen i baghovedet og får indflydelse på forholdet.

"Fortsættelse til et eventyr" er netop det som titlen siger den skal være. Det er en fortsættelse til H.C. Andersens eventyr "Fyr-tøjet". Den afslører dog også at det måske ikke var hele 'sandheden' som den oprindelige historie fortalte. Denne novelle er noget anderledes end de andre i samlingen og falder nok lidt udenfor, men omvendt så er det fint at afslutte samlingen med noget som netop er noget helt andet.

Lars skriver i bogen at han er typen der altid ser ekstramateriale på DVD'er, og derfor har han også tilføjet ekstramateriale til sin bog. Dette er samlet i kapitlet "Bag kameraet" bagerst i bogen. Dette er noget som de færreste forfattere bruger tid og plads på, og så meget desto mere skal Lars roses for at have gjort dette, til glæde for alle os der lige som ham holder af at se (læse) ekstramaterialet med.

Selvom flere af novellerne er genoptryk, så er det også noveller der fortjener dette genoptryk og dermed chancen for at komme ud til endnu flere læsere. Og skulle man nu allerede have de antologier som de seks noveller oprindeligt var tryk i, så er de tre nye noveller så langt bogens pris værd i sig selv. Med andre ord, så er der ingen undskyldning for ikke at læse denne bog hvis man er blot det mindste til gys. Og elsker man horrorbøger, så er denne bog et must.

Ingen tvivl om at med denne bog, så melder Lars sig stærkt ind i kampen om årets horrorpris, og jeg tror godt jeg allerede nu tør spå at den nok skal ende på shortlisten og dermed i det endelige opløb.

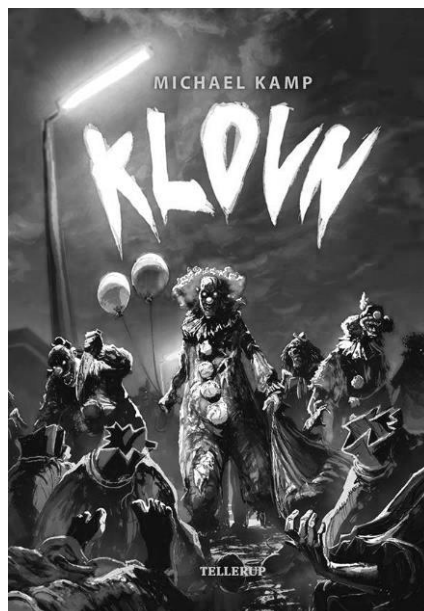
Thomas Winther

Klovn

**Roman af Michael Kamp
Tellerup, 2017
171 sider**

Michael Kamp har på Facebook afsløret at det ikke er helt tilfældigt at udgivelsen af hans nye bog *Klovn* er timet med biografpræmieringen på den nye udgave af filmatiseringen af Stephen Kings *It*. Ud over dette, er der dog ikke det store sammenfald, selvom der er dæmoniske Klovne med i begge værker.

En trend har bredt sig fra USA med at nogle tager klovnekostumer på og så udøver hærværk og skræmmer folk. Et par af rødderne i den lille by Ullerup, hvor Oscar bor, er gået

med på klovne-trenden, og de skræmmer Oscar godt og grundigt en nat hvor han kigger ud af vinduet og ser en klovn stavre rundt. I skolen dagen efter er klovnen samtaleemnet. Men det skal snart blive meget værre. De to ballademagere Jannick og Anders sætter sig for at finde ud af om der er noget om det rygte der siger at der skulle være resterne af et gammelt cirkus i en nærliggende privat skov. De håber at de kan finde noget de kan bruge til deres klovnekostumer. De finder resterne af cirkusset, men da den ene af dem kommer til at rive sig på et søm, så der drypper blod ud i skovbunden, vækkes der en flok dæmoniske klovne. Den følgende nats hærgen er nu ikke længere kun drengestreger, men dødeligt alvor.

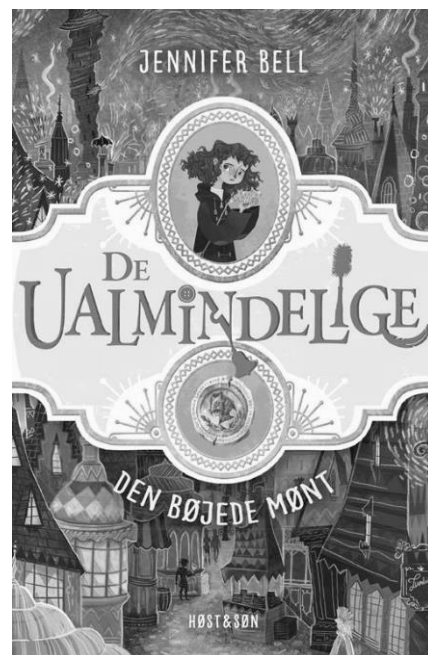
Det viser sig at det glemte cirkus ikke er den lille bys eneste hemmelighed og at der er en grund til at ingen taler om den gamle cirkusplads. Klovnenes hærgen er blodig og brutal og et hæventogt for hvad der skete for mange år siden.

Bogen er fyldt med action og blod og er en glimrende ungdomsgyser, hvor der gerne må være godt med fart på, og bogen holder i høj grad det som forsidens lover.

Thomas Winther

De Ualmindelige – den bøjede mønt

**Roman af Jennifer Bell
Høst & Søn, 2017, 346 sider**

Ivy og Seb er søskende. I vinteren 1969 kom deres bedstemor Sylvie ud for en ulykke. Hun slog hovedet hårdt og glemte alt før ulykken. Det eneste hun har tilbage i dag, er et guldarmbånd og et billede. Billedet forestiller hende og en anden kvinde, der står ved siden af hinanden.

En aften er Sylvie og børnene alene sammen. Sylvie falder og brækker håndledet. I ambulancen bliver redningsmanden nødt til at skære guldarmbåndet af, som Sylvie har haft på siden ulykken. Da Ivy og Seb kommer hjem, finder de bedstemorens hus endevendt og ser en mærkelig besked på væggen. Denne besked fører dem ud i et hæsblæsende eventyr. Et eventyr, hvor de møder forskellige former for døde, helvedeshunde og medlemmer af en ond orden kaldet Hexagon. På vejen får de hjælp af en ensom fyr ved navn Valian, en dame ved navn Violet, som elsker knapper, og Ethel, som er bedstemor Sylvies bedste ven. Seb og Ivy må sammen kæmpe imod tiden for at redde deres forældre fra total udryddelse af Hexagon.

Under Londons gader gemmer der sig en stor og mystisk by kaldet Lunidor. I byen bor de ualmindelige. Tre gange om året mødes de og handler. De bytter ting og samler ting. Når de ikke er i Lunidor, lever de blandt de almindelige. De har almindelige jobs og almindelige huse. Mange ualmindelige bruger også meget af deres tid på at indsamle ualmindelige genstande, som de kan sælge. De ualmindelige går i hobsmatch-tøj, det vil sige et stort mismask af alle mulige beklædningsgenstande fra forskellige historiske perioder. Det giver et fedt og levende billede af det mærkværdige folk de ualmindelige er.

Lunidor er en kringlet middelalderagtig by der fremstår som en stærk kontrast til Londons travlhed, der foregår lige ovenover. Der er små bindingsværkshuse, springvand, og brostensgader.

De ualmindelige genstande gør hverdagen lidt nemmere for mange borgere. Klokker bruges som vejvisere, toiletbørster, yoyoer og trommestikker bruges som våben.

Byen er inddelt i fire kvarterer: Great Cavern, East End, West End og Dead End. I Dead End bor de døde. Der findes mange forskellige slags døde med forskellige evner. I de andre kvarterer handler de handlende på markedspladser og i små butikker.

Ivy er en supersej og modig hovedperson. Hun er ikke bange for noget og kaster sig ud i alle de udfordringer hun møder på sin vej. Igennem historien udvikler Ivy sig til en ret dygtig ualmindelig.

Hendes storebror Seb er til gengæld en rigtig pivskid i starten. Han udvikler sig dog også igennem historien og bliver lidt mindre bange for alting, men han bliver aldrig lige så sej som Ivy.

Valian mistede sine forældre da han var mindre, og så forsvandt hans søster også. Han stjæler ting som måske kan

hjælpe ham med at finde sin søster. Valian er vant til at færdes i Lunidor og er rigtig god til at hjælpe Seb og Ivy.

Den bøjede mønt er første bind i serien *De Ualmindelige*. Serien er skrevet til børn i alderen 7-12 år. Jeg mener at det er en passende aldersgruppe til bogens indhold. Som 15-årig havde jeg svært ved at leve mig ind i universet og så i det hele taget lidt skeptisk på hvad dølen alle de ualmindelige ting skulle gøre godt for. Hvis jeg var to år yngre, ville jeg helt klart have levet mig ind i universet og personerne. Handlingen i bogen kommer hurtigt i gang og skridder godt fremad. Ideen med at bruge toiletbørster som våben er virkelig sjov og original. Alt i alt er *Den bøjede mønt* en okay start på en serie, som nok skal blive god.

Ea Marie Løfstedt

Martin Fox – Rejsen til Ursopia

Roman af Jesper Gulleman
Kahrius, 2016
230 sider

Martin Fox – Rejsen til Ursopia er første del i fantasyfortællingen om Martin Fox.

Historien foregår i menneskenes verden, men også i den skjulte verden Ursopia. Ursopia er en verden hvor hvide og sorte elvere, mennesker, saragooner (tre meter høje brutale menneskelignende væsener), lykofanter (kæmpeelefanter) og mange forskellige farverige fugle og andre dyr, lever side om side.

Den onde elver Noldoor hersker over de sorte elvere. Han vil gerne overtage magten i Ursopia. Det vil resten af Ursopias befolkning helst undgå. Derfor har Legofir, en mægtig hvid elver, samlet en håndfuld talentfulde mennesker.

Martin Fox modtager et brev. Det er et gratis tilbud fra en bueskytteskole. Martins far er død for længe siden, og derfor er den resterende familie meget fattig. Martin bliver hurtigt sendt afsted til skolen. På vej derhen møder han Howard, som også skal gå på skolen.

På skolen lærer de elversprog og bueskydning. Martin og Howard møder også de andre

elever: Sophie, Mike, Cult og Jon. Sammen rejser de til Urso-pia, hvor de skal deltage i kampen, mellem de hvide og sorte elvere.

Martin finder hurtigt ud af, at han har en stor kraft. Han rammer altid plet med sin bue. Legofir fortæller ham, at Martins far Tom Fox var en mægtig hvid elver. Han døde i et slag mod Noldoor. Martin har dog arvet Toms store kraft. Derfor er Martin en vigtig brik i kampen mod Noldoor.

Historien er skrevet på et meget fortællende sprog, hvor personerne fortæller, hvad de ser. Det kan blive tungt i længden. Mange steder har jeg også oplevet ord der blev gentaget og overflødige sætninger. Jeg kunne godt tænke mig at der var mere 'showing'. Det ville have gjort det fantastiske univers endnu mere levende.

Jeg blev dog grebet af historien da jeg kom ind i handlingen. Da der kommer flere bøger efter denne, er det klart at læseren skulle introduceres til alle personer. Jeg ville bare ønske at man kom lidt hurtigere ind i handlingen, fordi den var god!

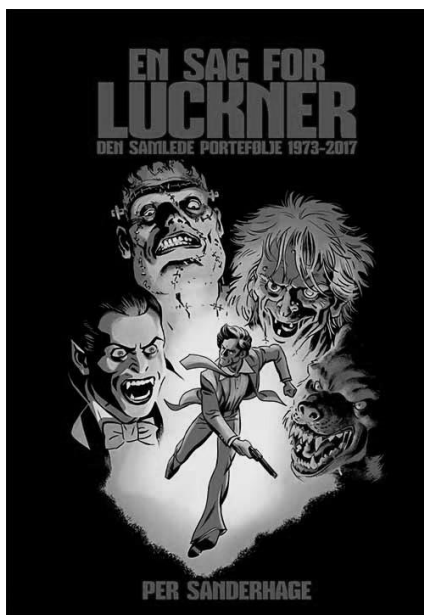
Der er mange stavfejl i bogen. Det ødelagde læseoplevelsen for mig, da jeg bliver meget irriteret over stavfejl. Det gjorde det svært af følge med i handlingen i starten. Da jeg kom ind i handlingen, var det ikke så irriterende; man vænede sig ligesom til det. Jeg ville dog anbefale forlaget af sætte en korrekturlæser på, så fremtidige læsere ikke bliver irriteret over stavfejl.

Historien er skrevet til unge, men jeg er 14 og jeg blev bare ikke fanget før til sidst. Måske var det stavfejlene der gjorde det. Jeg tænker, at bogen passer bedre til aldersgruppen 9-12. Hvis jeg havde været yngre, tror jeg, at jeg ville have slugt historien i én mundfuld.

Ea Marie Løfstedt

En sag for Luckner Den samlede portefølje 1973-2017

Novelleamling
af Per Sanderhage
Serieklubben, 2017
312 sider

Lejemorderen Luckner dukkede første gang op i 1973 i GRU nr. 10, og efterfølgende var der en række noveller med ham i forskellige numre af GRU. Da bladet lukkede, hørte man ikke noget til Luckner i mange år, indtil det lykkedes fans at få Luckners skaber Per Sanderhage til at skrive en række nye historier, som nu blev bragt i Nørdnyt. Nu er tiden så kommet hvor alle historierne er blevet samlet i bogen *En sag for Luckner*. I alt 13 historier er samlet her, hvoraf to ikke har været udgivet før.

Luckner er en førsteklases lejemorder, så det firma han arbejder for, sender ham også gerne ud når sagerne er mere specielle. Det gør at han efterhånden har stiftet bekendtskab med forskellige mystiske skabninger som varulve, vampyrer og hekse. Det er dog ikke sådan at han har et speciale inden for monstre, han har blot samlet erfaring op fra sine mange sager. I de første par noveller er han dog ikke så sej endnu i forhold til det okkulte,

og det er mere held end forstand at han får løst de opgaver, men senere får han noget mere styr på det. I den første historie bliver han sendt ud på en kirkegård for at finde ud af hvem der skænder gravene. Der er rygter om at en ghoull måske hærger, og graver lig op for at æde dem.

Baggrunden for historien er den illustration som var blevet valgt til forsiden på GRU nr. 10, en forside med en ung kvinde der forsøger at skjule sig på en kirkegård, mens et monster læner sig ind over hende. Der var dog ingen sammenhæng imellem bladets indhold og billedet, hvilket Per Sanderhage gjorde noget ved, da han skrev en novelle der passede til illustrationen, og således var Luckner skabt.

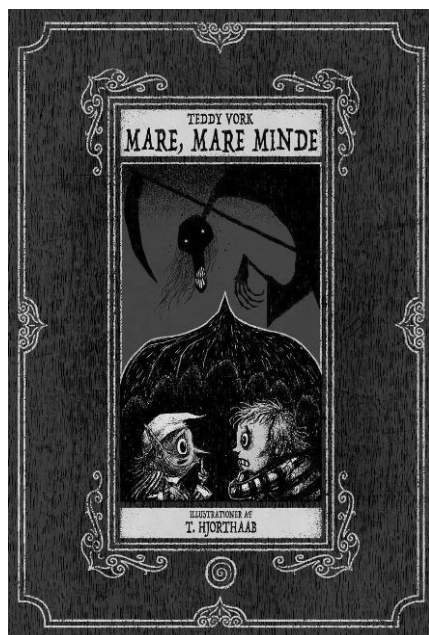
Historierne er fortalt med humor og med masser af lige på action, så man ikke keder sig. Efter endt læsning får man helt lyst til at finde stakken med GRU og andre gamle gyserserier frem igen og grave sig ned i dem og deres herlige historier. Om ikke andet så for at læse nogle af de andre gysernoveller skrevet af Per Sanderhage som også blev trykt deri. I bogen er en liste over gysernoveller skrevet af Per Sanderhage som ikke omhandler Luckner.

En sidste ting der bestemt skal nævnes om denne bog, er at den er illustreret af Peter Snejbjerg. Illustrationerne passer perfekt til historierne og er i samme ånd som tegneserierne var i GRU.

Bogen kan læses som et nostalgisk gensyn med en af barndommens helte, men historierne holder stadig, så bogen er bestemt også værd at læse for dem der endnu har bekendtskab med Sanderhages sorte humor og kække lejemorder.

Thomas Winther

Mare, Mare minde
Børnebog af Teddy Vork
Illustreret af T. Hjorthaab
Calibat, 2017
60 sider

Dette er en gyser til børn, men den er ikke tænkt som en sød lille gyserhistorie, men som en grum historie, som børn alligevel vil høre færdig, fordi den er spændende.

Peter kan ikke sove, og i mørket ligger han og frygter de væsner der måtte gemme sig rundt om ham. Det er dog ikke kun væsner der vil ham det ondt som gemmer sig i mørket; til hans held dukker Ole Lukøje op for at beskytte ham.

Nu er der blot det at det ikke kun er det, der skjuler sig i mørket, som vil Peter det ondt. Han har et dårligt hjerte, og hvor meget kan Ole hjælpe ham med det?

Kombinationen med væsner i mørket og barnet der er alvorligt syg, gør dette til en bog man ikke lige lægger fra sig. Det er ikke kun de børn som bogen er tiltænkt, som er nødt til at læse bogen til ende for at finde ud af der skete.

Historien var oprindeligt trykt som en novelle i antologien *Til deres dages ende* og er også med i Teddy Vorks prisvindende novellesamling *Sprækker*, men

er nu udgivet som separat bog. Dette har forlaget Calibat efterhånden gjort med flere noveller. Genudgivelserne har alle været hardcoverbøger, og så har de fundet dygtige illustratører til at give bøgerne endnu mere stemning. I denne bog er det Thomas Hjorthaab der leverer illustrationer som får historien til at træde endnu kraftigere frem. Stor ros til både forfatter, illustratør og forlaget for denne udgivelse.

Thomas Winther

Reservedelens by
Roman af Lise Bidstrup
Høst & Søn, 2017, 318 sider
Omslag: Peter Stoltzen

Vinge er en uregistreret. Hun bor på jorden, Terra, sammen med sin mor og lillebror og arbejder hver dag i kartoffelmarkerne. Men når Mentoratet laver deres optællinger, er hun nødt til at skjule sig. Finder Tællerne ud af, at der er for mange mennesker i distriktet, er det nemlig ikke kun de uregistrerede, der bliver straffet. Hele distriktet 'nulstilles', som Mentoratet kalder det, når de lader en bombe udslette en landsby.

Alligevel er Vinge egentlig godt tilfreds med sit liv. Ikke

som vennen Ollie, der drømmer om at komme op i svævebyen over dem, når han ikke fantaserer om at tilslutte sig modstandsbevægelsen og i stedet bringe Mentoratet til fald.

I fremtiden er samfundet nemlig blevet skarpt opdelt. De privilegerede klasser lever hele livet i Sky City; de arbejder med det de har lyst til og lever langt over 100 år hvis de ønsker det. Imens kæmper de, der blev efterladt på Terra, hver eneste dag for at overleve.

Terraboerne slaver for Mentoratet, der udnytter dem. Dels som arbejdskraft, idet Terraboerne dyrker maden, der spises i svævebyerne. Dels bruger dem som en levende organbank for Sky Citys beboere. Hvert øjeblik kan en Terraboer blive standset og få fjernet organer, hvis der er brug for dem i Sky City. Og Høsterne er ligeglade med, om donoren overlever operationen.

Lægen Shoan bor i Sky City. Hun er ambitiøs og dygtig til sit arbejde, der bl.a. består i at udføre organtransplantationer. Da hendes øverste chef kommer ud for et uheld op til en afgørende operation på Sky Citys højmentor Gewin, bliver hun forfremmet til Urban Immortalis' nye cheflæge. Men under forbedelserne til højmentorens operation, begynder sandheden om donororganernes oprindelse at gå op for hende. Det idylliske liv i svævebyerne dækker over en sammensværgelse så stor, at Shoan har svært ved at begribe den.

Udover Vinge og Shoan introduceres vi også for Jonas, som står foran sin certificering, der afgør, hvad han skal arbejde med resten af livet. Jonas har altid været den bedste og drømmer om en fremtid som arkitekt. Men den afsluttende test går ikke helt som forventet, og pludselig befinder Jonas sig i et mareridt.

Det samme gør Artur. Efter et langt liv med hustruen Ester har de besluttet sig for sammen at drage 'tilhimmels', og efter den

sædvanlige afskedsceremoni med familie og venner, skydes de ud i rummet. Desværre lader det til, at der er en fejl i raketten, for afslutningen bliver ikke som forventet.

Reservedelene by er fjerde bind i Lise Bidstrups *Urban*-serie, der består af selvstændige romaner med forskellige tematikker. I tredje bind, *Overlevernes by*, brød verdensøkonomien sammen og efterlod verden i kaos. Denne gang handler det om, hvor langt samfundet er villigt til at gå for at blive udødelige.

Allerede i dag kan man købe sig til ulovlige organer, hvis man er rig nok og ikke har moralske skrupler over hvor organet kommer fra. Lise Bidstrup tager denne tanke en tand længere ud og forestiller sig et todelt samfund, hvor underklassen ikke betragtes som rigtige mennesker, som det derfor er helt i orden at bruge som reservedele.

“Hidtil havde han opfattet forsyningen af organer som en selvfølgelig nødvendighed, helt på linje med alle de andre fornødheder, svævebyerne modtog fra Terra. De var, ligesom kyllingen, man spiste til aftensmad, udelukkende produkter. Han indså med en gysen, at han havde opfattet de mennesker, der frembragte organerne, som produktionsmidler, ganske på linje med hønen, der lagde de æg, kyllingerne var udruget af.”

Lise Bidstrup har endnu engang skrevet en underholdende og letlæst ungdomsroman med noget på hjertet. Samtidig er historien actionfyldt, ligesom Bidstrup er god til at skildre sine personer, så de fremstår levende og relativt nuancerede. Historien holder hele vejen, og det dystopiske element får lige et ekstra skru. Bidstrup er nemlig ikke spor blid overfor sine personer denne gang.

Da det er en ungdomsbog, er der elementer af historien som fremstår lidt vel unuancerede for en voksen læser, men ikke desto mindre serverer Bidstrup en tan-

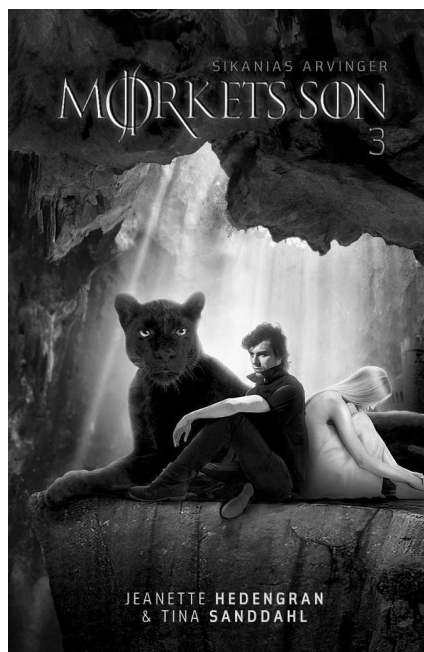
kevækkende fortælling, som samtidig er elementært spændende. Og selve slutningen tager en overraskende drejning, jeg ikke lige havde set komme.

En glimrende dansk pendant til dystopier som *Hunger Games* og *Den femte bølge*.

Jette S. F. Holst

Sikanias arvinger: Mørkets søn 3

Fantasyoman af Jeanette Hedengran & Tina Sanddahl
Ulven & Uglen, 2017. 625 sider
Omslag: Mette Breth

Krigen mod Koru er vundet, og Destan og Celina er sammen igen, men alt er alligevel ikke lykkeligt her i 3. og afsluttende bind i serien om *Mørkets søn: Sikanias arvinger*.

Under slaget mod Koru blev Destan såret, og en inhyse fløj bort med ham og efterlod ham langt fra slagmarken. Mod alle odds lykkes det ham her at finde Celina, og sammen søger de tilbage mod Heikan og sikkerheden.

Rejsen er dog langt fra ufarlig. Ikke kun er vintervejret imod dem. Destans sår gør det vanskeligt for dem at komme frem, og oveni kan de heller ikke stole på menneskene, de møder. Flere

gange undervejs undslipper de kun med nød og næppe fjendtlige soldater og røvere.

Mens Destan er væk fra Heikan, vokser intrigerne imod ham. Rådgiver Kastor har fået vendt Destans moder mod ham og prøver nu at overtage magten i riget. Han ønsker under ingen omstændigheder at opretholde alliancen med hersker Ragn og lysets folk, og snart er alliancen, og alt hvad Destan og Celina har kæmpet for, i alvorlig fare.

Oveni indhentes Destan af sin fortid. Før han mødte Celina, var han ikke bleg for at lave ulykker og løbe fra sit ansvar. Selvom han har fortalt Celina om meget af det, er der dog én ting, han har fortiet. Nu dukker denne gamle hemmelighed op igen og risikere at ødelægge kærligheden mellem Destan og Celina.

Jeg må indrømme, at jeg er blevet ret bidt af Jeanette Hedengran og Tina Sanddahls fantasyserie om Destan og Celina og deres fælles verden Sikanian. Dels er her tale om en elementær spændende handling, som hele tiden får én til at læse videre for at finde ud af, hvordan det hele nu ender. Dels har forfatterne skabt en troværdig og fascinerende verden med riget Sikanian, der er delt op i lysets og mørkets folk. Også personerne vokser med fortællingen, og vedbliver at udvikle sig og vise nye facetter af deres personlighed, som heldigvis er mere komplekse end bare gode og onde.

Som de tidligere bind er historien i *Sikanias arvinger* en vellykket blanding af action, kærlighed og et fængslende univers. Forfatterne skriver godt, sproget flyder let og underholdningsniveauet er højt. Det er en historie om kærlighed og mod og om hvor lang et menneske er villig til at gå, hvad enten det er for kærligheden eller for magten.

Sikanias arvinger er med andre ord et vellykket punktum for en medrivende fantasyserie for både unge og voksne.

Jette S. F. Holst

Kathy Rain

Computerspil til PC (Steam og GOG), Android, IOS

Kategori: Supernatural fantasy
Kan fås på Humblebundle, Bundlestars, Green Man Gaming.

Har achievements og trading cards på Steam

Udvikler: Clifftop Games, 2016

Jeg spiller mange *point-&-click* adventurespil. Lige nu spiller jeg *Broken Sword*-spillene til PC. *Kathy Rain* spillede og gennemførte jeg, mens jeg var i bus i Polen og Slovakiet med Vitus Rejser. Det var på Android.

Kathy Rain handler om en ung pige som hedder Kathy Rain. Hun studerer til journalist. Det foregår i USA i slutningen af 90'erne. Hun skal opklare mysteriet om hendes bedstefar og om hvad der skete med ham. Det er en detektivhistorie som senere også får noget overnaturligt ind over sig. Dette er dog ikke helt forklaret, og jeg vil tro at der kommer en hel serie af

spil om Kathy Rain, hvis udviklerne får nok penge. Slutningen i *Kathy Rain* afslutter ikke så godt.

Kathy Rain er lavet med pixeleret grafik. Det skal ligne gamle spil som *Sam & Max*. Der er et rigtigt godt soundtrack. Al tale er indtalt. Denne fungerer rigtigt godt. Senere i spillet bliver det også lidt horroragtigt. Det bliver faktisk ret uhyggeligt. Det minder meget om *Gabriel Knight*-spillene. Der er noget af den samme atmosfære over spillet.

Jeg var godt underholdt af *Kathy Rain*. Spillet har også den rigtige sværhedsgrad. Jeg spillede *Broken Sword 5* som også er lavet til moderne spillere. Her skal man slå 'hints' fra, ellers giver spillet dig bare løsningen til gåderne, og oplevelsen bliver helt ødelagt. *Kathy Rain* gør ikke dette. Man kan sidde fast i *Kathy Rain*, og dette gør at man får mere glæde, når man kommer videre.

Kathy Rain er lidt af en rebel. Hun ryger og drikker. Hun skju-

ler det for hendes bedstemor. Man skal også bruge rygningen i spillet til at komme videre på et tidspunkt.

Computerne i spillet skal man ind i mellem hacke. Disse er sat op som var det computere fra slutningen af 90'erne, som også er den tid spillet foregår i. Der var én af dem som mindede om en Amiga. Der er også plakater bl.a. én af filmen *Titanic* som kom ud i slutningen af 90'erne. Udviklerne har gjort meget for at spillet skal se ud som at komme og foregår i den tidsperiode.

Jeg syntes godt om *Kathy Rain*. Jeg håber at der kommer flere spil om hende. Jeg tror ikke at spillet er for børn. Det ville passe godt til en teenager. Det skal helst spilles, mens det er koldt og det regner. Så skabes den rigtige stemning. Jeg vil give spillet 8 ud af 10 stjerner. Det bliver spændende at se om der kommer mere fra den kant.

Andreas J. Sørensen

ET HALVT SPØGELSE

Af Mikkeline W.
Gudmand-Høyer

Mikkeline W. Gudmand-Høyer ernærede sig som 16-årig med at tegne til Læse-let bøger for Gyldendal inden hun kom på Kunstakademiet som 19-årig. Arbejdet udvidedes til at også at omfatte teksterne, og interessen for verden og større lictal voksede. Mikkeline har fået udgivet flere børne- og ungdomsbøger. (Gajolmanifestet. Den store rum-pizza, etc.). Young-Adult romanen På Neptun regner det med diamanter udkommer til foråret 2018 på forlaget Vild Maskine. Af inspirationskilder kan nævnes: Ray Bradbury, Philip K. Dick, Susanne Brøgger, Edgar Allan Poe, Rainer Marie Rilke, Rimbaud samt August Strindberg. Dette er hendes første bidrag til Himmelskibet. Illustrationerne er fotomanipulation ved Klaus Æ. Mogensen.

På facaden af det 60 meter høje gotiske tårn på rådhuset for Stare Mesto, den gamle by i Prag, hænger et mekanisk ur bygget af mesteren Mikulas af Kadan i 1410. Når klokken slår hel, åbnes to luger over uret. Kristus og de tolv Apostle kommer frem en efter en, samtidig med at døden med sit timeglas i hånden ringer på en klokke. "Memento Mori" Det er latin og betyder "Husk du skal dø."

Tågen ligger over byen som gråhvid Chiffon. Dråbebesatte blade hænger tungt i tusmørket. Det gamle æbletræs sorte silhuet, som krogede gigtfingre udstrakt mod den musegrå himmel.

Vrister sig fri af sine æbler i et langsomt skrig, som kun kan høres af katte.

Mørkerøde æbler falder som bloddråber mod jorden. Skriger over adskillelsen og forbander træets rod. Helvedes piger sætter tænder i dem, spytter kerner ud som drysser til jorden og kiler sig fast. Sultne efter fugt. Suger alting til sig, som øjne på et barn.

Hundredvis af sorte krager jagter stankelbenslarver på plænen.

Under den sorte muld ligger fingerknogler, der før spillede prinsesse toben på sorte tangenter. Og ormædte knæskaller, engang, fine og bløde som tebolle med asfaltekssem fra fald på cyklen og plastre sat på af en mor med vifter af smilerynker om øjnene. Og dybe suk, der for hver dag blev dybere og vidnede om en ustemt sjæl, hvis strenge blev slappe og løsnede sig for at vikle sig om hendes hals.

Et kor af lyse skingre børnestemmer fra skolegården runger mellem blokkene. Baglæns, lyder det som om de græder.

Våd sommer. Våd som blodet fra hosten i sin sjette uge og klорinen til at fjerne skimmelsvampen i den fugtige lejlighed.

Skybrud. Fra tunge skyer væltes to gulvspande regn på hver kvadratmeter land på bare

30 minutter. Lighterflammen kvæles af min våde cigaret og jeg har dræbersnegle imellem tæerne. Våd sommer. Våd, som brevet i affaldsposen vædet af køkkenaffald. Sengen, en tømmerflåde at kravle op i. Og så alligevel ikke. Sveden hagler fra min krop, et af symptomerne på overgangsalder.

Hormoner fucker med min krop. Sexlyst lig med nul. Kusse Hvil i Fred! Kusse død og begravet. Når min kæreste kilder mig mellem benene er det som om der nu kun findes en tredje armhule der og jeg må vride mig som en anspændt orm, da det kilder så anstrengt.

Efterårets mørke er kærkomment. At kunne begrave sig i dyne og mærke tyngde er lettere nu end når solen bralrer ind af alle sprækker. Holder ikke smilet ud fra ekspeditricen i Netto, som forsøger at løfte hele verden. Kvinden har endnu ikke opdaget at det hele er en stor løgn og at alt er for sent. Sidder der og smiler, som om hun blev betalt for det. Skrid smil! Skrid lille dumme verden! Sukker efter barndomsdage. Fregnede skuldre, uden anden modstand end en helt ny og næsten tom skoletaske indeholdende et nodeark med "Jeg ved en lærkerede" og blokfløjten.

Våd sommer. Våd som ligvæske fra lig, der grundet kistebegravelse og iltmangel i den dybe jord rådner og siver ned i grundvandet og bidrager til overgødning og syg jord.

Våd sommer. Våd som blodstriber fra knæ, i tæt omfavelse med vejen, på den trehjulede cykel på første flugtforsøg fra familien.

Våd sommer. Våd, som urinen i min lillesøsters ble, jeg befrier hende fra da jeg er femten og hun to.

Min far og bonusmor er i biografen. Jeg henter en ny ble. Hun tisser på gulvet. Jeg henter to viskestykker. Et til hende og et til mig. "Se, du kan også

hjælpe med at tørre,” siger jeg. Min lillesøster gnider hjælpeløst med viskestykket i urinen og begynder at tude. Jeg tørrer tispotten op og henter en ny ble hun får på. Slår min sparegris i stykker og henter chokolade på tanken til lillesøster. Lillesøster græder da de gamle kommer hjem igen.

“Hvad har du dog gjort ved hende?” hvæser min bonusmor og ser på mig med et anklagende blik. Lillesøster vræler højere og kaster sig i armene på hende. Det er sidste gang jeg får lov at passe min søster.

Min bonusmor kommer fra Spanien. Min far kunne før godt li’ sil-demadder, øl, fodbold og Shubidua. Nu elsker han spansk omelet, Rioja, tyrefægtning og flamencoguitar.

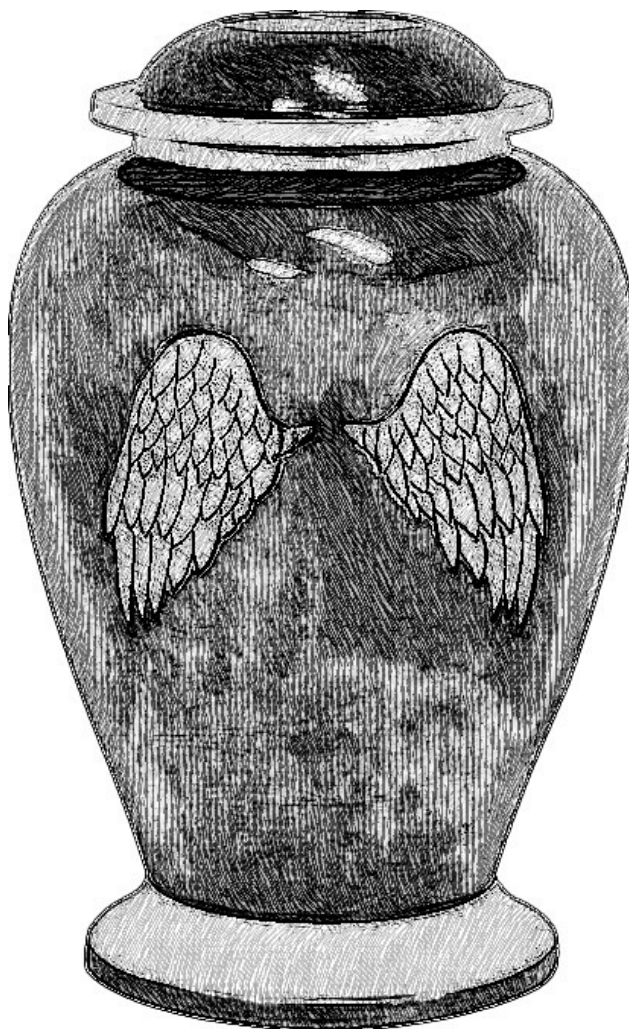
Fascinationen er til at forstå. Min bonusmor er smuk med ravnsort hår, der når en solstråle rammer det, bliver som stjernebestrøet mælkevej. Hendes lyst til livet er stor. Intet er godt nok og jagten på det ypperste brænder i hendes faste bryster.

Min lillesøster vokser til det tredobbelte. Jeg broderer en pung til hendes fødselsdag. Hun giver ingen gaver til mine. Det må være noget spansk tradition at man ligesom er cool over for det, tænker jeg. Hold kæft hvor er jeg også selvretfærdig selvoptaget. Fuck de gaver. Hvorfor fanden kan jeg ikke bare være lidt mere ‘Chulo’, som det hedder på spansk. Sådan lidt – bad ass-agtig og selvfed? Hvorfor har min mor ikke lært mig at elske mig selv? spørger min bonusmor.

Min lillesøster siger at det hele er noget inde i mit hoved. Når jeg siger at vi da har fælles far og derfor må kunne snakke om tingene. Lillesøster vil ikke

snakke om ting. Hun vil slet ikke snakke. Det er også inde i mit hoved. Det er lige meget tænker jeg. Nu er jeg voksen. Jeg behøver ingen længere.

“Hvem er du egentlig?” spørger min far mig i sin kørestol på plejehjemmet. Han har fået ti blodpropper som har rodet rundt på alle hylder. Jeg har på et par år samlet for tusinde kroner boner fra bageren og vundet en

kringle. Den får min far lov at nyde. Jeg stryger ham over hans tynde hår. Hans øjne er fjerne som gråhvide perler.

Min far stirrer ind i det blå lys fra tv'et som er tændt konstant. Jeg ser Rasmus Seebach genspejlet i en julekugle. Min far kigger igennem det blå lys. Han ser en by i en ørken. Byen hedder Zamakhal, og det er år 2130. Min far har en sort Jellabah på og rider på en kromax.

Det er et dyr, der ligner en mellemting mellem en kamel og en krokodille. Han har ingen hænder, for de er blevet hugget af efter at han stjal en appelsin på markedet. Hans læber er brandsår fra den glødende metalstang han fik i munden, som straf for at ryge pibe.

Min far er altid kommet for sent til aftaler og har ladet folk vente til de blev sure.

Jeg kommer tyve minutter for sent, da han trækker stikket ud, men vi har heller ingen fast aftale.

Jeg binder en slipseknude om hans iskolde stive hals. Prøver flere gange at lukke hans vidtåbne stirrende øjne. Det mislykkes og jeg må give op. Det ser ellers så nemt ud på film. Han skal se pæn ud ved sin sidste fest. Jeg holder min bonusmor i hånden ved hans begravelse. Hun trykker varmt min hånd. En gnist begynder at brænde i hulen mellem vores hænder. Måske vi kan elske hinanden som liljeknopper på samme stængel? Måske. Der har været så meget ballade.

Som stænglen på en lilje overvandet med rådden vand, begynder hun at visne. Lægger sig langt bort i en seng i et andet land og blæser sit sidste suk, mens hun skriver sit sidste ønske på en SMS: “Jeg kommer snart til Danmark, og så skal vi spise Soft-Ice.”

Hendes lig brændes, og halvdelen puttes i en gylden urne. I landet, som er tæt på solen, skal begravelser ske inden 48 timer. Urnen sænkes ved hendes mors og fars grav tæt ved Pyrenæerne.

I et syltetøjsglas har min søster den anden halvdel af hendes askekrop. Det skal ligge ved siden af min fars grav hjemme i

Danmark. Mand og kone har kun været adskilt i tre måneder indtil manden med leen gifter dem på ny.

Til mindehøjtideligheden i Danmark er der 100 sortklædte folk, som græder ned i mousserende vin, med kinderne fulde af sorte oliven. Jeg græder også. Aldrig mere mødes og spise soft ice. Aldrig mere holde i hånd eller noget som helst med hinanden.

Min bonusmor har ikke skrevet testamente. Ifølge lov om arv arver min søster en færgе.

Jeg arver en af min fars gamle støvler. En tvangsarv, som det hedder på papiret fra advokaten.

Min bonusmor har, efter min far kom på plejehjem og blev dement, fået lavet ændringer i min fars testamente. Hun har ændret fælleseje til særeje således at alt før fælles gods og guld blev hendes, undtagen støvlen.

Minder vælter rundt i kraniet. Bleer jeg skiftede på min søster. Julegaver jeg pakkede ind med fint bånd. Togbøder fra stramme

tider i ture uden billet, i toge på vej til at besøge familien. Hadet fortrænger sorgen.

Våd sommer. Våd som spyttet på frimærket på det anbefalede brev jeg sender til min søster.

“Kære du. Vores gamle er døde og efterlod sig deres rod til os. Vi kan blive uvenner, men lad os undgå dette. Vi kan selv vælge nu og vi må kunne lave et forlig.

‘Nict der ist reich, der viel hat, sondern der, der wenig braucht’.

‘Han er ikke rig, der har meget men den der har brug for lidt.’”

Der blæser intet svar i den kolde efterårsvind.

Sover ikke godt fortiden. Mine øjne. Overspændte glober. Sittende. Som råddenskab, lige før det sprænger skrællen på et æble. Mine hofter stive, som spidse pagodekanter om et kronisk hæmorideangreb. Jeg tager op til vores familiegravsted. Finder gravstedet i labyrinten af ligusterhæk og river de vinter-

gækker op som jeg plantede på min fars grav.

“Fuck jer, deadheads! ‘Man skal ære de døde’. Hvem har fundet på det? Som om det at være død gør forskel på det I har gjort eller ikke gjort. Døden sletter ingen fodspor. I fortjener ikke min hyldest.”

Jeg tramper på de små blomsterløg. Skyggen fra den røde murstensbyggede kirke falder ind over gravstedet. Himmelta-petet er mørkegråt og luften tyk af tåge. Det summer af blodtørstige myg om mine ører. Jeg klasker en af de små vampyrer død på min arm.

Så ser jeg noget bevæge sig i disen ved de mørke graner, der står som en tæt krans om kirkegården.

En ung kvindes skikkelse toner frem fra de grå småbitte fugtperler. Hendes krøllede, ravnsorte hår omkranser et blegt ansigt med øjne som kaffebønner og fyldige læber. Hun har kun sit højre øre. Og hver andet ribben er ligesom flået ud. Venstre lårbensknogle mangler, lige-

som alle tæer på højre fod. Der er et hul, hvor hofteskålen skulle sidde, og på kvindens torso mangler begge arme.

Jeg genkender hende, min bonusmor. Jeg gyser og mærker hårene rejse sig.

Spøgelser lugter ikke. De føles som opium og jeg hyldes ind i blødt søvndyssende tågeslør.

“Du kunne da i det mindste have afsløret mig stedet hvor de mange kantareller gror. Den hemmelighed fik du af min farmor og tog med i graven,” siger jeg og sparker til perlegruset foran gravstedet.

Det halve spørgsmål åbner læberne og i denne bevægelse falder kødet af, så kun kæbeknogler og tænder står tilbage i kraniet, der nu blot huser et par grå hår og blodskudte øjenæbler.

Den frygtelig lyd, der kommer fra døddingen, er for svær at beskrive. Jeg kan prøve med de gængse klicheer; skurrende, fragmenteret, hæs, gungrende, dyb. Men intet af det dur, da intet menneske nogensinde før har hørt en så afskyelig lyd, og derved mangler der ord for det lydscenarie, der strømmer fra væsenet. En eneste metafor jeg kan komme i tanke om er: hvæs fra en døende drage, som af sit eget ild fra næsen brænder op. Med følesansen som hjælp til beskrivelse rammer lyden mig som ætsende napalm, eller som når man sætter tænderne i en slimet snegl.

“Skam dig!” Hvæser hun. Besa mi culo! Din bitterhed stråler i så stor radius at mine fantomsmerter koger over og svitser mosset på gravstenen.”

Jeg genkender hendes iltre temperament. Hurtig som en hugorm.

“Men så PH-lampen, da,” siger jeg. “Den fik min far og mor til deres bryllupsgave, det må da være min!”

Hun ryster på hovedet så en grangren ryger lige igennem det.

“Drop de krav!”

Jeg skylder dig intet! Din far

har givet dig livet. Er det ikke nok? Hvorfor skal du have mere end du selv kan tjene ved dit ansigts sved? Mit blod flyder i mit afkoms årer og ikke i dine. Du har din selvopofrende mors blege blod. Er det ikke på tide at dit sande væsen viser sig? En sund egoist. ‘Chulo’, som det hedder på spansk. En, der elsker sig selv.

I årevis har du vendt dig mod mørket og lade følelsen af uretfærdig krænkelse æde dit sind. Skuffede forventninger. Ha! En dag vil du takke mig for at have lært dig om sandhed.

Kærlighed. Styrke. Har vi to nogensinde andet end spillet skuespil? Jeg spiller med rene kort nu. Lad os sige jeg havde skrevet testamente og at du også havde fået en stor luns. Du ville blive ved at spille skuespil i forsøg på at være alle til behag. Ynkeligt! Mine penge er hurtigt brugt. Dit liv er andet og mere værd. Hvor er din frihed? Din passion? Glæden over nyfalden sne. Lugten af fugtig jord. At se skyggerne blive lange i aftenso-len. Livsglæde. Hvor har du pakket den hen? Ind i tvangskøbte julegave-pakker med stramt bånd. Hvad vil du også med et nært søskendskab med mit selvoptagne yngel? Du slipper for at pakke julegaver ind til en søster du aldrig kan gøre tilfreds. Endelig bliver du fri.

‘Den Svigtede’. Du, der har så meget liv og glans i dit øje. Ud og kog suppe på dit eget ben!

‘Nict der ist reich, der viel hat, sondern der, der wenig braucht’.

Hun spjætter med sin venstre underbensknogle, op og ned som i Can-Can. Forsvinder ind i den grå tåge og absorberes af granerne omkring kirkegården.

Mine øjenlåg føles tunge. Kroppen som en marmorsøjle på vej ned i jorden. Ærgre mig over min forsømmelse af bækkenbundstræning og mindes igen om at jeg er levende med sjatpisseri, tørre slimhinder og hedetur. Sveden hagler. Våd sommer.

Luften er varm og dufter af modne roser, som min bonusmor har plantet foran de indgraverede bogstaver i granit på min fars grav:

“Memento Mori.”

Honningmånen bløder blå. Grus gnides til sand. Forstenede kraniummer og stjernestøv. Gravstenene lyser med deres sort diabas- og blå rønne-granit.

Hvad siger gravstenene, de ældre viise sten?

“Jeg hører menneskene jamre,” hvisker Blå Rønne.

“Også jeg.” Sort Diabas rømmer sig.

“Hører det da aldrig op. Dette jammer og klage?”

Stilhed er guld. Menneskene larmer og kæfter op om ejendomsret og rettigheder. Hvis de forblev stille og lod sablerne ligge, ville fred drysse gyldent om deres læber. Kæle for deres hjerter og bringe lys, hvor der før var mørke. Jeg har ondt af menneskene.” Blå Rønne synker lidt tungt ned i jorden.

“Også jeg,” siger Sort Diabas ivrigt.

“Nu falder regnen på min hud. Trommer så dejligt med dråbernes tyngde,” siger Blå Rønne

“Nej, regnen falder stille. Laver ingen lyd. Det er os stene, som larmer i modtagelsen.” Sort Diabas er blank af regn.

“Hvis bare menneskene lod sig falde som regn med deres tunge kroppe,” siger Blå Rønne.

“”er ville pludselig blive meget stille...” nikker Sort Diabas eftertænksomt.

“Alt for stille,” siger Blå Rønne.

“Nej, for så ville græshopper begynde at synge,” siger Sort Diabas.

“Og vinden ligeså,” nikker Blå Rønne.

“Og kattene spinne,” afbryder Sort Diabas.

“En fredfyldt larm.” Blå Rønne smiler.

“Ja. En Stenenes planet, ligesom Mars!” sukker Sort Diabas.

BRIAN W. ALDISS 1925-2017

Af Stig W. Jørgensen

Den store britiske science fiction-forfatter Brian Aldiss døde sidst på sommeren, 92 år gammel. Den danske oversætter, forfatter og kritiker Stig W. Jørgensen, der var en personlig ven af Aldiss, skriver her nogle mindeord om ham.

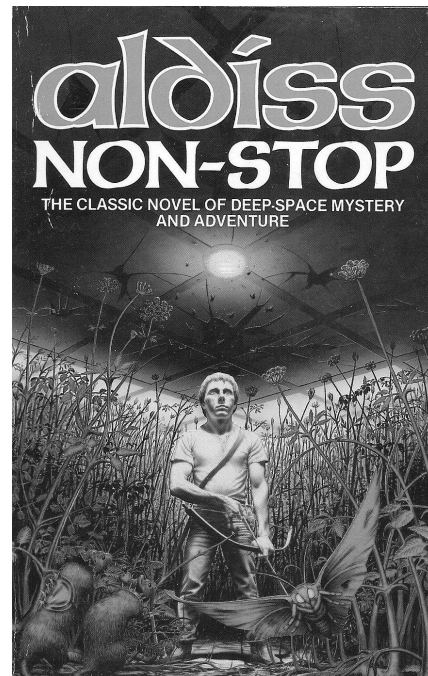

Brian Wilson Aldiss, en af Englands mest betydningsfulde science fiction-forfattere gennem en menneskealder, døde d. 19. august 2017, natten efter sin 92-års fødselsdag.

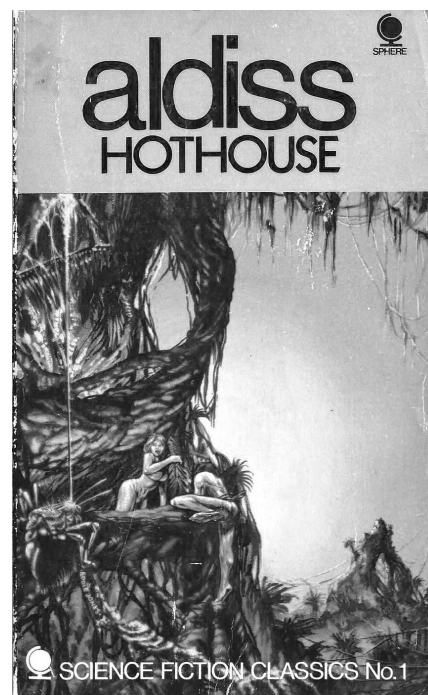
Aldiss voksede op i en middelklassefamilie og gik på traditionelle privatskoler. Han hadede det engelske kostskolesystem så meget, at han oplevede det som en lettelse at blive indkaldt til hæren under 2. Verdenskrig. Aldiss gjorde tjeneste i Indien, Burma og Sumatra, og krigsoplevelserne kom til at præge hans forfatterskab livet igennem. Efter hjemsendelsen i 1947 fik han arbejde i en boghandel og begyndte at skrive humoristiske fortællinger om livet i forretningen. De blev udgivet i et brancheblad og senere samlet som Aldiss' første bog, *The Brightfount Diaries* (1955). Samtidig påbegyndte han en produktion af science fiction-noveller og vandt bl.a. en præmie i en novellekonkurrence i avisen *The Observer*. De tidlige noveller er samlet i *Space, Time and Nathaniel* (1957).

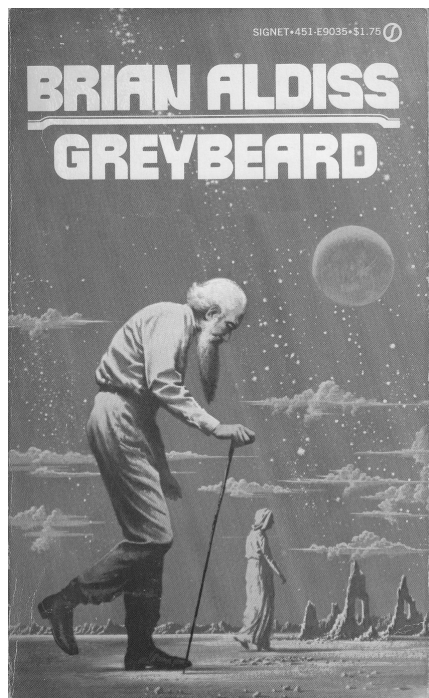
Som romanforfatter debuterede Aldiss med *Non-stop* (1958, da. 1968), der er en af de mest overbevisende debuter i science fictions historie og er blevet stående som en stadig læseværdig klassiker. Ikke alene har romanen et spændende og velgennemført science fiction-plot – indbyggerne på et generationsrumskib har glemt deres oprindelse og tror, at rumskibet er hele verden – den gjorde det også tydeligt, at der her var en forfatter, hvis sprogbeherskelse og psykologiske sans kunne højne det litterære niveau i genre.

Aldiss' styrke igennem hele forfatterskabet var netop, at han var dybt forankret i genretraditionen og vedkendte sig den hundrede procent, men samtidig var lige så forankret i den almene litterære tradition og satte standarderne efter, hvad der var gældende uden for genre. Dette demonstrerede han

ikke mindst i en stribe yderst interessante bøger op igennem 1960'erne: *Hothouse* (1962) er fantasyagtige fortællinger fra en fjern fremtid, hvor Jorden er holdt med at rotere, menneskehedens efterkommere lever i grenene på et verdensomspændende træ, og store edderkopper bygger spind mellem Jorden og Månen. *Hothouse*-historierne indbragte Aldiss en Hugo, science fiction-læsernes årlige pris, forbløffende nok den eneste gang, han modtog den som fiktionsforfatter (måske fordi

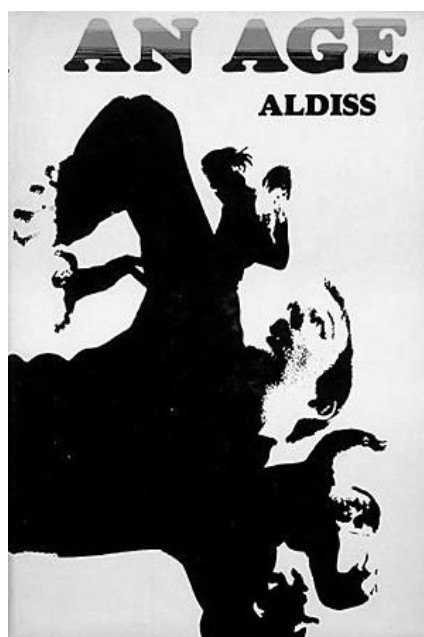
han var for 'europæisk' efter mange amerikanske fans' smag?). En enkelt fortælling er udgivet på dansk som *Drivhuset* (fanudgivelse, 1979).

The Dark Light Years (1964, da. *De mørke lysår*, 1973) er en satirisk roman om menneskets møde med intelligente aliens, der på afgørende måder repræsenterer modsætningen til, hvad mennesker opfatter som 'civilisation' – ikke mindst holder de meget af at vælte sig i deres egen afføring! Der ironiseres i bogen over både imperialismen, kultur og vores forhold til andre dyrearter.

Greybeard (1964, da. *Grå-skæg*, 1973) er et mesterværk. I en postapokalyptisk verden, hvor der ikke længere fødes børn, og de eneste overlevende er gamle mennesker, drager hovedpersonen ned ad Themsen i håb om at få bekræftet, at der alligevel er håb for menneskeheden. Parallelt med den symboliske livsrejse ned ad floden får vi i en række tilbageblik beskrevet forhistorien om den globale katastrofe. Det er en smukt skrevet roman, der i såvel landskabs- som personbeskrivelser trækker på 1800-tallets store engelske realistiske forfattere. Beskrivelsen af civilisationens opløsning er på en gang skarpt

tegnet og smerteligt underspillet. Det er en roman, der fungerer på alle niveauer: som science fiction, som psykologisk realisme, som symbolsk fortælling. (På det private plan udsprang bogen af, at Aldiss var blevet skilt og savnede sine børn, hvilket fik ham til at forestille sig en verden helt uden børn. En biografistisk tolkning ville være en vulgær forfladigelse af romanen, men det er et fint eksempel på det metaforiske potentiale i science fiction).

An Age (1967, da. *Fra tid til anden*, 1972) er et mere ujævnt, men interessant væk. I et forsøg på at give tidsrejsemotivet en ny

drejning skildrer Aldiss her 'tankerejser', hvor de tidsrejsende færdes som spøgelser uden at kunne iagttages eller påvirke fortiden. Hverken denne idé eller romanens overordnede plot hænger ordentligt logisk sammen – til gengæld er bogen fyldt med ganske overvældende billeder, samt (igen) fornem sprogbehandling og en intens interesse for hovedpersonernes psykologi.

Med en bog som *An Age* indskrev Aldiss sig i 60'erne britiske New Wave-science fiction, der havde vennen J.G. Ballard som hovedskikkelse og især blev promoveret af Michael Moorcock, der redigerede magasinet

New Worlds. Den 'nye bølges' hovedtræk var formeksperimenter og en generel højnelse af det litterære niveau ved at indføre teknikker og standarder, der var gældende uden for genren; nedbrydning af tabuer om f.eks. seksuelle skildringer, samt en interesse for psykologi og samfundsforhold snarere end naturvidenskab. Dette var idealer som Aldiss i vid udstrækning hele tiden havde stået for, for som James Blish skrev i en af sine toneangivende bøger om science fiction (under sit kritiker-pseudonym William Atheling Jr.): "Aldiss var lige fra begyndelsen nærmest i sig selv en ny bølge inden for science fiction." Det var derfor ikke underligt, at Aldiss tog den nye bølge til sit hjerte (og vice versa), og han var bl.a. medvirkende til, at *New Worlds* fik økonomisk støtte fra det britiske kunstråd.

Aldiss' mest rendyrkede New Wave-værker er *Report on Probability A* (udgivet i bogform 1968, men skrevet adskillige år tidligere), en statisk skildring af en række iagttagere i forskellige paralleluniverser, bevidst skrevet i stil med 'antiromanen' i fransk litteratur, og den helt bogstaveligt syrede *Barefoot in the Head* (1969, da. *Barbenet i*

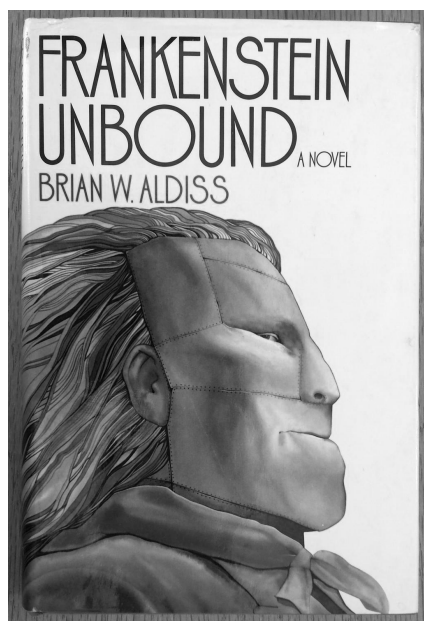

hovedet, 1971 – oversat af Jan-nick Storm og den dengang unge og ukendte Ib Michael). *Barefoot in the Head* foregår i et postapokalyptisk Europa, hvor hele befolkningen er på LSD-trip, og både virkeligheden og sproget går i opløsning bogen igennem, med stilistiske virkemidler inspireret af James Joyce. Aldiss har senere selv lagt lidt afstand til bogen som en omgang distanceblænderi uden den store dybde. Sammen med *Report on Probability A* bekræfter den i hvert fald en opfattelse af New Wave som modernismens indtog i science fiction med flere årtiers forsinkelse – men den er et spøjst dokument fra hippietidens litterære landskab.

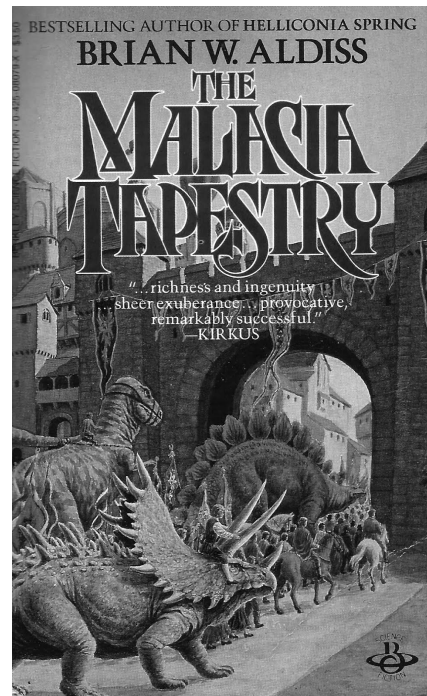
Aldiss var fortsat en produktiv forfatter igennem 1970'erne, men hans science fiction-romaner fra denne periode ragede ikke op i samme grad som bøgerne fra 60'erne. Til gengæld slog han igennem som realistisk forfatter med *The Hand-Reared Boy* (1970), der blev en bestseller i England. Den autobiografisk inspirerede roman skildrer livet på en kostskole i 1930'erne, og pubertetsdrengen Horatio Stubbs seksualitet bliver beskrevet uden omsvøb. Det blev til yderligere to romaner om Stubbs, *A Soldier*

Erect (1971) og *A Rude Awakening* (1978), der trækker på Aldiss' oplevelser i Fjernøsten under krigen.

Brian Aldiss var også kritiker, både i og uden for genren; i en årrække var han litteraturredaktør på *Oxford Mail*. Der var derfor mange forventninger om, at han en dag ville skrive en betydningsfuld bog om genren, forventninger, han i 1973 indfrie-ede med *Billion Year Spree*. *The History of Science Fiction* (revideret udgave i samarbejde med David Wingrove: *Trillion Year Spree*, 1986). Bogen var en af de første store samlede fremstillinger af science fiction-genrens historie, og Aldiss gjorde et

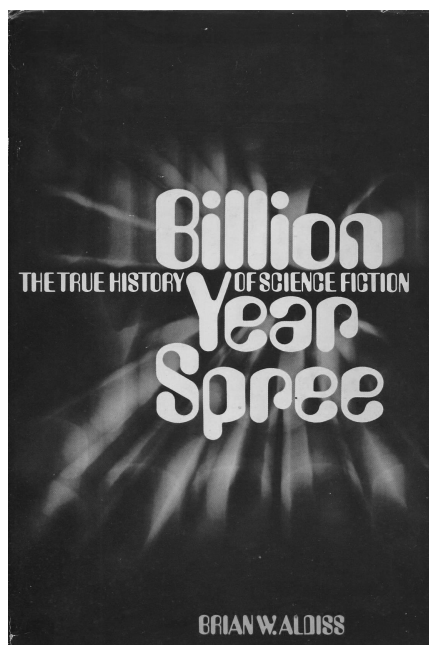

enormt arbejde med at fremdrage science fiction-romaner fra forgangne århundreder. Det var magtpåliggende for ham at demonstrere, at science fiction ikke var noget, der opstod med 1920'ernes amerikanske magasiner, ej heller med Jules Verne og H.G. Wells. Til gengæld havde han sit eget bombastiske bud på genrens fødsel, idet han fastholdt, at Mary Shelleys *Frankenstein* fra 1818 var den første science fiction-roman. Selv opfattede han sin rolle som litteraturhistoriker som et af sine mest betydningsfulde bidrag til science fiction-genren, og der er ingen tvivl om, at *Billion Year Spree* var en pionerindsats, der

også ruskede op i mange vante forestillinger. Fokuseringen på Mary Shelley fik imidlertid lidt karakter af en fiks idé, da han valgte at se hele genrehistorien i lyset af *Frankenstein* og skrækkromantikken og opererede med en genredefinition, hvori det bl.a. hed sig, at science fiction "is characteristically cast in the Gothic or post-Gothic mode" – en tilgang, der var for vag og for idiosynkratisk til at få afgørende indflydelse på akademisk litteraturkritik. I nærmest direkte forlængelse af *Billion Year Spree* tog Aldiss også i 1973 Shelley og *Frankenstein* op i en roman, *Frankenstein Unbound* (Filmatiseret 1990 som Roger Corman's *Frankenstein Unbound* med John Hurt i hovedrollen).

Aldiss' mest betydningsfulde bidrag til den fantastiske litteratur i 1970'erne blev den picareske roman *The Malacia Tapestry* (1976). *Malacia* er en mystisk (formodentlig mellemeuropæisk) by uden for tiden, hvor forandringer og nye tanker er forbudt. Fortællingen er bygget op over en række raderinger af den italienske 1700-tals-kunstner G.B. Tiepolo. Klassiske fantasymotiver får her en drejning: Hovedpersonen drager ud for at nedlægge en lindorm, der angivelig er en tyrannosaurus, og

Malacias stilstand bliver udfordret med bl.a. opfindelsen af fotografiet og filmen. Aldiss selv forfægtede gerne, at den bevidst anakronistiske fortælling hørte ind under 'alternative history'. Det er nu en noget søgt påstand, og jeg forstår ikke denne insistensen på at gøre *Malacia* til en slags science fiction – langt bedre end det da at sige, at Aldiss' eneste store fantasyroman er et vægtigt og originalt bidrag til genren.

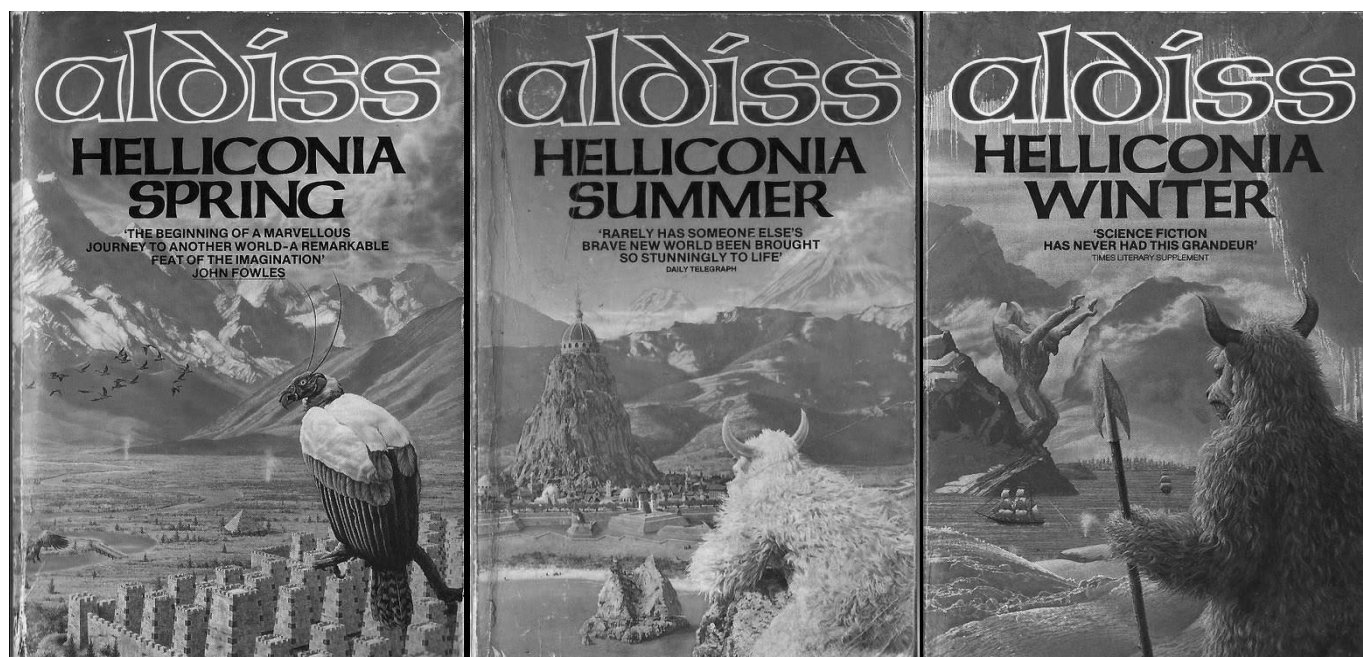
I 1980'erne vendte Aldiss for alvor tilbage til science fiction med de stort anlagte *Helliconia*-bøger: *Helliconia Spring* (1982), *Helliconia Summer* (1983) og

årtusinder forinden er gået under i atomkrig.

Aldiss vandt utvivlsomt nye læsere med *Helliconia*. Til gengæld var det ikke alle af hans gamle fans, der var lige begejstrede, heller ikke blandt de professionelle kritikere. Jeg forstår ikke helt modviljen. Der var jo på ingen måde tale om at Aldiss solgte ud og skrev en populær underholdningsserie. Ambitionen var at skabe et stykke episk science fiction i den 'hårde' verdensbyggergenre, der levede op til alle krav om at være videnskabeligt velfunderet, men blev udført med en variation i stilistik og fortælleteknikker, der sjæl-

tetten". Aldiss betragtede selv disse sene romaner som kulminationen på sit værk; en holdning, som hverken kritikere eller læsere syntes at dele.

Brian Aldiss forblev aktiv som forfatter til han var højt oppe i firserne. *Finches of Mars* fra 2012 blev hans sidste science fiction-roman. Han blev til det sidste ved med at eksperimentere og søge nye retninger. Der kom dog ingen nye hovedværker i hans sidste mange skrivende år. En roman, jeg havde store forventninger til, men som var en fæl skuffelse, var *White Mars* (1999). Romanen var skrevet i samarbejde med den kendte

Helliconia Winter (1985). Snarere end en trilogi eller en serie er der tale om én stor roman i tre bind. På dansk udkom bøgerne i otte bind, fra *Yuli* (1985) til *Det Store Hjul i Khar-nabhar* (1988). Grundideen i fortællingen er en planet, hvis år svarer til flere tusind jordår, så hele civilisationer kan nå at opstå og forgå i løbet af en enkelt årstid. På denne planet, Helliconia, lever såvel en menneskelignende race som en art af pelsede og hornede intelligensvæsener, fagorerne, der dominerer om vinteren, og om Helliconia kredser en rumstation med iagttagere fra Jorden, der

dent er set i genren. Det er da et helt igennem sympatisk projekt. Til gengæld mener jeg ikke, at værkets omfang i sig selv gør det til Aldiss' mest betydningsfulde værk. Det er et kalkuleret magnum opus, men det gør det ikke til større litteratur end de langt kortere romaner fra 60'erne.

Inden *Helliconia* havde Aldiss skrevet endnu en realistisk roman, *Life in the West* (1980). Den blev senere fulgt op med yderligere tre bind – *Forgotten Life* (1988), *Remembrance Day* (1993) og *Somewhere East Of Life* (1994) – i det, der til sammen skulle blive til "Squire-kvar-

matematiske fysiker Roger Penrose, som Aldiss kendte privat, fordi Penrose havde købt Aldiss-familiens hus i Oxford. Man kunne håbe, at bogen blev en ny *Helliconia*, hvor original naturvidenskabelig tænkning blev forenet med forfinet litterær teknik. Men bogen er nærmest blottet for handling, det videnskabelige indhold tager form af svært tilgængelige, ufordøjede foredrag, og bogens samfundskritiske tanker præsenteres som lige så dramaforladte prædikener. Aldiss var en idiosynkratisk herre, og han nærrede en aversion mod Kim Stanley Robinson i almindelighed og dennes populære og

indflydelsesrige Mars-trilogi i særdeleshed. Titlen *White Mars* spiller således direkte op mod Robinsons trilogi, hvis bind bærer titlerne *Red Mars*, *Green Mars* og *Blue Mars*. Dette falder ikke ud til Aldiss' fordel, for Robinsons romaner er netop alt det, som *White Mars* ikke er: spændende, levende og troværdige.

Den største læseoplevelse blandt Aldiss' sene bøger er hans eminente autobiografi *The Twinkling of an Eye, or My Life as an Englishman* (1998). Især tidsbillederne fra hans barndom i 1930'ernes England og skildringerne af 2. verdenskrig og den umiddelbare efterkrigstid er fængslende læsning, og hvad resten af biografien angår, er der selvfølgelig meget at hente, hvis man er interesseret i Aldiss' forfatterskab eller science fiction generelt. Aldiss skrev flere autobiografiske bøger. Da hans hustru igennem mere end tredive år, Margaret, døde i 1997, skildrede han hendes sidste tid i *When the Feast is Finished* (1999).

Aldiss skrev også kortprosa til det sidste. Næsten tre hundrede noveller blev det til i løbet af hans karriere, og på trods af den store romanproduktion opfattede han i udpræget grad sig selv som novelleforfatter. Der er mange historier, som er blevet mærket af tidens tand, men også nogle blivende klassikere, også blandt dem, der er oversat til dansk, f.eks. "Stakkels lille krig" (i *Otte science fiction noveller*, red. Jannick Storm, 1968), "Hvem kan erstatte et menneske" (i *Den elektriske myre og andre science fiction fortællinger*, red. Jannick Storm, 1972) og "Mand i sin tid" (i *4 tidsrejser: en antologi*, 1978). Der er angivelig et nyt bind på vej med Aldiss-noveller på dansk fra Science Fiction Cirklen. Som det fremgår, er Aldiss' science fiction-forfatterskab ret godt

repræsenteret på dansk, men af hans realistiske værker er kun den lille *Ruins* (1987, da. *Ruiner*, 1988) oversat.

En novelle, der fik et særligt efterliv, er "Supertoys Last All Summer Long" fra 1969 om en robotdreng, der udadtil ikke er til at skelne fra et rigtigt menneske. Tematisk ligger vi altså tæt op ad Philip K. Dicks samtidige roman *Drømmer androider om elektriske får?* (1968, da. 1973), der som bekendt dannede forlæg for Ridley Scotts film *Blade Runner* fra 1982. I 1970'erne erhvervede Stanley Kubrick rettighederne til "Supertoys" og hyrede Aldiss til at skrive et oplæg til en filmatisering. Kubrick og Aldiss arbejdede på manuskriptet i årevis og var meget uenige – især brød Aldiss sig ikke om Kubricks ønske om at gøre fil-

men til en Pinocchio-fortælling. Aldiss forlod endegyldigt projektet i 1989, og Kubrick hyrede andre science fiction-forfattere, heriblandt kortvarigt Aldiss' ven Bob Shaw og senere Ian Watson (hvilket Aldiss tog fortrydeligt op). Allerede i midten af 80'erne havde Kubrick inddraget Steven Spielberg i projektet og udtrykt ønske om, at Spielberg skulle instruere. Sådan blev det også, men først efter Kubricks død: Filmen blev *A.I. Artificial Intelligence* (2001), en ujævn film med kun meget lidt af Aldiss' oprindelige historie tilbage i sig.

Der er ingen tvivl om, at Aldiss af mange især vil blive husket for *Helliconia* og af mange andre (måske lidt ældre) for sin centrale rolle i den nye bølge. Blandt filminteresserede vil hans navn være forbundet

med *A.I.* Men også i eftermælet gør hans produktivitet og alsidighed sig gældende. På de sociale medier så jeg f.eks. én især mindes ham for punkromanen *Brothers of the Head* (1977, effektivt filmatiseret af Keith Fulton og Louis Pepe i 2005), en anden for *Dracula Unbound* (1991, en sen og spøgefuldfølger til *Frankenstein Unbound*) og en tredje for den tidlige seksuallsociologiske satire *The Primal Urge* (1961) – værker, der bredt betragtes som blandt hans mindre betydningsfulde, men som altså alligevel har gjort et ganske særligt indtryk på nogle læsere.

Min egen vurdering er simpelt hen den, at Brian W. Aldiss burde have fået Nobelprisen i litteratur. Aldiss udvidede vores begreb om science fiction. Det har andre gjort ved at trække i en bestemt retning. Aldiss gjorde det ved at trække i et utal af retninger. Og ligesom hans science fiction stilistisk og metodisk trak på andre former for litteratur, overførte Aldiss også teknikker og ideer fra science fiction til sit realistiske forfatterskab. Den litterære berigelse gik således begge veje.

Brian Aldiss blev i 2005 OBE, en æresbevisning, der kan sammenlignes med at blive Ridder af Dannebrog herhjemme. I betragtning af at en kritiker engang med rette skrev om Aldiss' krigserindringer, at han var "Kipling turned inside out, hip and horny and roaring with laughter as the curtain drops on the British Empire", er det ikke uden ironi, at han i sin alderdom kunne kalde sig officer of the Order of the British Empire. Men han blev naturligvis tildelt ordenen for sit livslange litterære arbejde, og i den forstand må han siges at have tjent sit fædreland godt. Han var science fictions grå eminence, og han vil blive savnet.

Af Thomas Strømsholt

Thomas Strømsholt vil være velkendt for de fleste læsere af dette blad. Han er en flittig novelleskribent og har fire samlinger bag sig, De underjordiske (2011), O Altitudo (2013), Splinters of Horn and Ivory (2015) og Dr. Wunderkammers oversættelser (2016). Sidstnævnte vandt prisen som Årets Horrorudgivelse 2016.

Der holdt en bil parkeret skråt over for vores rækkehus. Det var en japansk model, økonomisk og populær, vi havde selv en i samme metalgrå farve, som min kone påpegede. Hun havde en pointe. Hvad betød det at jeg ikke umiddelbart mente at den tilhørte nogle af de andre familier på vejen? Selv hvis jeg med sikkerhed kunne sige at bilen havde holdt ude på vejen hele weekenden, var der ingen grund til bruge tid på det. Men hver gang jeg skelede ud gennem persiennernes lameller, for lige at tjekke efter, var det med en klam følelse af at være genstand for et par øjne. Desværre reflekterede bilruden landskabet, og lygtepælens spot var for diffus til at jeg kunne afgøre om der virkelig, sådan som det forekom mig, sad en lurende skikkelse inde i bilen.

Uvisheden kunne let afløses af klarhed. Men sikken en latterlig figur jeg ville udgøre når det hele viste sig at være en fiks idé. I stedet forsøgte jeg at få børnene med på legen. De vendte begge øjne ad mig, men den ældste havde dog kløgt nok til at nævne et beløb. Vi var midt i forhandlingen da deres mor kom forbi og spolerede det hele. Hun sagde at jeg var håbløs og andet i den dur, hvortil børnene begyndte at fnise. Hvis jeg virkelig troede at vores hus blev overvåget af en ond indbrudstyv eller gal øksemander, tilføjede hun, burde jeg gøre noget ved sagen. Nu grinede de alle tre, og jeg lo med; hvad andet kunne jeg gøre?

Resten af dagen lykkedes det mig at beherske trangen til at undersøge om den metalgrå bil stadig holdt parkeret på vejen skråt over for vores hus. Søvn, derimod, er intet menneske herre over. Naturligvis tonede bilen frem af mørket, en antydning af metallisk glans og sort glas, den gemte sig i baggrunden, ude af syne som et rovdyr der ligger på lur efter bytte; en allestedsnærværende trussel. Det overraskede mig egentlig

ikke at få min mistanke bekræftet da jeg som det første mandag morgen kastede et blik ud af vinduet.

I de følgende dage blev det et uomtvisteligt faktum at jeg blev skygget døgnet rundt. Når jeg kørte fra og til arbejde, dukkede den metalgrå bil op i bakspejlet med jævne mellemrum, men altid med en afstand på mindst en bil, højst to, mellem os. Firmaets parkeringsplads var for stor, og der var for mange biler af samme mærke, samme farve, til at jeg kunne finde eller identificere den, men der var kun lille tvivl om at den holdt der et sted i bilparken, ventende. Jeg begyndte at grue for køreturen, men det hjalp ikke at skifte til offentlig transport. I Undergrunden studerede jeg de andre pendlere, deres mimik og kropssprog; de forekom mig alle at have noget at skjule, dårlige skuespillere der end ikke kunne lade som om avisen var mere interessant end min person.

Man hørte ofte om borgere som ved en fejltagelse var kommet i efterretningstjenestens søgelys eller på anden vis var blevet udsat for ubehageligheder fra en af de statsorganer som sørgede for vores tryghed. De kastede det store net, sorterede fangsten, lavede baggrundstjek og smed de ubetydelige fisk over bord. Det var ikke en usandsynlig teori – men den var svært at tage alvorlig. Derfor sagde jeg ikke noget til min kone om det, vi var desuden for længst ophørt med at tale sammen.

Der var gået lidt over en uge på denne måde før jeg endelig spottede forfølgeren og endnu en uge før jeg blev sikker i min sag. Første gang jeg lagde mærke til ham – for det var en mand – havde jeg stået ude foran en tøjbutik der tilbød slips til nedsat pris. Lige som jeg skulle til at gå videre, blev jeg distraheret af rudens genspejling af gaden bag mig, himlen, husfacaderne, bilerne og menneskemylderet. En af skikkelserne havde sit blik fæstnet på mig.

Refleksionen var vag, men blikket var ligeså tydeligt som havde øjnene været klæbet fast på min ryg. Da jeg vendte mig mod gaden, var han i færd med at binde sine snørebånd.

Disse optrin gentog sig dagligt. Hver gang jeg så mig over skulderen, var han der – pludseligt travlt optaget med alt andet end lige netop mig, eller også forsvandt han bag et gadehjørne, lygtepæl eller busk. Han var halvskaldet, sikkert midt i fyrrerne, og altid iklædt et dårligt siddende mørkeblåt jakkesæt med lyseblå skjorte. Bedre kunne jeg ikke beskrive ham. Han så helt almindelig ud, måske for almindelig, for diffus, som om alt der kunne sondre ham fra mængden, var blevet omhyggeligt udvisket. Med andre ord: den nær-perfekte privatdetektiv.

Det slog mig at der kunne være en forbindelse til firmaet. Angiveligt stod vi over for en storstilet satsning der skulle

afværge den gennem længere tid overhængende konkurs. Det var velkendt at visse konkurrerende firmaer benyttede sig af ufine metoder i kampen om markedsandele, herunder spionage. Ganske vist var min afdeling hverken involveret i udviklingen eller lanceringen af nye produkter, og min indsigt i firmaets beslutningsprocesser var begrænset til direktiver og nyhedsbreve, men masseovervågning kunne ikke afvises. Muligvis ønskede de at rekruttere egnede subjekter, og jeg var simpelthen blevet udvalgt til monitorering ved en fejl. Hvis rekruttering var formålet, ville det formentlig foregå som i en spionthriller hvor det potentielle subjekt enten fik et anseligt pengebeløb stillet i udsigt eller blev udsat for afpresning.

Det korrekte modtræk var naturligvis at delagtiggøre afdelingschefen i min mistanke. Men hvad nu hvis overvågningen var iværksat af mit eget firma? Måske var jeg mistænkt for at

samarbejde med et konkurrerende firma eller måske bare for at snyde med firmaets midler? Det eneste jeg kunne snyde med eller (hvis det var min hu) stjæle, var rigtignok kun papirclips og kuglepenne, men der blev slået hårdt ned på selv de mindste uregelmæssigheder. Skønt uskyldig følte jeg mig allerede ved tanken som en gemen forbryder. Det var altså ikke utænkeligt at det var dem og ikke de andre der stod bag overvågningen.

Det mest fornuftige jeg kunne gøre var at vente og se tiden an.

Det var imidlertid svært. Min liv blev et mareridt som ikke begrænsede sig til søvnen. Hele døgnet havde jeg denne kolde fornemmelse i nakken der fik hårene til at sitre advarende. Hvor langt kunne de ikke finde på at gå? Jeg måtte antage at min post blev læst og min telefon aflyttet. Overalt var jeg omgærdet af fjender, ikke bare af skyggen eller af den eller dem

der havde hyret detektiven til at skygge mig, men af mine kolleger, hvoraf flere kunne tænkes at indgå i overvågningen, samt naturligvis af min nærmeste omgangskreds. Det betød at jeg aldrig kunne slappe af.

Det værste var dog usikkerheden, de ubesvarede spørgsmål. Hvem stod bag og hvorfor? Hvorfor mig? Mit arbejde var kedeligt, men jeg drømte ikke om at lave andet. Jeg havde aldrig været medlem af et parti eller en af de organisationer der arbejdede for at mindske lidelser hos dyr eller mennesker. Jeg var i denne verden et spørgsmål som man accepterede så længe jeg ikke raslede med lænkerne, og det var sådan set fint med mig. Derfor forekom hele denne affære så meget desto mere meningsløs, en absurd komedie hvori jeg intetanende var blevet castet og smidt på scenen.

Til sidst blev situationen så uudholdelig at jeg følte mig presset til at foretage et temmelig drastisk skridt. Min far plejede at sige jeg manglede rygrad i en grad så man måtte undre sig over at jeg stadig kunne gå oprejst. Men ikke desto mindre var der ingen vej udenom: jeg måtte konfrontere min plageånd.

Det behøvede ikke udvikle sig til ubehageligheder. Trods alt var vi begge civiliserede mennesker, og jeg ville jo blot stille ham et høfligt spørgsmål eller to. Måske ville eller kunne han ikke svare af hensyn til sin arbejdsgiver, men så havde jeg da i det mindste forsøgt at gøre noget i stedet for ingenting. Jeg overvejede endda at byde ham på en kop kaffe. Det ville ikke være nødvendigt at føre samtale over kaffen, for af min gestus ville han forstå at jeg forstod at også han var en brik på et bræt der var underlagt kræfter som var større end os. Det var ikke ham jeg havde et problem med, men hans arbejdsgiver. I min forestilling forløb konfrontationen gnidningsfrit, nærmest hyggeligt som et møde mellem to gamle bekendte der ses for før-

ste gang i mange år, men også behageligt nervepirrende som når en lidt sløv spændingsfilm nærmer sig sit uundgåelige klimaks.

Da jeg kørte til arbejde den mandag morgen, havde jeg planlagt alt ned til mindste detalje selvom der egentlig ikke var så meget at forberede. Men det gav mig en følelse af at have kontrol over ikke bare situationen, men også mit eget liv. Nu var det for én gangs skyld mig der skrev manuskriptet og ikke de andre. Da jeg spejdede i bakspejlet efter den metalgrå bil, kunne jeg ikke lade være med at smile konspiratorisk til mig selv og – i tankerne – til manden der fulgte i mit kølvand, min trofaste skygge, der lidet anede at dagen ville byde på en afvigelse.

Timerne på kontoret gik uendeligt langsomt, for sjældent havde jeg glædet mig så meget til at få fri. Alligevel gjorde jeg mig umage for at udføre mit arbejde med ekstra omhyggelighed, som om det var min sidste dag på jobbet. Det var umuligt for mig at skjule min ophidselse. Ind imellem mærkede jeg at mine kolleger udvekslede blikke og sikkert også hviskede om mig, men jeg lod som ingenting. I morgen ville jeg glide tilbage til kulisserne, men dette var min dag i rampelyset. Da jeg endelig forlod kontoret, sørgede jeg for at køre endnu mere sendrægtigt end normalt, idet jeg nødigt ville miste min skygge i myldretidens kaos.

Min plan var at føre ham til et cafeteria som lå nogle få kilometer væk fra en motorvejsfrakørsel. Hvad enten det nu var på grund af den tætte trafik eller min ophidsede tilstand, missede jeg desværre frakørslen. Modløshed og panik udkæmpede en dum kamp i min hjerne, og jeg var ude af stand til at tænke. Jeg tog blot den næste frakørsel der viste sig at føre til en smal landevej. Sandsynligvis ville der dukke et cafeteria eller lignende op således at planen stadig kunne realiseres.

Bag mig fulgte den metalgrå bil på behørig afstand. Som de eneste kørte vi ud ad en landevej med flade marker til hver side og intet andet. Jeg ved ikke hvor lang tid vi havde kørt før jeg sagtnede farten og gradvist standsede. Det samme gjorde den anden bil. En stund sad jeg blot og kiggede i bakspejlet. Der var måske lidt under en kilometer imellem os, og jeg kunne ikke se manden i den anden bil, men jeg kunne mærke hans blik.

Ens skygge foretager intet af sig selv, tænkte jeg, passivitet er dens natur, man må bevæge sig for at bevæge den. Uden at slukke motoren stod jeg ud af bilen, idet jeg mere håbede end troede at den ukendte mand ville gøre det samme. Men håbet blev vekslet til frygt da det blev indfriet. Nu var der virkelig ingen vej tilbage. Hvordan jeg fik gang i mine ben, ved jeg ikke, det var som om de gik helt af selv, langsomt, skridt for skridt. Min skygge, der åbenbart ikke havde til hensigt at undgå konfrontationen, gik mig i møde med samme sendrægtighed. Selvom solen stod lavt, havde jeg det som om jeg var ramt af solstik, det sortnede for mine øjne, og det føltes som om mit hoved svævede væk fra min krop som en ballon.

Da jeg igen blev nogenlunde klar i hovedet, stod jeg ved hans bil. Jeg kiggede tilbage og så ham stå ved min som om intet var hændt. Så åbnede han døren, steg ind og kørte væk. Jeg satte mig ind bag rattet, forvissede mig om at nøglerne sad i tændingen, og fulgte efter ham.

Fantasy- tegneserier: MONSTRESS

Af Klaus Æ. Mogensen

Man skal passe på med at bruge udtrykket *instant classic* – at udråbe noget til en klassiker med det samme det udkommer – men af og til kommer der nogle værker med uomtvisteligt klassikerpotentiale fra starten. Et sådant værk er tegneserien *Monstress* fra Image Comics.

Tegneserien, der er skrevet af Marjorie Liu og illustreret af Sana Takeda, er en fantasyserie, der ikke ligner ret meget andet. Den trækker på både vestlige og østlige traditioner – måske ikke underligt, eftersom seriens to skabere er henholdsvis en amerikaner med kinesisk baggrund og en japaner.

Vi befinder os i en verden, *The Known World*, der teknologisk og kulturelt ligner en blanding mellem Europa, Mellemøsten og Østasien i 1800-tallet – men med nogle væsentlige forskelle.

Der er fem racer af intelligensvæsener i verden. Ud over mennesker er der fire magiske racer. Den ældste af disse er *the Ancients*, næsten udødelige gudevæsener der blander menneskelige og dyriske træk, ikke ulig de gamle ægyptiske guder, men med mere asiatisk præg (man genkender bl.a. Abekon-gen fra kinesisk mytologi). Nogle af disse guder begyndte at ligge i med mennesker og fik afkom med dem, og det blev starten på *Arcanics*, der næstefter mennesker er den mest almindelige race. *Arcanics* bærer også træk fra både dyr og mennesker, men nogle er så menneskelige at det er svært at se forskel.

Så er der intelligente katte, *Children of Ubati*, med flere haler; måske op til ni, svarende til en kats ni liv (det er ikke forklaret endnu). Kattene ser ud til for det meste af være enten digterfilosoffer eller magikere – *nekomancers*.

Sidst, men ikke mindst, er der *the Old Gods*, mægtige væsener fra et andet univers, nok inspireret af Lovecrafts *Ancient Old Ones*. De er gigantiske, uforme-

lige væsener med mange øjne og tentakler, som lever ved at suge liv af andre væsener. Heldigvis er de forsvundet for æoner siden, men deres spøgelser kan fra tid til anden ses vandre gennem natten.

Det eneste kendte kontinent i verden er delt af en mur, der løber fra det koldeste nord til det varmeste syd. Muren holder menneskene i vest adskilt fra de magiske racer i øst, men af og til bryder der krige ud mellem de to fraktioner – blandt andet fordi en magtfuld orden af menneskelige hekse kaldet *Cumaea* kan lave magi ved hjælp af et stof kaldet *ilium*, en essens udtrukket af døde *Arcanics*.

Vores hovedperson er Maika Halfwolf, en ung, enarmet *Arcanic*-pige, der på overfladen ikke kan skelnes fra et menneske – men som under overfladen bærer på en mægtig og oldgammel kraft som truer med at opsluge hende selv og alt omkring hende. Der er mange, der søger enten at gøre denne kraft til deres egen eller ødelægge den, så Maika er konstant på flugt, samtidig med at hun søger at finde svar på hvad den kraft er, som hun bærer på, og hvorfor hun bærer på den. Dette bringer hende bredt omkring i den kendte verden i selskab med to loyale følgesvende, den lille, uskyldige rævepige Kippa og den tohalede, sardoniske nekomancer Master Ren. *Monstress'* komplekse verden bliver langsomt afdækket under deres rejser, og de fleste kapitler afsluttes med en side eller to, hvor katten Professor Tam Tam (med fire haler) belærer om verdens historie.

Serien er utroligt flot tegnet og farvelagt, vekslede mellem lysende smukke tableauer og dystre, mørke og blodige horror-scener – lige dele *Ringenes Herre* og Lovecraft, om man vil.

Der er til nu kommet to samlinger af *Monstress*; *Awakening* og *The Blood*. Første samling har vundet flere priser, og begge kan varmt anbefales.

ANÁTEMA

Del 2

Af Manfred Christiansen

Manfred Christiansen (f. 1963) er uddannet grafiker og arbejder som Art Director både i tekst og billede. Debuterede i 2007 med novellen "SkyCity" i Science Fiction Cirkelens antologi Lige under overfladen. Han har udgivet novellesamlingen Galaktiske Forestillinger

Første del af denne novelle blev bragt i sidste nummer.

Med rystende hænder låste jeg gadedøren op, skyndte mig ind i huset og lyttede. Utydelige stemmer kom oppefra. Jeg susede op, forbi døren til min lejlighed og op ad trappen for at advare mine overbo. Stemmerne var væk nu. Jeg ringede og bankede på døren. Men ingen svarede. Jeg tog i døren men den var låst. Så løb jeg ned ad trappen igen. Jeg var forpustet og kunne mærke mit hjerte banke helt op i halsen. Jeg skulle til at låse døren op, da jeg hørte Søs' stemme. Den kom inde fra lejligheden. Også de andre stemmer. Sure, vrede stemmer. Hæst hviskende og brølende. Truende og hårde. I skænderi med min søster og med hinanden. Jeg forstod ingen af ordene. Og så en latter. Hånlig og ondsindet. Et helt kor der grinede ad mig. Mine hænder og knæ rystede, min mave knugede sig sammen.

Jeg fandt mine nøgler frem. Nøglebundtet klirrede. Jeg tabte dem på trappeafsatsen, og det rungede skræmmende meget. Samlede dem op, fandt den rigtige nøgle frem. Jo nærmere nøglen kom til nøglehullet jo mere rystede jeg. I samme øjeblik som jeg førte nøglen i låsen stoppede stemmerne. Forskrækket fór jeg sammen over den pludselige stilhed. Så åbnede jeg langsomt døren.

Indenfor var alt som jeg forlod det. Lyset i entreen og stuen var stadig tændt og ingen tegn på en brand med blå flammer.

Bøgerne, havde Søs sagt.

Jeg gik hen til flyttekassen og tog alle bøgerne ud og et chartek med nogle løse papirer. Lehmanns notesbog lå øverst. Det var den jeg havde kigget i sidst. Jeg bladrede i den. Det var ikke let at skimme i den, da det var uvant at læse hans håndskrift. Jeg læste enkelte tilfældige passager:

16. august 1921:

Forsøgsoptilling Telepati. Personen jeg har udvalgt, er et interessant Subjekt for Undersøgelsen. Hans Sjæleliv er forstyr-

ret i det groveste, grundet aparte Oplevelser af forsømmelse og vanrøgt i hans tidlige Ungdom. Maaske er det netop den Omstændighed, der har forlenet ham den særlige Evne, at overføre sin Vilje og Tanker på andre. Min Hypotese er at overførslen sker Akustisk og at modtageren registrerer ordene med det Ubevidste. Jeg lavede derfor akustiske Optagelser af det tredje Forsøg, hvor Opgaven var at overføre simple Tanker til min Assistent. Resultatet overgik statistisk Tilfældighed og bekræftede Eksistensen af en slags psyko-teknisk Telepati. Assistenten deltog kun modvilligt i dette Eksperiment idet Forsøgssubjekt C skræmte ham af livet, som han formulerede det. Efter Forsøget nægtede han at fortsætte Eksperimentrækken. Han sagde at Forsøgssubjekt C ikke kun overførte simple Tanker, men også skræmmende Følelser i Sjælelivet. Jeg maa finde en ny Assistent for Efterprøvelse af Hypotesen med Lydoptagelserne alene.

18. August 1921:

Af Diskretionshensyn forflytter jeg se psyko-tekniske Eksperimenter tilbage til de gamle lokaler i Metropolitanskolens Kælder. Kun en haandfuld Assisterer er indviet.

Jeg tænkte på shellak-pladen. Måske var det den lydoptagelse som Lehmann nævnte i sine notater. Jeg ærgrede mig over at jeg nu havde ødelagt pladen. Jeg bladrede videre og dykkede ned i endnu en passage.

23. august 1921:

Den femte Assistent har nu sagt op og forladt mig og Laboratoriet. Forsøgssubjekt C nægter stædigt, at han overfører andet end det til Forsøgets Formål anviste Tanker. Han siger at en Ånd eller en Dæmon er ansvarlig for den del af overførelsen. I mine snart 30 aar i Kampen mod Overtro og Trolddom har jeg ikke saa meget som

ænsset det at være en Mulighed. Paa det kraftigste afviser jeg enhver Form for overnaturlig, aandelig eller spirituel Indblanding, men Evidenserne peger herimod. Jeg hemmeligholder foreløbigt disse resultater for jeg kan på Psykologiens og Psyko-Teknikkens vegne ikke risikere at forplumre den hidtil opsamlende viden.

Jeg viderefører mine Eksperimenter med Forsøgssubjekt C med henblik på at modbevise disse opdagelser. Jeg haaber jeg finder den videnskabelige Forklaring inden Længe og inden mine Assistenten er begynder at sprede Rygter om mit tvivlsomme Foretagende.

Nu ledte jeg systematisk efter beskrivelser af disse iagttagelser i notaterne. Det forekom mig at beskrivelserne af forsøgene måtte være i en af de bøger far ikke havde fået med. Jeg bladrede frem til de sidste sider med notater:

21. September 1921

Efter mine indledende Eksperimenter kan jeg konkludere, at der maa være noget i Svingningerne paa lydoptagelserne som virker på sindet og overfører en Vilje til Lytteren. Noget, det menneskelige Øre ikke kan opfatte bevidst. Lydoptagelserne af Forsøgssubjekt C har paavirket mig og jeg kan ikke standse det, selv ikke med Vold og Magt. Dette Noget sidder nu i mig og styrer mine Handlinger – jeg maa kæmpe for at holde mig ved mine fulde Sanser. Jeg ved ikke med sikkerhed, om det jeg gør og ser er virkelighed. Hallucinationer overmander mig hvert øjeblik og gør mig upassende i selskabelige Sammenhænge, medens mine skriftlige Færdigheder er upaavirkede, hvilket disse Linjer er Vidnesbyrd for. Har jeg faaet Tourettes Syndromet som min franske Kollega beskrev saa omfattende for snart fyrretyve Aar siden?

I nærværende Øjeblik er jeg fanget i et Labyrinth af Tanke-

spind uden Udvej som jeg foreløbigt vil beskrive som lyd-inducerede Hallucinationer. Hvilken Vej jeg end gaar fører den mig ned til dette Laboratorium for Psykotechnik jeg indrettede for så mange aar siden, og nu bruger igen, for at hemmeligholde selvsamme Forskning.

Ordensmagten fandt Forsøgssubjekt C druknet i Peblinge Sø. Inden hans Endeligt nåede han at slå sine Forældre ihjel. Han udeblev fra et af Experimenterne som jeg troede det var en enkelt lune og, at han nok ville komme tilbage. Nu er han død. Hændelsen understreger Vigtigheden af mine Experimenten, jeg kan umuligt slutte her. Derfor måtte jeg ty til Lydoptagelserne og Experimenten på min egen Psyke. Jeg frygter jeg er i Fare for at tabe Kampen mod dette psykofysiske Fænomen. Jo mere jeg kæmper og jo mere vilje jeg opbringer, jo stærkere bliver det. Hvis bare jeg kunne få hjælp udefra, men jeg tør komme ud af dette Helvede af Angst for at sprede det.

25. September 1921

Det lykkedes mig at snige ud ved at ødelægge en Lydoptagelse. Nu er jeg tilbage med Mørtel og Mursten. I gamle uoplyste Dage greb man til Exorcisme, Jeg nægter at tro at det er Løsningen. Et Murværk har ingen egen Vilje, og jeg tror det vil kunne holde denne Vederstyggelighed indespærret. Derfor murer jeg det inde i Haab om, at jeg bliver fri for dette Fænomen for altid, og at det ikke vil true de videnskabelige Aspekter af mit Livsværk. Når Eftertiden finder Effekterne i dette Rum vil den psykotekniske Videnskab være nået længere og vil kunne beskrive Fænomenet med de rette Ord og Begreber. Min begrænsede Viden slår beklageligvis ikke til. Tiden er ikke moden.

Jeg gøs. Var det ikke det samme som jeg havde oplevet lige før? Og var dette sidste notat ikke

dagen før Lehmanns død? Hverken på Wikipedia eller i den Store Danske stod der noget om dødsårsagen.

Nu hørte jeg det igen. Et vrisent murren. Et hidsigt knurren. Et hadefuldt fjernt brøl. Det knitrede i ghettoblasterens små højttalere.

Din dobbeltforrådnede lortemøgdyng.

Raseriet kogte i mig, da jeg kiggede over på pladespilleren. Pladen, jeg havde splintret med mine bare hænder, roterede nu på pladetallerkenen og pick-up'en opfangede den lydløse larm, som den sendte videre ud i atmosfæren.

Din forbandede skidefisse, tror du virkelig du slipper så nemt?

Jeg tog tilløb og, akkompagneret med et skrig, placerede jeg et spark i pladespillerens side som sendte den, samt mælkekasse og plade op mod væggen. Jeg så hvordan såvel pladespiller som plade eksploderede i tusinde stykker og den blågrå plasticmælkekasse bukkede under for kraften i spark og flækkede midt over. Kablet der havde forbundet pladespiller med ghettoblaster, rev ghettoblasteren ned fra kommoden og stikket ud af væggen. Jeg tog det trebenede IKEA-kaffebord med begge hænder og smadrede det ned i splinterne. Ikke overraskende smadrede jeg også kaffebordet, og jeg stod nu med en kølle i hver hånd. Derefter bearbejdede jeg splinterne der lå strøet ud over gulv, kommode, lænestol og sofa. Et skår af shellak-pladen der havde kilet sig i gipsvæggen. Med et velplaceret slag sendte jeg skåret sammen med den ene kølle gennem væggen. Med den anden kølle sikrede jeg mig at have ramt rigtigt. Derefter var det splinternes tur. Hvert eneste slag findelte skårene enkeltvis. Derefter hamrede jeg mine køller i hver eneste skår af shellakplade jeg kunne se en ekstra gang og en gang mere for god ordens skyld.

Forpustet lod jeg mig falde

ned i sofaens røde puder og betragtede ødelæggelserne. Jeg kunne mærke at nogle splinter stak mig i røven og ryggen.

“Det har skaffet dig et øjeblik fred, men du ved det sikkert allerede: det er aldrig nok,” sagde Søs som sad ved siden af mig på sofaen.

Det var jeg klar over. “Hvad vil du have jeg skal gøre?” sagde jeg og tænkte, *hvad gjorde Lehmann?*

I samme nu mistede jeg Søs. Tilbage var en afgrundsdyb ensomhed, jeg aldrig havde følt før. Fornemmelsen var mere skræmmende end tanken om at være psykisk syg eller blive hjemsogt af et spøgelse. Det var som at vågne midt om natten uden dyne og fornemme, at ukendte uhyrligheder gemte sig i mørket klar til at hugge tænderne i mit kød eller flå skindet af min levende krop, og der var ingen til at beskytte mig. Der hvor Søs havde siddet ved siden af mig, var nu en skygge, kold og skræmmende, kondenseret mørke og ensomhed.

Jeg krummede sammen og gemte mine øjne under armene. Fornemmelsen af skyggen ved min side blev blot forstærket og jeg skreg af akut ensomhed og frygt.

Dit forbandede skarn. Hvad duer du overhovedet til? Du er bare endnu et sultent gab der skal mades.

“Hvad er det du vil? Jeg har ikke gjort dig noget,” hulkede jeg.

Skal du være næsvis? Jeg skal giv dig stryg!

Og en bølge af kulde og tomhed ramte mig som en kølle af is. Gråd og tårer væltede op i mig, og det føltes som en uendelig strøm af sorg. Jeg var lammet.

“Tag dig sammen,” hviskede en stemme i mig. “Vis, at du kan klare dig uden et spøgelse.” Jeg var ikke sikker på om det var en stemme jeg hørte eller huskede, men jeg var sikker på det var fars ord. Fra dengang jeg var kommet hjem grædende. Jeg

havde fortalt om Søs og at hun hjalp mig med lektier og så drillede de mig. Det var den eneste gang far havde skældt mig ud. Siden havde jeg skjult Søs for ham og alle andre. Og nu var jeg for første gang nødt til også at klare mig uden hende.

“Godt, men hvor begynder jeg,” snøftede jeg for mig selv og tørrede mine øjne.

“Kig i mine notater,” sagde en fjern stemme, og jeg studsede. Havde min underbevidsthed set noget i fars notater der fik mig til at hallucinere så detaljeret, eller var far nu også begyndt at hjemsoge mig?

Skyggen ved siden af mig flakkede som en kold og sort ild. Samlede sig til et menneskeligt omrids og fik et ansigt for igen

at opløse sig. Samme ansigt som jeg så i skyggen nede på gaden. Da jeg ville stå op og gå hen til bøgerne, snoede tykke tove af tjære sig om mig og trak mig tilbage. Jeg kæmpede imod men var kraftløs. Først nu så jeg pladespilleren, jeg lige havde sparket i småstykker. Pladetallerkenen roterede og pickuppen kørte i rillen. Jeg kunne mærke min vilje til at fortsætte svinde ind som vand der løber ud af håndvasken. Var det sådan mor var forsvundet og erstattet med det ondsindede monster jeg lige havde sendt til krematoriet? Nej, Det måtte ikke ende sådan. Jeg kæmpede mig op og stod foran den pladespilleren, lyttede til den støjende stilhed i ghettoabslasteren. Rev kablerne ud, løftede

pladespiller med pladen op og kastede den ud mod det lukkede vindue. Ruden splintrede og et øjeblik senere hørte jeg lyden af ‘pladespiller smadredes på asfalt’, et skrig og truende råb.

Jeg kiggede ud. En mand truede mig med en knytnæve, og en kvinde hylede eksotiske skældsord i min retning.

Skyggen var væk. Jeg gik hen til bøgerne og fandt fars notater frem. Bladrede på må og få, for jeg vidste ikke hvad jeg skulle lede efter. Jeg bladrede også i Lehmanns *Overtro og Troldom* og hans anden notesbog, som var fyldt med tabeller, hvor han havde registreret udfaldene af hundredvis af forsøg. Udover bøgerne var der også chartekket med breve, avisudklip og fotos. Et foto var af Alfred Lehmann i et laboratorium. Han stod ved siden af lænestol med den ene hånd på ryglænet. På stolen sad en ung mand tynd og bleg, uden skæg kun i skjorteærmer, der lignede en hospitalsskjorte. Jeg så nærmere på billedet.

Ansigtet. Samme ansigt.

Jeg vendte billedet: *Alfred Georg Ludvig Lehmann & Forsøgssubjekt C, Martin Anátema Meyer.*

Anátema.

Det var hans navn der havde stået på det afrevne centerlabel. Sikke et usædvanligt navn at have.

Jeg rodede videre i papirerne og fandt en faktura fra Murmester Olsen: *Mørtel og sten, 8 kroner og 41 ører*, skrevet med en grovere håndskrift på et gulligt papir med fortrykte linjer og koloner. Ved siden af navnet var der et emblem fra Københavns Murerlaug anno 1623. På bagsiden stod der med en noget finere håndskrift, måske Lehmanns: *Det er glubsk med en mægtig Sult efter at fordærve raske Psyker. Hvis det ikke kan Mures inde, må det brændes.*

Jeg bladrede nu i fars notesbog. Denne gang gik jeg efter datoen for mors blodprop. Første notat efter mors blodprop var fire dage senere.

21. juli 2011

Jytte var i samme rum da jeg satte pladen på. Efter nogle få minutter besvime hun. Selvom ambulancen kom hurtigt og hun omgående fik den rigtige behandling var trombolysen ineffektiv. Hun er stadig lammet, ikke noget godt tegn.

4. august 2011

Jytte er hjemme. Hendes tilstand minder om Tourettes Syndrom men afviger på væsentlige punkter fra den. Efter Lehmanns beskrivelser, det samme som hans forsøgsperson A led af.

21. september 2011

Jeg er på sporet af, hvordan jeg kan hjælpe Jytte. Jeg er trådt tilbage som leder af fakultetet så jeg har mere tid til hende. Har svært ved at abstrahere fra hendes udladninger.

Jeg ville læse videre, men i det fjerne kunne jeg igen fornemme min forbindelse til Søs. Den bitre ensomhed, som for lidt siden havde lammet mig, var ikke længere så knusende.

Hvis det ikke kan mures inde, må det brændes ... Havde mor forsøgt at destruere lydoptagelsen, og var det derfor der var brændemærker på pladerne? Pludselig fik jeg dårlig samvittighed. I alle de år havde mor været fanget bag en facade af had og vrede og kæmpet for at komme ud. Blev vildledt af det der holdt hende fanget, så hun destruede de forkerte plader.

Med ét var jeg klar over hvad jeg skulle gøre.

Jeg hørte råb fra gaden. Et flakkende blå lys skinnede ind ad vinduet. Jeg gik til vinduet og så ud. En politibil stod med blå blink. Flere folk var kommet til og stod i en halvcirkel om politiet, manden og kvinden jeg næsten fik ram på med pladespilleren. Manden pegede op mod min lejlighed. Den anden politimand gik hent til døren. Det ringede på min dørtelefon.

Jeg hørte det knase og snuse bag mig. Pladespilleren kørte igen. Jeg var ikke længere over-

rasket.

Jeg fik øje på skyggen ud af øjenkrogen. Den sad på sofaen og grinede ad mig. En hård og hånlig latter. Luften lugtede råddent og vådt. Jeg stivnede midt i en bevægelse og rystede over hele kroppen af kulde og angst. Jeg havde ikke flere kræfter, ingen vilje tilbage. Det nemmeste var at give op. Bare sætte mig ned og vente på, at det var oversået og jeg var færdig. Nej, jeg måtte ikke stoppe her. For meget var på spil for mig selv og for andre. Hvis dette fænomen, som Lehmann kaldte det, slap ud og overfaldt andre, ville det aldrig holde op. Dets appetit på de levende var for stor. Så ringede det igen på døren.

Fandens også, jeg havde ikke meget tid.

Jeg løb ud i køkkenet. Det havde været så lang tid siden at jeg ikke kunne huske hvor jeg havde stillet det, derfor åbnede jeg alle skabslåger og skuffer. Endelig under håndvasken fandt jeg en flaske med lampeolie, halv fuld. Jeg fandt også en blå flaske med husholdningssprit og en kvart fyldt flaske med terpen- tin. Det var nok. Skulle være nok.

Jeg løb ind mod stuen igen, men kom ikke længere end til døren. En formørkelse fortættede sig foran mig til en massiv krop og spærrede vejen. Ansigtet var forvrænget og at se i dens tomme øjenhuler var som at stirre ned i en bundløs afgrund. Hårene rejste sig i nakken på mig og min hals snørede sig sammen.

Din løbsagtige skøgekusse, tror du virkelig du kan besejre mig. Der er jo ikke andet end en forkælet tudeprinsesse. Lader dine forældre betale for dig, selv efter deres død.

Jeg følte mig alene og gennemskuet, og for et øjeblik forlod modet mig. Så var det jeg opdagede Søs ved min side. "Den er kun så stærk som du giver den lov til at være," sagde hun. "Lyt ikke til den." Så gik hun hen imod den og igennem

den. Jeg var forbløffet.

Jeg gik efter Søs men blev holdt tilbage af et uigennemtrængeligt mørke. Så stemmede imod, men den veg ikke en millimeter. Jeg gik et skridt tilbage og åbnede flasken med sprit. Så sprøjtede jeg spritten over den og fandt tændstikkerne frem jeg havde i mine bukser, men spritten var sprøjtet igennem den og lå nu i en pyt under den.

Hvor latterlig og dumt. Den lille pige med svovlstikkerne. Det har aldrig virket, kun i børneeventyr. Du kan ikke skade mig med dine væsker.

Den tog en dyb indånding, og de så ud som om spritten blev suget op i dens krop, hvorefter den spyttede spritten ud over mig. Jeg kunne mærke væsken fordampe koldt fra mit ansigt og mine arme. Jeg måtte finde en anden vej.

Langsomt gik jeg baglæns ud mod køkkenet igen for at finde et andet våben. I desperation tog jeg en brødkniv fra skuffen og løb igen hen mod den. Stikket prellede af på dens krop, og kniven ikke så meget som kradsede i dens hud.

Din snotdumme skøge. Tror du virkelig en latterlig brødkniv vil kunne skade mig? Du må da snart fatte at du ikke slipper så let.

Jeg sprang tilbage og kastede fortvivlet kniven efter den. Til min overraskelse fløj kniven uhindret igennem det fortættede mørke og landede med spidsen i stuegulvet lige ved siden af pladespilleren.

Så slog det mig.

Jeg hentede to karklude og proppede dem med den ene ende ned i de flaskerne med lampeolie og terpen- tin. Holdt flaskerne med bunden i vejret for at væde karkludene. Så tændte jeg for flasken med terpen- tin og ville kaste den ind mod pladespilleren, da jeg blev ramt med et slag af kulde. Jeg tabte flasken midt i kastet, som derefter trillede hen ad gangen

mod døren til min lejlighed.

Hurtigt tændte jeg for olien. Denne gang var jeg forberedt på at blive slået, og jeg tabte ikke flasken. Den tændte flaske fløj i en bue gennem luften. Jeg kiggede efter flammerne som var ved at slukke og jeg sukkede forskrækket. Mørket lo nu hånligt ad mig. Flasken ramte præcist på pladetallerkenen men flammen var gået ud. Olien dryppede ned fra pladetallerkenen.

Hahaha. Latterlige skøgebarn hvad stiller du op?

Jeg mærkede kulde på min overkrop, men denne gang kom den ikke fra skyggen foran. Min bluse var drivvåd af sprit. Jeg rev min bluse af, tændte den og kastede den over på pladespilleren. Det varede et øjeblik før flammerne tog fat, men bredte sig derefter hastigt. De krøb langs gulvet og slikkede op ad møblerne. Fik fat i stakken med pladerne, fars og Lehmanns notesbøger, min røde sofa. Skikkelsen af fortættet mørke så ud til at vride sig og råbte vilde skældsord efter mig.

Jeg skulle ud.

Flammerne stod nu højt, og jeg kunne ikke komme forbi dem. Røgen trængte i mine lunger. Panik overfaldt mig. Med et viskestykke baskede jeg til flammerne indtil det gik op i flammer. Jeg forsøgte at flytte på den brændende bunke som spærrede vejen og forbrændte mine hænder. Røgen var tyk og bølgede over mig. Små flammer ilede langs loftet. Jeg så på mine blødende forbrændte hænder og faldt på knæ. Skikkelsen var farede nu hidsigt gennem rummet. Den var mindst lige bange for ilden som mig og det så ud som om den tiltrak flammerne som slikkede op ad dens krop. Mere og mere blandede sig den sig med røgen der steg op fra de brændende møbler. Røgen lugtede fælt og jeg mærkede hvordan jeg langsomt mistede kraft. Jeg lagde mig ned.

Jeg nåede at se den sidste rest af mørket gå op i røg inden jeg besvimele.

Jeg åbner mine øjne. Et hvidt loft over mig. Mine lunger gør ondt. Jeg ser mig omkring. Det ligner et hospital.

“Velkommen til de levendes verden,” siger Søs. Hun sidder på en stol ved siden af sengen.

“Hvad skete der?” spørger jeg.

“Det må du ikke spørge mig om,” siger Søs.

Efter nogle minutter kommer en sygeplejerske ind og spørger mig til mit velbefindende. Det er første gang jeg er på hospitalet, så jeg har ikke noget at sammenligne med. “Jeg føler mig lettet,” siger jeg.

“Vi beholder dig i nogle dage. Til observation. Du har fået en alvorlig røgforgiftning.”

“Hvad med huset?” spørger jeg.

“Det skal du ikke tænke på,” siger sygeplejersken. “I morgen kommer der én fra politiet og vil tale med dig.”

Jeg blunder det meste af dagen. Nyder at kunne fornemme Søs og ikke hører stemmer mere. Spiser lidt af maden, som jeg synes er bedre end sit rygte. Sover hele natten. Jeg kan ikke finde min mobil og spørger efter den. De siger jeg ikke må få den på grund af omstændighederne. Selvom jeg derfor burde være bekymret er jeg ligeglad.

Omkring middagstid kommer to betjente. En yngre mand og én lidt ældre kvinde. De præsenterer sig som efterforskere i Politiets Efterretnings Tjeneste og spørger også til mit velbefindende. Jeg svarer pligtskyldigt.

“Blodprøven viser at du var påvirket af cannabis,” siger kvinden, “men vi har ikke fundet yderligere stoffer, så der vil ikke blive rejst tiltale herfor.”

Jeg trækker på skulderne, for det forekommer mig at være mit mindste problem.

“Kan du i det mindste fortælle, hvorfor du gjorde det?”

Jeg trækker igen på skulderne, “det er svært at forklare, men er der ikke et eller andet med at jeg skal have en advokat

eller noget til at hjælpe mig? Eller har jeg set for mange krimier?”

“Ja det er i og for sig rigtigt,” siger den yngre. “Vi er bare her for at belyse en anden sag.” Han tager et avisudklip ud af inderlommen. Ikke nogen stor nyhed blot en notits.

Ekstrabladet: Pladespiller som kasteskyts.

Jeg læser ikke videre og kigger op på ham. “Jeg ved godt at jeg kastede en pladespiller ud ad vinduet.”

“Det er ikke din sag,” siger han. “Den her er nogle måneder gammel. Det drejer sig om en sag, hvor en ansat fra Rigsarkivet gik amok, og til sidst begik selvmord, efter han havde slået sine forældre ihjel.”

Det løber mig koldt ned ad ryggen. “Og?”

“Det sker ind imellem, at nogle, der går amok, bruger tilfældige genstande som kasteskyts i deres raseri. Det er også inden for sandsynligheden, at to forskellige bruger samme genstand indenfor samme relativ korte tidsperiode,” siger kvinden og holder en kunstpause.

“Jeg forstår ikke, hvad det har med mig at gøre,” siger jeg. Koldsved springer frem på min pande.

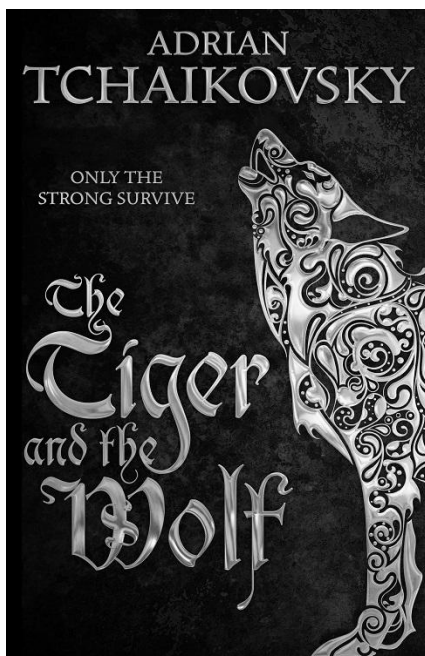
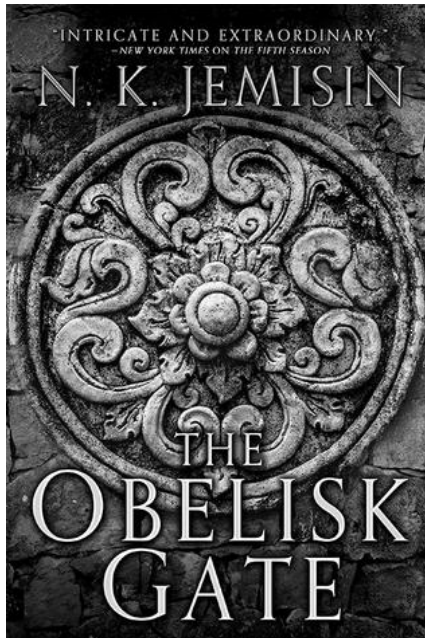
“I brandtomten i din lejlighed fandt vi rester af nogle bøger. Den ene var skrevet af en Alfred Lehmann. Den ansatte på rigsarkivet arbejdede på en opgave der vedrørte Lehmann. Han havde taget nogle plader med hjem for at lytte til dem. Pladerne var del af noget materiale som engang har været i samme Lehmanns besiddelse. Materiale din far for fire år siden havde adgang til inden det blev indleveret til rigsarkivet.”

Der er mere end én plade.

Det sortner for mine øjne og jeg hører en fjern stemme mumle: Anátema.

NYT OM FANTASTIK

Ved Klaus Æ. Mogensen

Priser

Hugo Awards:

- Roman: N.K. Jemisin for *The Obelisk Gate*
- Kortroman: Seanan McGuire for *Every Heart a Doorway*
- Langnovelle: Ursula Vernon for "The Tomato Thief" (*Apex* 1/16)
- Novelle: Amal El-Mohtar for "Seasons of Glass and Iron" (*The Starlit Wood*)
- Faglitteratur: Ursula K. Le Guin for *Words Are My Matter*
- Tegneserie: Marjorie Liu & Sana Takeda for *Monstress, Vol 1: Awakening*
- Dramatik – lang: *Arrival*
- Dramatik – kort: *The Expanse: "Leviathan Wakes"*
- Redaktør – kortprosa: Ellen Datlow
- Redaktør – romaner: Liz Gorkinsy
- Professionel kunstner: Julie Dillon
- Semiprozine: *Uncanny*
- Fanzine: *Lady Business*
- Fancast: *Tea and Jeopardy*
- Fanskribent: Abigail Nussbaum
- Fankunstner: Elizabeth Leggett
- Bogserie: Lois McMaster Bujold for *Vorkosigan*-sagaen
- Campbell Award (for nye forfattere): Ada Palmer.

British Fantasy Awards:

- Derleth (horrorroman): Paul Tremblay for *Disappearance at Devil's Rock*
- Holdstock (fantasyroman): Adrian Tchaikovsky for *The Tiger and the Wolf*
- Bounds (debutant): Erika L. Satifka for *Stay Crazy*
- Magasin: *Tor.com*
- Faglitteratur: Kameron Hurley for *The Geek Feminist Revolution*
- Tegneserie: Marjorie Liu & Sana Takeda for *Monstress, Vol 1: Awakening*
- Indie-forlag: Grimbold Press
- Kunstner: Daniele Serra
- Antologi: *People of Colour Destroy SF*

- Novellesamling: Adam Nevill for *Some Will Not Sleep*
- Film/tv: *Arrival*
- Kortroman: Victor LaValle for *The Ballad of Black Tom*
- Novelle: Georgina Bruce for "White Rabbit"
- Wagner (vigtig indsats): Jan Edwards
- Legends of Fantasycon: David & Sandra Sutton.

Sidewise Award for alternate history:

- Roman: Ben H. Winters for *Underground Airlines*
- Novelle: Delt mellem Daniel Bensen for "Treasure Fleet" (*Tales from Alternate Earths*) og Adam Rovner for "What If the Jewish State Had Been Established in East Africa?" (*What Ifs of Jewish History*)

Kazuo Iziguro, som har skrevet science fiction-romanen *Never Let Me Down* og fantasy-romanen *The Buried Giant*, har vundet Nobelprisen i litteratur.

To science fiction-produktioner vandt priser ved sommerens **Emmy Awards** for tv: *The Handmaid's Tale* for bedste drama og *Black Mirror*-episoden "San Junipero" for bedste tv-film.

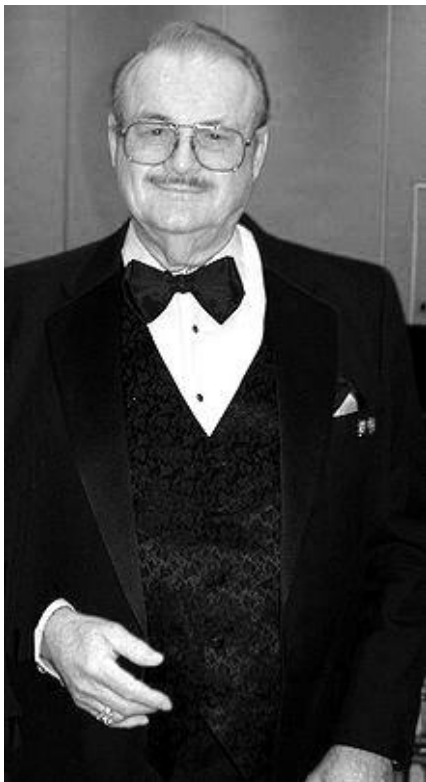
Dødsfald

Den amerikanske sf-forfatter **Julian May** er død, 86 år gammel. Hun er mest kendt for at have skrevet serien "Saga of the Exiles" (Da. "Sagaen om det pliocæne eksil"), som blev et stort hit i 1980'erne, og den relaterede serie "The Galactic Milieu".

Julian May

Den amerikanske sf-forfatter **Jerry Pournelle** er død, 84 år gammel. Han er kendt for at skrive militaristisk og libertarian

Jerry Pournelle

science fiction og for mange samarbejder med vennen Larry Niven, bl.a. romanerne *The Mote in God's Eye* (1974), *Lucifer's Hammer* (1977) og *Footfall* (1985). Han vandt John W. Campbell Award for bedste nye forfatter i 1973 og var præsident for SWFA 1973-74.

Den britiske kunstner **Roger Garland**, som blandt andet har illustreret Tolkien-bøger, er død, 67 år gammel.

Roger Garland: "Gandalf"

Den amerikanske filminstruktør **Tobe Hooper** er død, 74 år gammel. Han instruerede bl.a. *Motorsavsmassakren* (1974), *Salem's Lot* (1979 tv), *Poltergeist* (1982), *Lifeforce* (1985) og *Invasions from Mars* (1986).

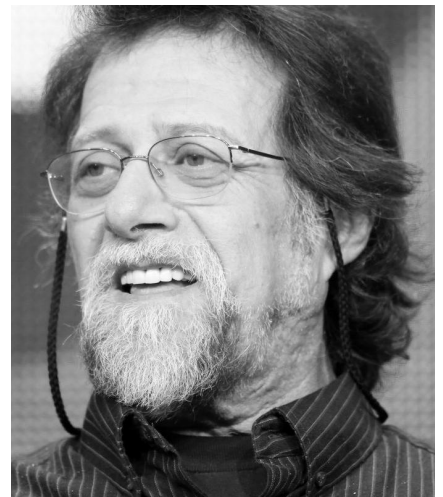

Robert Hardy som Cornelius Fudge

Den japanske skuespiller **Haruo Nakajima** er død, 88 år gammel. Han er særlig kendt for at have båret gummidragt som Godzilla i 11 film, begyndende med *Gojira* (1954).

Den britiske skuespiller **Robert Hardy** er død, 91 år gammel. Han medvirkede i adskillige fantastik-film, blandt andre *Mary Shelley's Frankenstein* (1994), *Gulliver's Travels* (1996), *The 10th Kingdom* (2000), *The Lost World* (2001) og fire Harry Potter-film (i rollen som Cornelius Fudge fra Magiministeriet).

Den amerikanske tegneserieforfatter og redaktør **Len Wein** er død, 69 år gammel. Han er især kendt for at have skabt Swamp-Thing og Wolverine og for relanceringen af *X-Men* i *Giant-Size X-Men #1*, hvor figurerne Colossus, Storm og Nightcrawler blev introduceret.

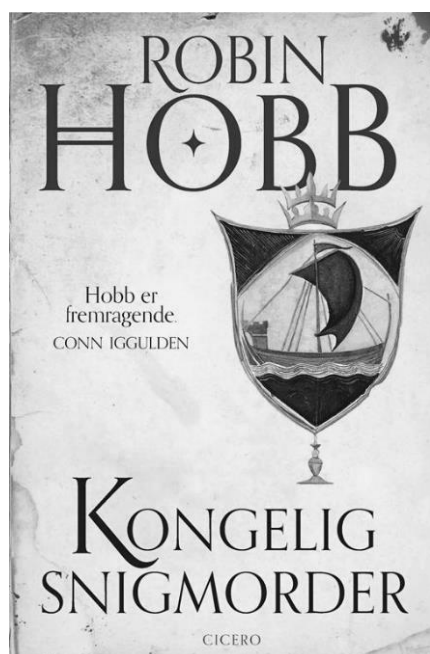
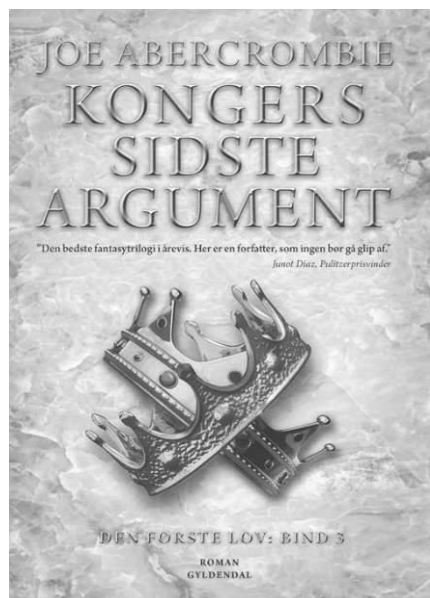
Len Wein

Diverse

Bevægelsen the Catholic Fellowship for Tolkien arbejder på at få **J.R.R. Tolkien** helgenkåret. Den første bedemesse til dette formål blev afholdt i Oxford 2. september, 44 årsdagen for forfatterens død. Tolkien var troende katolik, men mon bevægelsen er klar over at han skabte sin helt egen gudeverden i *The Silmarillion*?

NY FANTASTIK PÅ DANSK

Ved Janus Andersen

Skønlitteratur

- Abercrombie, Joe: *Kongers sidste argument* (Den første lov, bind 3). Gyldendal, 809 sider
- Adolphsen, Peter: *Rynke-kneppesygen*. Gyldendal, 246 sider
- Ahn, Lars: *Den nat, vi skulle have set Vampyros Lesbos*. Kandor, 319 sider
- Arreola, Juan José: *Fabularium*. Skjødt, 180 sider
- Barbery, Muriel: *Maria og Clara*. Tiderne Skifter, 280 sider
- Baron, Christian Kaarup: *Happy Nation*. Science Fiction Cirklen, 271 sider
- B-Joe: *Korsvejen*. Turbine, 260 sider
- Crouch, Blake: *Dark matter*. Gyldendal, 390 sider
- Frost, Mark: *Den hemmelige historie om Twin Peaks*. Politiken, 359 sider
- Herløv Petersen, Arne: *Zephyr*. Det Poetiske Bureau, 107 sider
- Hobb, Robin: *Kongelig snigmorder* (Farseer-trilogien, 2). Cicero, 710 sider
- Hoff, Kasper: *Rygtet om hendes død*. Modtryk, 230 sider
- Jensen, Louis: *På bakken højt oppe et hvidt hus*. Gyldendal, 329 sider
- Kampmann Olsen, Thomas: *Mimesis*. Science Fiction Cirklen, 288 sider
- Krogsgaard Christensen, Jeppe: *April 2026*. Gyldendal, 191 sider
- Leth, Kristian: *Mithos*. Lindhardt og Ringhof, 351 sider
- Madsen, Max: *Ansøgning til evigheden*. Brændpunkt, 228 sider
- Munk, Mathilde: *Morgenstjernens sang*. ProRex, 254 sider
- Mygind, Dan: *Verdensfortællerne*. Science Fiction Cirklen, 281 sider
- Neergaard, Morten Rosenkrantz de: *En jordisk tragedie: således talte Aeneas*. Philosophia, 174 sider
- Oliva, Alexandra: *Den sidste*.

- People's Press, 361 sider
- Pálfi, Loránd-Levente: *Hels drøm*. Svælg, 97 sider
- Robertson, S. D.: *Tid til at sige farvel*. HarperCollins Nordic, 351 sider
- Ruiz Zafón, Carlos: *Septembers lys*. Lindhardt og Ringhof, 223 sider
- Sandemo, Margit: *De ukendte* (De sorte riddere, 10). Jentas, 206 sider
- Sandemo, Margit: *Stenenes stilhed* (De sorte riddere, 11). Jentas, 206 sider
- Sandemo, Margit: *Vinterdrøm* (De sorte riddere, 12). Jentas, 205 sider
- Sanderhage, Per: *En sag for Luckner: den samlede portefølje 1973-2017*. Serieklubben, 311 sider
- Sanderson, Brandon: *En konges vej, del 1* (Stormlysfortællingerne, 1). Ulven og Uglen
- Sølvsten, Malene: *Ravnenes hvissen, bog 2*. Carlsen
- Tremayne, S. K.: *Ildbarnet*. Gad, 360 sider
- Westberg, Niels Frederik: *Den hellige dreng*. Det Poetiske Bureau, 212 sider
- Whitehead, Colson: *Den underjordiske jernbane*. Politiken, 299 sider
- Wilmann, Jonas: *Jeb Skulls makabre eventyr*. Kaos, 220 sider
- Yu, Hua: *Den syvende dag*. Klim, 229 sider
- Østberg, Jon Tejre: *Tropika: Ainukka Heikkinens forandring*. Science Fiction Cirklen, 228 sider

Ungdomsbøger

- Aveyard, Victoria: *Kongens lænker* (Red queen, 3. bind). Gyldendal, 532 sider
- Bidstrup, Lise: *Reservedelene* by (Urban serien, 4). Høst, 317 sider
- Cass, Kiera: *Sirenen*. Tellerup, 370 sider
- Clare, Cassandra: *Lady Midnight* (Mørkets magi, 1. bog). Gyldendal, 726 sider

- Dashner, James: *Dødsdoktrinen – sjælens øje* (Dødsdoktrinen, 1). Høst, 294 sider
- Flanagan, John: *Slaget på Hackham Hede* (Skyggens lærling. De første år, 2). Gyldendal, 399 sider
- Forde, Patricia: *Forbudte ord*. Jensen & Dalgaard, 336 sider
- Hansen, Boris: *Akkanas gåde* (Panteon-sagaen, 2). Tellerup, 592 sider
- Kagawa, Julie: *Jerndatteren* (Iron Fey sagaen, 2. bind). HarperCollins Nordic, 367 s.
- Kagawa, Julie: *Jerndronningen* (Iron Fey sagaen, 3. bind). HarperCollins Nordic, 381 sider
- Kagawa, Julie: *Jernkongen* (Iron Fey sagaen, 1. bind). HarperCollins Nordic, 366 sider
- Kagawa, Julie: *Jernridderen* (Iron Fey sagaen, 4. bind). HarperCollins Nordic, 383 sider
- Kagawa, Julie: *Klonerne* (Sagaen om Talon, 4. del). HarperCollins Nordic, 350 sider
- Kirby, Matthew J.: *Last descendants: de sidste efterkommere* (En Assassin's Creed serie, 1. bind). Gyldendal, 317 sider
- Meyer, Marissa: *Scarlet* (Lunar krøniken, 2). Høst, 415 sider

- Mostue, Sigbjørn: *I morgen er alt mørkt – når historien slutter* (I morgen er alt mørkt, 3)
- Redwine, C. J.: *Ønskemageren* (En Ravenspire-roman, 2. bind). Turbine, 390 sider
- Rønning, Marie-Louise: *Tusmørkebørn* (Skaberens våben, 1). DreamLitt, 522 sider
- Terry, Teri: *Bedragets bog*. Gyldendal, 395 sider
- Terry, Teri: *Nedttælling* (Mørkt stof, 1. bind). Gyldendal, 441 sider

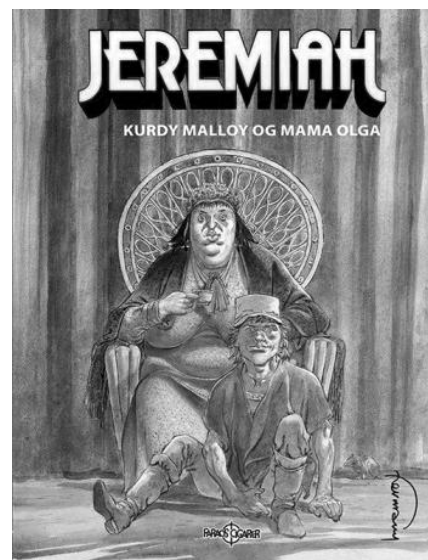
Tegneserier

- Alice, Alex: *Siegfried*. Zoom, 69 sider
- Batem: *Spirillen – viva Palombia!* (Spirillen). Cobolt, 46 sider
- Bøgh Andersen, Kenneth: *Skæbnemageren*. Høst, 169 sider
- Brahe, Emil: *Okkult mekanik*. Fahrenheit, 181 sider
- Canales, Juan Díaz: *Fraternity, bind 1-2*. Shadow Zone
- Day, Thomas: *Wika og de sorte feer* (Wika, 2). Cobolt, 62 sider
- Hermann: *Kurdy Malloy og Mama Olga* (Jeremiah, 35). Faraos Cigarer, 46 sider
- Kafka, Franz & Søren Jessen: *Forvandlingen*. Fahrenheit, 127 sider
- Kiecker, Thorsten: *På sporet af lys* (Ria: lysklanens krøniker, 2). Donovan Comics
- Leloup, Roger: *De udødeliges tempel* (Yoko Tsuno, 28). Cobolt, 48 sider
- Leloup, Roger: *Yoko Tsuno – Vine i fare: Titanerne, Lyset fra Ixo, Dybets dronning* (Yoko Tsuno – integrale, 5). Cobolt, 163 sider
- Léturgie, J.: *Balkis* (Ridder Goodwill, nr. 15 1/2). www.donovan.dk, 33 sider
- Loeb, Jeph: *Captain America – hvid*. G. Floy Studio, 140 sider
- Philipsen, Holger: *Dan Frisk* (Fra tegneseriearkivet, 7). desAHJn, 46 sider

- Pullman, Philip: *John Blake - mysteriet om spøgelsesskibet*. Gyldendal, 160 sider
- Reynès, Mathieu: *Indigo* (Harmony, bind 2). Shadow Zone
- Roland, Niels: *De to tossede tyranner* (Muld & Mille, 2). Calibat, 47 sider
- Runberg, Sylvain: *Nærkontakt* (Orbital, 1). Cobolt, 103 sider
- Vaughan, Brian K.: *Saga, vol. 6*. G. Floy Studio
- Yann: *Guden Tyrs afhuggede hånd* (Ulv, 2) (Thorgal's verden). Cobolt
- Zezelj, Danijel: *Lille røde hætte*. Fabel, 50 sider

Fag- og anden litteratur

- Hemmingsen, Søren: *Batman* (Fagklub. Grøn). Alinea, 23 sider
- Milton, Freddy: *Drengen, der elskede Carl Barks*. Limbo, 388 sider
- Svanholm, Louise: *Verdens bedste bestsellers*. Aarhus Universitetsforlag, 271 sider
- Tegneserier i Danmark: *statusrapport, 2016*. Dansk Tegneserieråd
- Tschemerinsky, Kathrine: *Turen går til bøgernes verden* (Politikens rejsebøger). Politiken, 132 sider

SIRENENS SANG

Af Rune Meikle

Rune Meikle er forfatter og tegner. Han har blandt andet skrevet Disney-historier for Egmont og tegnet historier med den svenske tegneseriefigur Bamse. I 1980'erne var han aktiv i det danske undergrundstegneseriemiljø. Med "Sirenens sang" debuterer Rune i Himmelskibet som både forfatter og illustratør.

"Et korrekt perspektiv giver en god dybde i billedet," gnækkede den gamle tegner, hvorpå han gabede søvnigt, strakte ryggen og betragtede eftertænksomt sit nyeste værk: Et imponerende maleri forestillende et fyrtårn på en klippeø, omgivet af det marineblå ocean. Richard var en gammel hippie, der havde tegnet hele livet. Selve fyret var endnu under konstruktion, og den øvre del af tårnet flød ud i blyantstreger. Han kiggede over på det gamle bornholmerur. Viserne havde passeret tolv. Det var midnat.

Han boede i en hyggelig lejlighed på Nørrebro. Farvestrålende psykedeliske malerier med storslåede ørkenlandskaber, kaktusser, slanger, kongeørne og syregrønne solnedgange hang på væggene. Et stenkranium med et tændt bloklys placeret midt på skallens flade top lyste op på et sofabord. Tunge dråber af stearin løb ned langs kraniets hovedform og fyldte øjenhulerne. En stirrende gejstlig Shiva med otte arme og flammer omkring fødderne troned oppe på en kommode. Små egyptiske figurer med påmalede øjne vogtede foran Shivaen, side om side med snoede udskæringer af træ. Et indrammet maleri af en fjern galakse med røde planeter og stjernetåger prydede væggen bag staffeliet.

Han trak proppen af en rød-vinsflaske, skænkede op i et glas og nippede til de røde dråber. Alkohol fik hans skæggede ansigt til at blusse op. Han pustede til en røgelsespind og stak den i jorden under en palme i en urtepotte. Et gammelt tidskrift lå opslået på et primitivt træbord ved siden af staffeliet. En overskrift lød: "Danske Fyrtårne". En serie fotos viste forskellige fyrtårne langs kysterne.

Han greb en tube blå farve, pressede en fed klat ud på paletten, tilføjede vand og plørede farven sammen med rød og hvid. Forskellige nuancer opstod efterhånden som farverne flød

sammen. Han påførte tålmodigt farveladen på lærredet med fine penselstrøg. Omhyggeligt og systematisk begyndte han at modellere fyrtårnets øvre del op med farverne.

Stilheden blev afbrudt af et mekanisk klokkeslag fra bornholmer-uret. Klokken havde slået et. Han dyppede penslen i vandkrukken og fortsatte med at male gelænderet, der omsluttede fyrtårnets lysgiver. Himlen var kongeblå, og der var ikke en sky at se. Han påførte det sidste lag maling, lagde penslen tilbage i malebøtten og skruede låget fast. Han strakte ryggen og kiggede tilfreds på det nymalede gelænder. Hans lange, hvide hår blafrede i vinden. Han lyttede til mågernes sang og vendte blikket mod selve fyrapparatet; Lysgiveren, der bestod af en cylindrisk lanterne anbragt mellem to skråtstillede sprosser. Han forlod adgangsbroen via en snoet stentrappe, og trådte ud af tårnet. En smal sti bugtede sig mellem de stejle klipper, og førte ned til stranden.

En krabbe kravlede frem fra en sten med en tom muslingeskal i sin ene klosaks, hvorefter den forsvandt ned i det våde sand. "Hvad er det?" udbrød han. En messingfarvet genstand stak op af sandet. Han samlede objektet op og studerede nysgerigt sit fund med et skarpt koncentreret blik. Det var et armbånd med små øjne og skrifttegn graveret på overfladen. "Det ligner hieroglyffer!" mumlede han. Han stak hånden gennem båndet. Det passede perfekt. "Det har nok tilhørt en pige nede fra sydens varme strande, og så er det drevet herop med strømmen." tænkte han, men blev revet ud af sine tanker, da en kold pighånd greb om hans håndled. Han trak armen til sig med et spjæt og spejdede chokeyret rundt i klitterne, men der var ikke en levende sjæl at se med det blotte øje. På ny mærkede han hånden berøre hans arm.

"Hvor kommer du fra?" udbrød han forfærdet og sprang

tilbage i sandet. Han følte frem for sig med udstrakte arme og stødte hånden mod et ansigt og en bar arm. Han rettede blikket ned på armbåndet, som hang om hans venstre håndled. Med en hurtig bevægelse rev han armbåndet af og kastede det ud over vandet. Det messingfarvede bånd glimtede i luften og landede i bølgerne. Han satte i løb op gennem klitterne, væk fra det mystiske gespenst.

Tæt indesluttet af en klynge træer lå fyrpasserens bolig; Et hvidt murstenshus med facaden vendt ud mod havet. Han åbnede den knirkende trædør, trådte ind i stuen og smækkede døren med et brag. Han gned sine kolde hænder imens han skulede ud af vinduet med sammenknæbne øjne. Ensomt og majestætisk stod fyrtårnet ude på klippeøen. Omgivet af det brusende hav og skræppende måger udsendte fyret regelmæssige blink i tussmørket. "Det må have været et spøgelse ... Jeg trænger til en opstrammer." stønnede han tørt.

Tunge skyer ventede ude i horisonten. Som store skibe sejlede de ind over vandene og dækkede snart himlen. "Kystvagten har lovet storm i nat," konstaterede han tøvende. Han greb sin trofaste lygte og gik op mod fyret. Vinden baskede med sine store vinger og slog fyrpasserkasketten af hans hoved. Kasketten dansede i luften, puffet og skubbet af de kolde vindstød, hvorefter den dalede ned og landede i sandet. Han samlede kasketten op, og åbnede trædøren ind til fyrtårnet. Kalkpudset satte sit megede aftryk på hans ene hånd idet han gik op af de snoede stentrapper. Han tjekkede

maskinrummet. Alt var i orden. Et kraftigt dunk lød oppe fra adgangsbroen. Flere dunk fulgte. "Hm!" lød det bekymret fra den gamle hippie. Han rettede lyskeglen op mod trælemmen der førte op til lanternen. Han åbnede tøvende lemmen og trådte ud på adgangsbroen. Tusindvis af regndråber glimtede foran lanternens kraftige lysblink.

"Det må have været blæsten, der lavede de mystiske lyde,"

tænkte han sammenbidt. Regnen piskede ind i ansigtet på ham. Han kiggede ned på det oprørte hav. Bølgenes savtakke spidser hakkede op og ned som knive. Hele havets overflade var et levende tæppe.

Midt i bølgerne dukkede et pigeansigt frem. Hun kiggede op på ham med dyrelignende øjne, hvorefter hun forsvandt igen, opslugt af vandmasserne. Igen stak pigens ansigt op af bølgerne. Hun havde langt rødt hår,

rakte sin bare arm i vejret og vinkede til ham. Hendes krop var slank og bugtede sig gennem vand-masserne. Han stirrede på hende som en hypnotiseret; "Hvem mon hun er...?" lød det fra hans læber, men ordene druknede i vinden. Snart var hun atter væk, forsvundet i bølgerne.

Han mærkede et hårdt greb på skulderen, og det gav et spjæt i kroppen på den garvede hippie. Han fik vristet sig fri og vendte

sig om. Foran ham stod en høj, mørk skikkelse. I lanternens kraftige blink sås et grinende kranium, Små lys ulmede i dets sorte øjenhuler. En række af rådne pløkker stak op fra under-kæben. Halvdelen af kranieskallen var vansiret af orme-huller, og et stort hul sås ved tindingen. Skellet bar en sort regnfrakke, der hang ned af dets knoglede krop. Dæmonen strakte sine lange, døde arme frem og fik et kvælende greb om Richards hals. Han hev efter vejret imens de stærke senede hænder pressede til mod hans strubehoved. Det unaturlige i skabningens tilstedeværelse fik den lammede hippie til at tabe lykten af bar skræk. Han mistede fodfæstet og ramte gelænderet, der gav efter for hans vægt. En

hæslig latter skar igennem hans hjerne idet han hvirvlede ned mod de frådende vandmasser. Akkurat da han ramte vandets overflade, forsvandt gespenstet oppe fra adgangsbroen.

Han pressede øjnene sammen i fortvivelse over sin håbløse situation og følte så en mund blive presset mod sine læber. Et pust af livsgivende luft fyldte hans lunger. Forsigtigt slog han øjnene op. Han lå udstrakt på et klippefremspring i en grotte.

Han hev efter vejret og kæmpede sig atter på benene. Lange rækker af stalaktitter stak ned fra hulens øvre klippehvelvinger. Ældgamle kobberskåle og keramikvaser funkede langs grottes bueformede vægge. Brudstykker af forsvundne tiders templer ragede op i mørket.

“Det var den gamle fyrpasser J. C. Bang, der var på færde.”

Havfruens sirlige stemme lød som sød musik. Hun lå ved foden af et udhugget løvehoved, flækket af mange tusinde års ælde. Hun tog afsæt fra klippen, dykkede ned under vandets overflade og bugtede sig langs klippefremspringet, hvor Richard stod og måbede. Hendes fiskehale var grønlig i farven. Glat og skinnende reflekterede halen lyset fra de brændende urner langs klippevæggen. Hun strøg sit røde hår væk fra panden og kiggede på Richard med sine gule øjne. “Kys pigens mund,” tænkte han, beruset af sirenens røde læber og søde smil.

“De døde lever i nat.” lød det fra klipperne. Spøgelsesagtige omrids af menneskeansigter tonede frem på klippevæggen. Deres grimasser lignede hårde mænd. “Det er mange år siden kystvagten fandt fyrpasser Bang hængende ned fra tårnet,” lød det fra et oldingeansigt.

Havfruen sukkede og spejlede sit kønne ansigt i vandets overflade. Små bølgeskvulp fik spejlbilledet til at flakke i sin helhed. “Jeg havde tabt mit fine armbånd,” nynnede hun og rakte sin bare arm frem mod Richard. Rundt om hendes håndled hang det messingfarvede armbånd. “Tak for hjælpen,” fniste hun og svømmede over til en ældgamme skibskiste, der stod inde i en udhugget alkove i klipperne. Hun åbnede kisten og gravede dybt i de gyldne bunker af ædelstene, guldmønter og juvelbesatte krucifikser. Hun samlede en perlehalskæde op og lirkede i den lille lås. Hun lagde kæden om sin hals og sammenføjede de to ender i nakken, hvorefter hun

svømmede over til Richard og snoede sig op i hans favn.

Hendes øjne lyste som brændende sole. “Det er på tide, at du skal op igen, spøgelsesmand.” Bag ordene mærkede han evighedens åndedrag. Med nænsom hånd strøg hun hans hvide hår væk fra panden, greb om hans hals og pressede sit bryst ind mod hans i en hed omfavelse. Hendes øjne slog gnister, og hun nynnede: “Vi ses igen. Så kysser vi, genforenet hernede i Kongeborgens svømmepøl.” ... “Måske svømmer vi ud i det store hav og holder ferie i Atlantis, svævende hånd i hånd gennem lysende tåger,” musede hun med kærlige øjne og kyssede ham inderligt på munden.

“Det er bedst at du ikke husker mig ... Se denne blomst.” Den smukke sirene trak en farvestrålende blomst ud af sit bølgende, lange hår. Hun duftede til den og kiggede på Richard med åbne øjne: “Dens duft vil få dig til at glemme mig,” sang hun med dyb stemme og stak blomsten op i næsen på den gamle hippie. Han indåndede dens aromatiske støv imens han stirrede ind i hendes kærlige øjne. Hans øjenlåg lukkede sig sammen, og havfruens sirlige stemme flød bort i mørket: “Vi ses, spøgelsesmand...”

Under vandets overflade lignede gyldne hårmanker. Op af bølgerne rejste sig en karet, udformet af en kolossal østersskal overgroet med koraller, og et forspand bestående af to delfiner og to søheste. På ryggen af hver delfin sad en vældig havmand; En triton. Den ene havde langt gyldent hår, flettet i fletninger, mens den anden bar en krone af koralspir på sit dyrehoved og et konkyliehorn i sin ene næve. Tritonens tvedelte hale slog mod siden på kareten med højlydt klask. Han blæste i konkyliehornet af sine lungers fulde kraft og skreg: “Hippien længe leve!” Havfruen glimtede med sine gule øjne og slap Richards hånd. Tritonen bar hans livløse legeme op i kareten og anbragte

ham i et udhugget sæde, hvorpå hele kareten sank langsomt ned under vandet og forsvandt i dybet. Delfinerne rullede sig i bølgerne som vilde heste og dykkede ned, akkompagneret af sirenens sang.

Han fløj som en fugl, båret af usynlige hænder. Himlen var kongebå, og der var ikke en sky at se. Han kiggede ned på det bølgende hav. Ude på klippeøen stod fyrtårnet. Mågerne skræppede og cirklede rundt om tårnet. Ned langs den hvide mur hang et reb med en makaber ballast. Det knagede i træværket på gelænderet, som rebet var surret fast til. For enden af rebet dinglede en gammel mand. Liget svajede i vinden og slog ind mod murværket. Ansigtet var sammentrukket i en ulykkelig grimasse, og mågerne havde pirket øjnene ud af hulerne. Fjerne stemmer, levende i fortiden, bølgede gennem luften: “Det gik altså ikke med ensomheden herude ... Han har nok hørt sirenernes sang.” Stemmerne flød bort, og hele sceneriet opløstes i en grå tåge, afbrudt af et øredøvende mekanisk klokkeslag. Ekkoet rungede gennem luften. Endnu tre tunge slag fulgte.

Det gamle bornholmerur i stuen havde slået fire. Richard slog langsomt øjnene op. Han lå udstrakt på sit mørkerøde orientalske tæppe. “Argh! For satan!” jamrede han og følte på en stor bule midt i panden. Han rejste sig fortumlet op. Maleriet var drattet ned fra staffeliet og lå på gulvtæppet. Han samlede det op og betragtede fyrtårnet med store runde øjne. Han følte på de fede penselstrøg med fingerspidserne.

“Det var dog mystisk. Jeg troede sgu, at jeg var oppe i tårnet,” sagde han, kradsede sig i skægget og stillede forsigtigt maleriet op på staffeliet. “Det skal hænge over fjernsynet. Der vil det se godt ud.

Han satte sin signatur med fed sort pensel nederst i hjørnet på maleriet: ‘Richard Kreisler’.

FANTASK

Sankt Peders Strøede 18 1453 København K
+45 33 11 85 38 www.fantask.dk fantask@fantask